

Dị Thế Đoạt Tình

Contents

Dị Thế Đoạt Tình	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2: Nhật Được Ca Ca	4
3. Chương 2: Bất Cốc Khó Hiểu	5
4. Chương 3: Lí Do Bị Bắt	8
5. Chương 4: Người Đầu Tiên	10
6. Chương 5: Sự Đặc Biệt Của Xuyên Không	14
7. Chương 6: Người Uy Ta Ăn	16
8. Chương 7: Hẳn Thích Ta?	19
9. Chương 8: Thay Đổi	22
10. Chương 9: Không Hiểu	24
11. Chương 10: Vọng Nguyệt	27
12. Chương 11: Lễ Vật	29
13. Chương 12: Bạch Ngọc Sư Tử Tuyết	32
14. Chương 13: Nếu Điện Hạ Chọn Quà	35
15. Chương 14: Tâm Ý	38
16. Chương 15: Đáp Lễ	41
17. Chương 16: Mê Hoặc	45
18. Chương 17: Kế Hoạch Giải Cứu	48
19. Chương 18: Đến	52
20. Chương 19: Hoàng Tước Phía Sau	55
21. Chương 20: Trốn	58
22. Chương 20-2: Phiên Ngoại 1	62
23. Chương 20-3: Phiên Ngoại 2	65
24. Chương 20-4: Phiên Ngoại 3	69
25. Chương 20-5: Phiên Ngoại 4 (thượng)	71
26. Chương 20-6: Phiên Ngoại 4 (hạ)	74
27. Chương 21: Dưỡng Chim	78
28. Chương 22: Yêu?	82
29. Chương 23: ‘tiên Quốc’	84
30. Chương 24: Muội Muội	88
31. Chương 25: Giả Dối	91
32. Chương 26: Buông Tay	95
33. Chương 27: Ái Dục?	98
34. Chương 28: Thuyết Phục	101
35. Chương 29: Nghi Ngờ	104
36. Chương 30: Yêu Người	107
37. Chương 31: Phiên Ngoại Ngũ	111
38. Chương 32: Phiên Ngoại Lục	114
39. Chương 33: Phiên Ngoại Thất	117
40. Chương 34: Phiên Ngoại Bát (thượng)	120
41. Chương 35: Phiên Ngoại Bát (hạ)	123

42. Chương 36: Phiên Ngoại Cửu (thượng)	126
43. Chương 37: Phiên Ngoại Cửu (hạ)	127
44. Chương 38: Phiên Ngoại Thập	130

Dị Thế Đoạt Tình

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cường thủ hào đoạt, nhược công cường thụ, thụ sủng công, thụ truy công...Tác giả viết: ý tưởng về đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-doat-tinh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Diệp Thiên Hoa nhìn đất, đất cằn cỗi, đầy đá sỏi, hoàn toàn không phải giường, nhìn trời, trời đỏ máu, những đám mây hình mặt quỷ đang nhẹ nhàng trôi. Nheo mắt nhìn, xa xa là những con chim cực lớn đang bay lượn.

Ngẩn người dần dần một lúc, rồi cậu bật thốt lên: “Ta ở đâu thế này?”

Thời buổi này thật huyền huyền. Thiên Hoa thở dài, người ta bị tông xe, đi trên đường đập hổ hoặc không dừng sét đánh trúng đầu mới xuyên qua. Còn cậu thì sao? Ngủ trên giường cũng xuyên qua được. Nếu sống sót trở về thế giới cũ, Thiên Hoa nhất định sẽ bổ sung trường hợp của mình vào tuyển tập “Những tình huống làm bạn xuyên qua”

Đó là nếu trở về được, Thiên Hoa cố gắng không bị ai nghĩ xem tỉ lệ trở về của mình cao bao nhiêu. Trong các tiểu thuyết, 10 người xuyên qua thì đến 9 người không quay về, 1 còn lại là chết giữa chừng.

...

Lại nói tiếp, người ta xuyên qua, không tá thi hoàn hồn thì cũng là trọng sinh, coi như không vào nhà để vương thì cũng có chút thân phận, có gia đình hay chỗ nào đó để nương nhờ. Còn cậu, đã xuyên thì xuyên tuốt, cả cơ thể cũng đi cùng linh hồn luôn.

Nên giờ mới thành kẻ vô gia cư thế này đây.

Điều duy nhất đáng mừng là: ít ra thế giới này còn giống kiểu Trung Quốc cổ đại, tuy có vẻ không tồn tại trong sách sử nhưng cậu vẫn thấy dễ thích nghi, chứ nếu rơi vào mấy thứ như thú nhân dị thế thì e vừa xuyên xong đã lon ton đi gặp Diêm Vương gia chờ chuyển kiếp rồi.

“Đứng lại, thăng ăn trộm!”

Lão nhân gia à, ngài bán cả rổ bánh, ta trộm một cái có sao đâu? Làm người phải có đức hiếu sinh chứ.

“Tao bảo mày đứng lại!!!!”

Đứng lại để ngài đánh gãy chân ta sao? Xin lỗi nha, ta không có khuynh hướng tự ngược.

Diệp Thiên Hoa bỏ chạy trốn chết, ở thế giới cũ cậu luôn đứng bết môn thể dục, nhưng đứng là hoàn cảnh kích thích tiềm năng, khi bị người đuổi đánh muốn đập chết thì cậu tự nhận mình bây giờ chạy nhanh gấp mười mình ngày xưa, thế mà vẫn còn tự hận sao bố mẹ chỉ sinh cho mình hai chân nhí.

Diệp Thiên Hoa, 18 tuổi 2 tháng 14 ngày, xuyên qua đến Thương Lan đại lục, địa điểm xuyên: Yên quốc. Nghề nghiệp đầu tiên sau khi xuyên không: trộm vặt.

Về sau, rất lâu rất lâu sau, hồ sơ này được Thiên Hoa bị ai bổ sung:

Nghề nghiệp thứ hai sau khi xuyên không: làm đệ đệ

Nghề nghiệp thứ ba sau khi xuyên không: làm công cụ tạo cảm giác cho một tên biến thái.

Nghề nghiệp thứ tư sau khi xuyên không: chính thức bị nuôi như heo trong chuồng, chỉ khác là con heo này ngoài việc ăn ngủ còn phải hầu hạ trên giường người ta. Heo muốn phá chuồng mà toàn húc phải tường, quay trái quay phải đều là tường, mỗi lần húc tường là một lần bị phạt. Vài lần bỏ trốn thành công thì đều bị chủ nuôi dùng đủ thủ đoạn chính đạo ám đạo bắt về.

Viết xong hồ sơ, Thiên Hoa chỉ muốn ngửa mặt lên trời thét dài

“Ta muốn xuyên thành đế vương, xuyên thành đệ nhất cao thủ ah!!!!!!”

Xuyên không có bối cảnh kiểu này toàn bị ức hiếp!!! Bị ức hiếp đã đành, sao đối tượng ức hiếp lại là một tên bất thường tuyệt đối, mà tên bất thường đó lại có gia thế hiển hách, võ công đệ nhất đương thời, ngoại hình thì đẹp kinh nhân như thế???

“Người viết gì vậy?”

“À, viết mấy thứ lăng nhăng, này! Không được xem! Chết tiệt, tôn trọng riêng tư của ta một chút!!!!”

“Người còn chỗ nào riêng tư với ta sao?”

...

Sỉ nhục. Sỉ nhục trắng trợn!!! Tuy ta ăn của người, ngủ cũng ngủ giường người, cơ thể cũng bị người nhìn hết, nhưng ta vẫn có cái gọi là tôn nghiêm đó!!!

“Con chó còn có cái hố để giấu xương, người không được đòi biết hết chuyện của ta như thế! Thứ ta giấu thì người coi như vô tình nhảy mũi nên không thấy đi, sao người cứ phải biết một ngày ta đi WC mấy lần, hắt hơi mấy cái... này, người có nghe ta nói không? Ta đang giảng đạo lý đấy!”

“Ta đang nghe đây.”

“Nhắc lại coi.”

“Ta nghe nhưng không nhớ.”

“Người coi thường ta!!”

“Không phải coi thường,” Tên đó hết sức bình thản nói, “Chỉ là làm theo đạo lý thì người sẽ bỏ trốn.”

Công nhận tên này rất biết rút kinh nghiệm.

“Người tự thấy mình là heo à?”

“Không cần bình luận về tiểu sử của ta!”

“Người là heo sẽ tốt hơn.”

Hắn đang rửa mình à?

“Nếu người là heo thì ta sẽ nuôi người trong phòng ta, như vậy người sẽ không bao giờ có thể rời khỏi ta.”

Thiên Hoa lạnh người khi tên đó nhìn vào mắt mình, trong giọng nói mang sự nuối tiếc nhàn nhạt, “Đáng tiếc người lại là người, trừ đánh gãy tứ chi thì không thể nào đảm bảo người sẽ không rời ta.”

Cậu vẫn còn rất yêu xương cốt mình.

“Nhưng đánh gãy hết thì không phải là sủng.”

Cảm ơn trời vì tên biến thái này vẫn luôn nghĩ đến việc sủng cậu, càng cảm ơn trời khi định nghĩa sủng của hắn không bao gồm việc đánh người tàn phế rồi dưỡng.

“Thật sự là đáng tiếc...”

Thử hỏi tại sao Thiên Hoa bảo mình thật xui xẻo? Bị một kẻ biến thái thế này bám thì ai mà sung sướng hạnh phúc được chứ!!!!Hoàn Tiết tử

2. Chương 1-2: Nhật Được Ca Ca

Diệp Thiên Hoa vừa cố gắng thích nghi với cuộc sống của một tên trộm vặt, vừa nghe ngóng tình hình xem thế giới này ra sao. Với tư cách một người lang thang loanh quanh đầu đường xó chợ, cậu đã biết được đủ thứ loạn thất bát tao, ví dụ như Trương bá bá ngoại tình với Lâm quả phụ, khiến Trương mẫu mang con đến làm ồn ào một hồi, rồi có cuộc thi uống rượu, các hán tử lúc đến thì bằng hai chân, khi về phải được hai người khiêng về, người chiến thắng sẽ được bao một tuần liền trong Ngưng Hương lâu, kĩ viện lớn nhất Cảnh Dực thành...

Hình như chẳng có điều gì hữu ích và liên quan tới cậu cả.

Ngoài ra, Thiên Hoa còn phải đau khổ nhận ra một điều, ở đây, cậu là một tên mù chữ!!! Mấy biển hiệu với cậu cứ như thiên thư ấy!!!

Thiên Hoa đành tự an ủi, ít ra mình còn nghe hiểu, cũng nói chuyện được. Nếu không coi như vừa câm vừa điếc luôn.

Mà đáng ra cậu đừng có dành 12 năm đi học ở thế giới cũ, cũng đừng lao đầu đua tranh kiếm chỗ trong đại học tốt làm gì. Sang thế giới mới, mấy thứ đó có dùng được gì đâu, cả chữ cũng biến thành ngoại ngữ, thà dành 12 năm trời ăn chơi tận hưởng, cảm nhận sự tốt đẹp của văn minh thế kỉ 21 còn hơn.

Còn việc ở đây thịnh hành nam phong, có nam quán, Thiên Hoa không chú ý nhiều. Tình cảm là tự do, mấy người đó biến thái thì kệ họ, cậu không đẹp nghiêng thùng đổ nước, lại còn một thân đen bẩn, mấy tên buôn người cũng chẳng thèm bắt cậu bán vào đó.

Thiên Hoa moi moi đồng rác, coi có thứ gì bán được không, đừng coi thường rác, hôm trước cậu vừa từ nó mà kiếm được 50 đồng, đủ mua 10 cái bánh bao. Rác được coi là thứ tài nguyên tiềm năng với những đứa trẻ lang thang, cậu may mắn mới kiếm được đồng rác nguyên đó.

Thiên Hoa cố gắng không nghĩ tiếp, không thì cậu sẽ khóc mất, mới hôm trước còn sống với gia đình, có nhà để về, có người yêu thương, giờ chỉ biết đi trộm với moi rác để sống.

Bố mẹ thấy mình bây giờ sẽ bảo gì?

Thiên Hoa lắc đầu, lục tung chúng lên, rồi cậu thấy một vật.

Ngọc bội?

Thiên Hoa vươn tay cầm nó lên. Ngọc bội trắng, khắc chữ gì đó, hình như chỉ có một nửa, nửa còn lại đâu? Cậu lục tiếp muốn tìm chỗ còn lại nhưng không thấy. Chừng này thì bán được bao nhiêu? Thiên Hoa cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức cầm nó đến tiệm cầm đồ gần đó.

Thiên Hoa dần mặt ra, nhìn nhìn. Một nam tử chừng hơn 20 tuổi, tóc đen dài, kiếm dất bên hông, gương mặt toát ra sự anh tuấn cương nghị, mũi cao thẳng, đôi mắt đen mực nhìn cậu đầy quan tâm và vui mừng, một thân thanh sam mang khí thế giang hồ của bậc võ lâm cao thủ.

“Cuối cùng ta đã tìm được đệ rồi!”

Thiên Hoa cứ ngớ người ngu ngốc khi kẻ chẳng quen biết nhào tới ôm chầm cậu, nói với giọng điệu rất hạnh phúc, không quan tâm việc người cậu đầy bụi đất thế nào.

Thiên Hoa thoáng nhận ra người y mang mùi hoa lily, loại hoa mẫu thân rất thích, cứ trồng khắp nhà.

Mà sao một nam tử lại mang mùi hoa? Đừng nói y dùng nước hoa đó?

Câu truyện là thế này: Thiên Hoa nhặt được ngọc bội, đem nó đi tiệm cầm đồ, một cao thủ võ lâm vô tình cũng vào tiệm đó, thấy ngọc bội thì vô cùng kích động, sờ sờ ngọc bội, nhìn chăm chăm nó, người còn thoáng run rẩy (đó là vị chủ tiệm kể), sau đó kẻ kiếm vào cổ chủ tiệm, đòi ông ta mang người đó đến đây,

La lão bản chạy ngược xuôi trong thành, thấy cậu đang ăn bánh bao và cứ thế nắm tay cậu lôi đi, ngọc do cậu mang đến, có chuyện gì thì cậu phải giải quyết (đó là ông ta nói).

Vị cao thủ đó ôm chầm cậu, thân thiết sờ đầu cậu, nói cậu đã lớn rồi. Sau đó, trong khi cậu còn ù ù cạc cạc, nam tử đã lôi cậu tới một phòng trọ, rồi từ từ giải thích. Rằng ngày trước cha mẹ anh ta có xích mích, anh ta ở lại với phụ thân, mẫu thân – giang hồ nữ tử không để ý mấy thứ cổ hủ như lấy chồng phải theo chồng – cứ thế mà mang đệ đệ đi. Hai cha con đã tìm khắp nhưng không được, cuối cùng nghe tin mẫu thân đã chết, còn đệ đệ thì không rõ ra sao, đành mỗi duy nhất anh ta có là đệ đệ đeo một nửa ngọc bội có chữ Thiên, còn anh ta mang nửa có chữ Hạ.

“Phụ thân thuộc Thiên gia, còn mẫu thân thuộc Hạ gia, đó là vật đính ước của hai người họ, về sau chia cho hai huynh đệ ta.”

Anh ta vui vẻ nói, lấy ra một miếng ngọc đeo trên cổ, trên đó có chữ gì đó, chắc là Hạ rồi.

“Nghe này, đây là...” Thiên Hoa định giải thích. Nhưng dừng lại khi tên đó nhìn ra xa xăm, nói bằng giọng rất mãn nguyện, còn mang thương tiếc nhàn nhạt, “Giờ tìm được đệ rồi, ta đã hoàn thành được di nguyện của phụ thân. Phụ thân cả đời tự thấy có lỗi với mẫu tử hai người, đã dành cả đời tìm kiếm đệ và mẫu thân, trước khi chết, điều duy nhất phụ thân muốn là được chôn cùng mẫu thân, sau đó có một ngày hai huynh đệ ta đi bá tể người.”

Hình như phá hủy hạnh phúc của người khác là một việc vô cùng tàn nhẫn? Thiên Hoa cảm thấy đau đầu muốn phát điên: không nói không được, cậu đâu phải đệ đệ người ta, nói cũng không được, chưa tính việc hẳn ta có nổi điên đập chết cậu không, quan trọng là cậu thấy rất tội lỗi khi hủy đi niềm vui thực hiện được di chúc cuối đời của cha, tìm lại được đệ đệ thất lạc của anh ta.

“Những năm qua hẳn đệ đã phải chịu nhiều cực khổ,” Anh ta nhìn cậu với ánh mắt đau lòng, càng khiến cậu thấy khó nói thật hơn, “Ca ca sẽ làm hết sức mình để bù đắp cho đệ.” Anh thân thiết ôm cậu vào lòng, “Có ca ở đây, trời sập xuống ca sẽ gánh thay đệ...”

Trời ạ, đừng tốt như thế chứ? Bảo tôi làm sao nói thật được đây!!!

“Đệ là người thân duy nhất của ca ca, không được bỏ ca ca nữa nhé.” Thanh âm trầm ấm bên tai, nửa cầu xin, nửa tự trách, “Những năm qua, ca luôn rất cô đơn...”

Này, hình như anh bị chứng luyến đệ cuồng?

3. Chương 2: Bắt Cóc Khó Hiểu

Thiên Hoa đã hoàn toàn từ bỏ việc động sự thật vào đầu ‘ca ca’. Cậu đã nói rồi, nói đi nói lại, nói tới nói lui, nhưng ca ca không biết là luyến đệ thành điên hay không chấp nhận sự thật, cứ thế phủ nhận mọi điều cậu nói

“Tên đệ là Thiên Long. Tiểu Long nhi. Còn ca ca là Thiên Phong.” Nam tử cười nói.

Thiên Hoa đau đầu, đành phải xe toạc tấm màn này, “Nghe này, tôi họ Diệp, không phải Thiên, mà tôi gọi là Thiên Hoa chứ không phải Thiên Long. Xin lỗi, tôi rất khâm phục tình cảm đối với gia đình của huynh, nhưng tôi không phải đệ đệ huynh, tôi nhặt được ngọc bội ở đồng rác. Có lẽ đệ đệ huynh còn trong thành, huynh có thể cố tìm xem.”

Anh ta nghe cậu nói, rồi nhìn cậu bằng ánh mắt rất đau xót, “Đệ thực sự không nhớ gì cả. Ca không trách đệ, đệ mất tích khi còn rất nhỏ, là lỗi của ca ca khi không giữ được mẫu thân và đệ.”

“Huynh có nghe không vậy? Tôi không phải đệ đệ huynh. Tôi nhặt được ngọc bội thôi.”

“Thiên Hoa, được rồi, tên Tiểu Hoa Hoa cũng không tệ, từ giờ ca ca sẽ gọi đệ như thế, dù sao đây cũng là cái tên đã theo đệ lớn lên.” Nam tử với tay xoa đầu cậu, “Cứ gọi ca là ca ca, chúng ta sẽ tạo nên những kỉ ức mới bên nhau.”

Thực ra người có nghe ta nói gì không?

“Tôi không phải đệ đệ huynh!”

“Được rồi, vậy đệ thử nói xem, gia đình đệ ở đâu?”

Ở thế giới khác. Nhưng Thiên Hoa không điên mà nói thế, cậu quyết định nói trịch đi, “Họ qua đời rồi.” Cũng coi như sang thế giới khác.

“Vậy còn nhà cửa?”

“Động đất sập rồi”

“...”

“Có thể chỉ ra vị trí không?”

“Không, đó là một nơi cực cực hẻo lánh.”

“Vậy đệ làm cách nào đến Cảnh Dực Thành?”

“Đi bừa thì tới.”

“Có bất cứ người nào chứng minh đệ là con của gia đình đó không?”

Có ai cơ chứ? Cậu nhảy bộp vào thế giới này, thuộc dạng không biết từ đâu chui ra trong mắt thế gian. “Không có, nhưng tôi biết tôi không phải đệ đệ huynh.”

“Còn ta thì biết ta là ca ca đệ.”

Hình như vấn đề đã đi vào ngõ cụt.

“Đệ không thấy trả lời của đệ rất loạn sao? Ta đã hỏi lão bản, ông ấy nói đệ bảo đây là ngọc bội gia truyền mang theo người từ nhỏ.”

Này, nói thế để bán được giá hơn thôi.

“Ta hiểu tâm trạng đệ, đệ có lẽ chán ghét ta vì đã để mất đệ, cũng có thể đang nghi ngờ ca ca đột nhiên xuất hiện như ta nên cố tình nói dối. Nhưng tin ta đi, tiểu Hoa Hoa, ta sẽ là ca ca tốt.”

Từ đó, bất cứ lúc nào cậu phủ nhận việc mình là đệ đệ, Thiên Phong luôn giả điếc hoặc triệt để coi cậu đang giận dỗi nên nói bừa.

Cuộc sống mới cũng không tệ, cậu không cần ăn bữa này lo bữa sau, không cần chịu cảnh màn trời chiếu đất. Ca ca Thiên Phong kia đúng là một ca ca tốt, võ công cao, ôn nhu với đệ đệ, còn rất chiều đệ đệ. Có mỗi khuyết điểm là đã nhận định chuyện gì thì trời sập cũng không đổi.

Họ rời khỏi Cảnh Dực Thành, hướng tới Vân Vũ Thành, mộ ‘phụ thân đại nhân’ ở đó và Thiên Phong hào hứng muốn đi bái tế, muốn nói trước mộ là đã tìm ra đệ đệ.

Hi vọng phụ thân mẫu thân họ không hiện ra bóp chết cậu.

“Ca, sắp đến chưa?” Thiên Hoa mơ màng hỏi. Thiên Phong nhìn cậu, nở nụ cười ôn nhu, “Sắp đến rồi, Tiểu Hoa Hoa,” tay nhẹ nhàng mơn trớn tóc cậu, “Cứ nghỉ ngơi đi, khi đến ca sẽ gọi đệ dậy.”

“Vâng.”

Thiên Hoa yên tâm nhắm mắt ngủ. Ban đầu cậu thề sống thề chết không chịu gọi ca ca, nhưng dưới áp lực của đôi mắt đau khổ tổn thương của Thiên Phong, giọng điệu ủy khuất bảo đệ không chịu tha thứ ca ca... thế là Thiên Hoa khuất phục gọi và coi anh ta như ca ca mình.

Cậu đã nghĩ thông, anh ta cần một đệ đệ để an ủi tâm hồn mình, cậu cũng cần một chỗ dựa. Hai người cô đơn giúp đỡ lẫn nhau, có vấn đề gì sao? Giải thích nói mãi anh ta cũng không tin, vậy thì cứ chấp nhận cho rồi. Nếu không trốn tránh được thì cứ thích nghi với nó, như cách cậu đã buộc phải tìm cách tồn tại khi bị quăng vào dị giới này.

Thiên Phong rất tốt, mỗi bữa ăn luôn nhét cậu ăn nhiều, than phiền đệ đệ quá gầy, đi thì thuê xe, biện minh bảo ca ca gần đây đau chân, mặc kệ việc thời gian đi tốn lâu gấp ba nếu so với cưỡi ngựa.

Cá nhân Thiên Hoa dự biết cái xe này là cho mình, là anh ta không muốn cậu phải bôn ba vất vả, hơn nữa hẳn anh ta cũng biết cậu không biết cưỡi ngựa khi thấy bộ dạng cậu co rúm lại lúc bị ngựa hí.

Ca ca rất quan tâm, rất chăm sóc, nên Thiên Hoa cũng sẽ là một đệ đệ tốt, biết nghe lời.

Thiên Hoa thờ dài, chống cằm ngồi ở bàn trong tửu điểm. Ca ca là võ lâm nhân sĩ chính đạo, vừa bị một vị mang mạng che mặt thần bí nói mấy câu ám ngữ khó hiểu lôi đi. Trước khi đi ca ca bảo cậu cứ chờ ở đây, nếu tối chưa thấy thì cứ quay về quán trọ.

Hi vọng không có chuyện gì.

Thiên Hoa lại thờ dài lần nữa, giá cậu có võ công thì sẽ có thể đi cùng ca ca. Cậu biết ca ca không nói gì là vì không muốn cậu lo lắng, nhưng cậu không thích cảm giác bị gạt sang một bên chút nào.

Thiên Hoa cứ nằm dài ra bàn chán chường, đã trả tiền rồi, quán cũng không đông khách nên tiểu nhị cũng không có lí do đuổi cậu đi. Ngồi mãi chán chết, nhưng lỡ lúc đi ca ca về thì sao? Không thấy cậu đâu thì ca ca sẽ lo lắng. Thiên Hoa ngẫm nghĩ rồi thiếp ngủ lúc nào không biết. Cũng không thể trách cậu, tửu điểm này ngồi rất dễ chịu, còn có người đánh đàn êm ái giải trí cho thực khách, gió hiu hiu thổi, bụng thì no, cậu chẳng việc gì chỉ nghe nhạc... thế thì ai mà chẳng buồn ngủ.

Đang thiu thiu ngủ, chợt cảm thấy có bàn tay chạm vào mặt. Bàn tay lạnh lẽo như băng đá. Thiên Hoa cau mày, phẩy phẩy tay đó đi, nhưng bàn tay ấy cứ nấn ná trên mặt cậu. Bị quấy rầy, cậu lim dim mắt, chớp chớp tỉnh dậy. Ca ca à?

Còn chưa tỉnh ngủ, Thiên Hoa đã thấy mình bị người lôi đi. Không, không phải lôi đi, gió táp mạnh vào mặt làm Thiên Hoa lập tức tỉnh ngủ. Vừa bật mở mắt đã thấy mình bị bắt vào trong một cỗ kiệu. Nam tử áo trắng xuất trần bên cạnh cậu, vẫn còn ôm cậu trầm giọng nói, “Đi!”

Lập tức có cảm giác chuyển động. Đây là xe ngựa. Thiên Hoa cũng không có tâm trạng nhận xét bên trong xe lót vải Nam Dương đắt tiền, việc nam tử áo trắng đẹp kinh người đến đâu, đầu cậu chỉ có một ý nghĩ: “Bắt cóc!!!!”

Nhận xét của những người ngoài cuộc, khi ca ca Thiên Phong về tửu điểm, nổi điên lên vì không thấy đệ đệ đâu.

“Một mỹ nam đẹp vô cùng đã mang cậu ta đi, đời này ta chưa thấy ai đẹp như người ấy.” Một tên nói với giọng điệu mơ màng, mắt nhìn xa xăm, “Ta sẵn sàng quy xuống trước người ấy, chỉ cầu người ấy ban cho ta một ánh nhìn.”

Thiên Phong trực tiếp bỏ qua tên này, quay sang người khác. Lão bản này dùng giọng rất chuyên nghiệp trải đời nói, “Tin ta đi, đệ đệ cậu tự nguyện đi theo người ta. Giờ cậu lôi về là phá hỏng nhân duyên đó.”

“Đệ đệ ta bị bắt đi!!!”

“Ban đầu bị bắt đi, nhưng cũng phải nhìn đối tượng bắt đi là ai. Chàng trai trẻ à,” Ông ta vỗ vai Thiên Phong, “Cũng từng có một cô gái bị gian tặc bắt cóc, nhưng gian tặc quá mức đẹp trai nên đến lúc người nhà cứu, cô gái nhất quyết không chịu về. Ban đầu là bắt cóc, sau thành tự nguyện bỏ trốn đó.”

Thiên Phong sâu sắc cảm nhận lũ này bị điên rồi. Anh quyết định không chú ý đến những kẻ bất thường, tìm những tên hơi bình thường hơn một chút hỏi chuyện.

Chung chung một đặc điểm nhận dạng: đó là kẻ bắt cóc đệ đệ anh rất rất đẹp... lũ háo sắc kia quá choáng ngợp với vẻ đẹp của người ta, đến mức cũng chẳng nhớ người ta trông như thế nào. Chỉ biết nhận xét một câu: “Rất đẹp!”

Thiên Phong khó khăn lắm mới tìm được một kẻ không bị sắc đẹp làm mờ mắt, đơn giản vì thẩm mỹ của y khác với người thường, trong mắt y càng béo càng đẹp.

“Tuy không phải khẩu vị của ta nhưng tên đó quá nổi bật để không bị chú ý. Tóc bạch kim tử đồng, vừa vào là thu hút vạn nhân chú mục. Lúc đó đệ đệ người đang nằm dài trên bàn ngủ gục, tên đó ban đầu cũng chỉ đi bình thường qua, do bàn ghế hơi sát nên đụng chạm vào đệ đệ người một chút, nhưng vấn đề là hắn đông cứng lại. Thoáng chốc, chỉ trong chớp mắt, nhưng hãy tin vào mắt gia gia ta, hắn đông cứng người khi vô tình đụng vào người tiểu tử kia. Sau đó hắn bình thường lại, nhìn chăm chăm đệ đệ người, ta phải công nhận đệ đệ người vô tâm thiếu cảnh giác quá mức, bị nhìn thế còn chưa dậy. Rồi hắn sờ má đệ đệ người, cuối cùng bất thần bắt cóc y vào xe ngựa. Xe ngựa chạy một mạch đi. Hết rồi đó. Trả tiền đi.”

Thiên Phong không nói gì, lấy bạc ra trả.

Tóc bạch kim, tử đồng. Mĩ lệ kinh thế.

Chỉ có một kẻ.

Thiên Phong nghiêng răng.

Khuynh Thành điện hạ Tịnh Kiến Vương!!!!

4. Chương 3: Lí Do Bị Bắt

Thiên Hoa bị giữ trong ngực người kia, ngẩng đầu nhìn coi tên bắt cóc là ai, và lập tức á khẩu.

Thế gian này, sao sẽ có nam nhân bộ dạng đẹp như vậy?

Như Thượng đế đã tinh tế tới từng đường nét, dùng hết lòng hết sức, nỗ lực hết khả năng để tạo nên. Phảng phất như ngài muốn mỗi cái lông mi, mỗi một sợi tóc đều hoàn mĩ đến không chê vào đâu được; Mái tóc bạch kim thả tùy ý tán loạn, đôi mắt tím trong treo lạnh lùng. Thiên Hoa không nói được lời nào, di đầu xuống nhìn nhìn cơ thể người ta, ra sức moi móc tìm vết, công nhận nhìn hơi khó khi bị hắn ta giữ sát cạnh người.

Tuy hắn mặc quần áo, nhưng có thể hình dung ra: từng sợi tóc, cho đến đôi môi, gò má, từ đầu đến chân, cả cơ thể hắn như được tỉ mỉ làm từ bạch ngọc, mỗi một chi tiết đều chính xác đến mức không tìm được chỗ nào để chỉnh sửa.

Con người này nếu xuất hiện trong thế giới của cậu, có lẽ sẽ làm vô số họa sĩ, vô số nhà điêu khắc chen chúc nhau vẽ vẽ nặn nặn, làm ví dụ cho vẻ mĩ đến cực hạn của nhân loại?

Mĩ nam này tuy mĩ kinh thế hãi tục, mĩ quan chúng sinh, nhưng không thiếu anh khí cùng khí phách của nam nhân, không có chút éo lá hay mềm mại có thể làm người khác liên tưởng tới nữ nhân. Là mĩ nam tử hàng thật giá thật, mang mĩ lực khuynh đảo chúng sinh. Tỏa ra sự cao quý xa cách, như tiên nhân không bị lay động thế tục. Lúc mới nhìn, còn phảng phất tưởng trích tiên lâm thế.

Với kiến thức 12 năm đi học, Thiên Hoa vô thức nhớ đến tỉ lệ vàng bằng 1.618033988749895... rồi bắt đầu nghiêm túc thử tính xem người này liệu có đáp ứng tỉ lệ đó không?

Hình như hắn vừa đúng có tỉ lệ vàng thật.

Mà hắn đẹp thì liên quan quái gì đến mình? Thiên Hoa chợt nhận ra sự xuẩn ngốc của mình, sao mình cứ nhìn chăm chăm chính kẻ đã bắt cóc mình, điều cấp thiết cần làm hiện tại là kêu cứu chứ????

Cậu vừa há miệng định la, đã thấy mình cứng người lại, không cử động được, vẫn giữ tư thế há miệng.

Tử mâu lạnh lẽo như băng tuyết, không tìm được chút tia nhân tính nhìn vào mặt cậu. Cảm giác tựa như con ếch đang bị rắn nhìn.

Thiên Hoa nhận ra nhận định sai lầm khủng khiếp của mình. Y căn bản không phải trích tiên lâm thế, mà là yêu nghiệt giáng trần!

Kẻ Thiên Hoa đã nhận định là yêu nghiệt, quái vật, đại ma đầu mang vẻ ngoài xinh đẹp để lừa người mất cảnh giác, sờ sờ mặt Thiên Hoa, bàn tay lạnh lẽo hoàn mỹ vuốt ve má, lướt đi trên da mặt, lần xuống cổ, cảm giác băng tuyết làm Thiên Hoa sẽ rùng mình nếu không bị điểm huyết.

“Người ấm.” Thanh âm tao nhã không thiếu phần lạnh lùng vang lên, thần nhiên như đang nói một sự thật đơn giản, dù cách bàn tay hần mân mê da Thiên Hoa, lại tựa như đang thưởng thức chìm đắm trong điều kì diệu nhất trên đời.

Đó vì người lạnh.

Thiên Hoa mắt tròn to trả lời trong lòng, Giải huyết cho ta mau!!! Ta thề sẽ mua lò sưởi cho người sưởi. Người ôm lò sưởi ấm đến bỏng chết cũng được. Thả ta ra!!!

Hoàn toàn không nhìn đôi mắt oán hận của Thiên Hoa, nam nhân xinh đẹp sờ hồi lâu rồi ôm Thiên Hoa vào lòng. Dễ nhận ra là hắn không có kinh nghiệm ôm người, nên tư thế ôm rất kì cục, làm cậu thấy khó chịu, lại còn khó thở nữa. Nhìn y mảnh mai, thân người thanh nhã mang dáng thư sinh, vậy mà sức lực lớn như thế, đúng là không thể nhìn ngoài mà đoán người. Bộ dáng đẹp mắt vậy, ai ngờ lại là một tên điên?

Ta khó thở. Người muốn siết chết ta phải không?

Thiên Hoa gào thét trong lòng, miệng vẫn há ra không khép lại được, *** mấy thứ điểm huyết cao thủ, *** tên điên đẹp mã, *****. Thiên Hoa vốn được giáo dục tốt, không dễ chửi người dù là trong lòng, nhưng chuyện gì cũng phải có giới hạn. Gia đình gia giáo nữa cũng không chịu được cảnh cả người đông cứng, mồm cứ há hốc mặc không khí vào, bị một tên quái vật không thèm xem bộ dạng cậu thế nào ôm chặt, lại còn bị ôm quá chặt. Không chừng Thiên Hoa sẽ là người đầu tiên trong lịch sử chết vì bị ôm.

Có khi đó đúng là ý đồ của tên này. Ai mà biết tư duy của kẻ điên, có khi hắn muốn siết chết cậu qua ôm! Sau đó tẩm tặc bảo đây là kiểu chết rất đẹp..

&%(\$&* &%\$#@... Ca ca cứu đệ!!!!

Tiếc đây là trong lòng, chẳng ai nghe thấy.

Nam tử ‘biến thái’ không nghe được tiếng lòng của Thiên Hoa, mà có lẽ cũng chẳng quan tâm xem Thiên Hoa cảm thấy sao về mình, cứ thế đơn giản ôm Thiên Hoa, tựa đầu vào vai Thiên Hoa, bộ dáng rất bình thần như đang hưởng thụ. Có vẻ hắn thuộc dạng người chân chính chỉ biết đến bản thân, chẳng hề quan tâm thế giới còn lại ra sao.

Sao cậu lại xui xẻo vậy chứ?

Thiên Hoa khốn khổ không chịu nổi, tên kì quái không giải huyết cho cậu, chỉ ôm làm người ta khó thở, rồi đột nhiên, như cách con mèo thỏa mãn rên lên, hần thì thầm,

“Người ấm.”

Hình như ta không phải lò sưởi? Có chỗ nào trên người ta giống lò sưởi vậy?

“Người là của ta.”

...

Hai câu này liên quan gì tới nhau? Coi như hai câu nối với nhau theo quan hệ nguyên nhân – kết quả thì chúng có ý nghĩa gì cơ chứ?

Ta ấm – nên ta là của người?

Thiên Hoa sâu sắc nhận thức hai người không cùng thế giới, ít nhất ở thế giới của cậu, cậu chưa từng biết trường hợp nào bị bắt cóc vì người ấm, cũng chưa từng biết trường hợp nào bị kẻ khác khẳng định quyền sở hữu vì nhiệt độ cơ thể.

Mà nhiệt độ Thiên Hoa cũng là 37 độ như người thường ở thế giới này đó chứ.

Nên chỉ có thể kết luận là tên này bị điên. Với kẻ điên không nói lí lẽ được. Thật đáng tiếc, vẻ ngoài đẹp như thế, đầu óc lại có vấn đề.

....

Mà một kẻ điên có nhét than vào miệng cậu, với ý đồ muốn làm cậu nóng hơn không nhỉ?

....

Ca ca, cứu đệ!!!! Đệ không muốn làm lò sưởi!!! Đệ không muốn ăn than!!!!

Thiên Hoa chớp chớp mắt (hành động duy nhất làm được khi bị điểm huyết), gào ầm lên trong đầu.

Trong lúc Thiên Hoa khóc thét vì tình cảnh của mình, nam nhân lạnh lùng nhắm mắt, cảm nhận thân nhiệt Thiên Hoa, bình thần nói,

“Người ảm.”

Hoàn Đệ Tam Chương

Neh, Thiên Hoa cute không ^^ Mà hình như không có ai đọc truyện ngoài mình, cô bạn mình, Tuyết Lạc và Tiểu Mặc ah ><, mình=”” viết=”” tậ=”” lảm=””>

*Nghe nói, Noãn Lô (lò sưởi) khởi nguyên từ thời Đường, lưu hành tới thời Minh, thịnh hành ở thời Thanh. Bình thường trong các gia đình rất hay sử dụng cái này, những gia đình sử dụng đều là những gia đình giàu có....

Noãn Lô có ba loại ngoại hình, nhỏ một chút thì được gọi là Khiếu Tụ Lô (Lô trong tay áo), danh như ý nghĩa có thể đặt trong ống tay áo để sưởi ấm. Một loại gọi là Thủ Lô, có thể đặt lên bàn dùng để sưởi ấm. Còn một loại cuối cùng gọi là Cước Lô, chỉ nghe tên cũng biết tên gọi của nó.

Ba loại hình này, thì Cước Lô chế tạo yêu cầu cao nhất.

Đây là Thủ Lô

5. Chương 4: Người Đầu Tiên

Thiên Hoa sâu sắc nhận ra mình đã biến thành một lò sưởi dạng người. Điều duy nhất cậu hi vọng lúc này là tên điên vẫn còn chút ý thức cậu là người, cần ăn uống ngủ nghỉ, không thể bị điểm huyết đông cứng rồi nhét than vào...

Thật không hiểu lúc sinh ra cậu bị sao gì chiếu mạng, tổ tông gây nghiệt gì mà xui xẻo đến bước đường này. Ngủ trên giường thì bị xuyên không, ngủ trong tửu điểm thì bị bắt cóc, từ giờ phải cố gắng không ngủ nữa. Không có ngày lại thấy mình tỉnh giấc trong hang rồng chờ bị ăn thịt cũng nên.

Tên điên cứ ôm người bị điểm huyết cứng đờ ra như cậu suốt đường đi, con đường dài, vô cùng dài như cả đời cậu trôi qua, rồi xe ngựa dừng lại. Một người đứng ngoài cung kính nói,

“Điện hạ, đã về tới trang.”

Hắn vẫn tư thế ôm khó coi thiếu kinh nghiệm, vén rèm bê cậu xuống xe. Nói ôm là lịch sự, chứ thực tế hắn nửa ôm nửa vác cậu bằng một tay.

Bên ngoài có nhiều người đứng hầu, cả nam cả nữ đều cúi đầu đầy tôn kính, nhưng Thiên Hoa vẫn cảm giác rõ mình bị nhìn. Bị cả đồng người lên nhìn chằm chằm với ánh mắt kinh ngạc như nhìn người ngoài hành tinh. Làm sao họ có thể nhìn khi vẫn cúi đầu là điều bí ẩn có lẽ cậu sẽ không bao giờ biết.

Thiên Hoa ủ rũ, cảm thấy xấu hổ kinh khủng, bị người chiêm ngưỡng kiểu đó thì ai mà vui được. Nhất là khi mồm mình vẫn còn há hốc rất... Thiên Hoa là con nhà gia giáo, ba đời nổi danh về truyền thống tốt đẹp trọng lễ lịch sự, giờ mất mặt hết rồi... Bao giờ kẻ điên mới giải huyết cho cậu đây. Mà cứ há miệng làm khát nước quá, bao giờ mới được cho ăn cho uống?

Thiên Hoa nhận ra cuộc sống mình có vẻ chỉ còn tính bằng giờ. Xem ra nên bắt đầu cầu nguyện là vừa, hi vọng kiếp sau sẽ được trọng sinh ở thế kỉ 21, hi vọng ca ca không quá đau buồn, hi vọng tên điên hại chết cậu sẽ gặp báo ứng blah blah....

Hắn dường như là trang chủ của sơn trang này, những người hầu cung kính gọi hắn là “Điện hạ.” Điện hạ. Nghe có vẻ rất quyền cao chức trọng, hẳn hẳn có quan hệ thân thích gì đó với triều đình. Sơn trang rất rộng lớn, cũng rất bề thế, đó là Thiên Hoa đoán vậy, chứ với cái kiểu bị người ôm riết, dí mặt vào ngực người ta thì muốn nhận xét hơn rất khó.

Thiên Hoa còn chưa kịp cố gắng xem mình sắp chôn thây ở đâu thì đã nhận ra một điều: hóa ra cậu còn đánh giá thấp mức bất thường của mỹ nam này.

Ban đầu, cậu chỉ nghĩ hẳn đầu óc có vấn đề, còn có chút thương hại hắn, nếu hắn không tự chủ được hành vi thì đó cũng không phải lỗi của hắn. Cha mẹ luôn dạy cậu phải biết thông cảm với những người khuyết tật bất hạnh, nên nếu hắn giết cậu có lẽ cậu cũng không định biến thành ma ám hắn, chỉ chửi rửa chút trước khi chết cho sướng mồm thôi.

Nhưng bây giờ cậu mới biết, tên này không những bị thần kinh mà còn biến thái nữa!!!

Còn từ nào khác để miêu tả một kẻ vừa về đã lôi nạn nhân mới bắt cóc được vào phòng ngủ?

Ừ thì cậu biết giờ đã khuya, cũng biết nên đi ngủ, coi như hắn ngồi xe ôm người mãi mệt mỏi nên muốn sớm nghỉ ngơi, nhưng phải để ý đến những vấn đề thông thường chứ, đặc biệt là khi thế giới này thịnh hành nam phong! Nếu có bất cứ ai cần biết, thì Thiên Hoa thắng, là thắng đó! Cậu luôn thấy nữ giới rất đáng yêu, còn mong muốn lấy vợ sinh con, không chút hứng thú với một kẻ có cơ thể y hệt mình.

Trên hết, Thiên Hoa muốn cúc hoa của mình mãi mãi chỉ có một chức năng!!! Không cần biến thành đa chức năng!!!!

Thiên Hoa vẽ mặt hằm hằm (đó là trong tâm tưởng, chứ bề ngoài thì miệng vẫn há hốc, mắt giật giật khiếp sợ) khi mình bị ném lên giường. Giường rất êm, thoang thoang hương hoa bạch lan, giống mùi trên người hắn.

Tên đó tự cởi đồ mình mặc.

Rồi phẩy tay một phát, quần áo cậu chính thức thành mảnh vụn.

Thiên Hoa dứ khoát nhắm mắt lại, coi như không biết gì hết, coi như bị chó cắn, cố gắng không nghĩ xem sẽ đau đến đâu. Là thằng nam nhưng không có nghĩa cậu không biết mấy chuyện này. Thiên Hoa biết trong quan hệ long dương, bên chịu sẽ là cúc hoa đầm máu, không thể xuống giường, thê thảm hết chỗ nói...

Và cậu có vẻ là bên chịu.

Nắm mắt, khóc thét trong lòng khi cảm thấy một cơ thể đè lên mình, rồi nằm cạnh mình, ôm lấy mình, cảm giác da ma xát với nhau. Hẳn rất lạnh, quần quanh như một con độc xà.

“Người ấm.”

Này, có phải người chỉ biết nói mấy từ đó thôi không? Thiên Hoa chưa bao giờ hối tiếc vì mình không phải thể hàn như bây giờ.

Im lặng. Im lặng. Bên tai nghe tiếng thở. Cảm giác bị ôm. Nhưng không phải cảm giác bị bàn tay nào sờ mó đi lại trên người.

Thiên Hoa hé hé mắt nhìn sang bên.

...

Hắn ngủ?

Cư nhiên đang ngủ?

Cởi đồ cậu, cởi đồ hắn, hai người trần truồng ôm nhau, rồi hẳn cứ thế ngủ?

Coi như hắn có thói quen lỏa thể khi ngủ, thì cũng không cần lôi cậu theo rồi cởi đồ cậu chứ? Hay hẳn thật sự coi cậu thành lò sưởi?

Thiên Hoa nhìn trần nhà, thầm cảm ơn tổ tiên vẫn còn tích tí đức cho con cháu, giúp cậu vẫn còn thân trai tân, cúc hoa không bị tiểu đệ đệ của một nam nhân khác xé rách blah blah...

Tụng niệm vui mừng chán, Thiên Hoa thở dài, hần ngủ rồi, cậu thì sao đây? Cứ trợn mắt nhìn trần nhà cả đêm à?

Nhưng, kẻ điên không tính, chứ người bình thường ai ngủ được trong cảnh này?

Thiên Hoa tỉnh dậy vào sáng hôm sau, người ê ẩm ê ẩm, cảm cảm giác không co lại được, khát nước, bụng đói... Và Thiên Hoa còn ê chề hơn khi thấy mình vẫn không mặc gì, chỉ có cái chăn phủ lên. Nhục mặt không chịu được, may tên điên kia đi rồi.

Cậu nhìn quanh, nhưng bị ai khi không thấy cái gì giống tủ quần áo trong phòng. Làm sao giờ? Coi như chạy trốn cũng không thể lỏa thể chạy trốn ah?

“Công tử đã dậy, chúng nô tì xin hầu hạ công tử rửa mặt chải đầu.”

What? Một đám nữ hầu như từ dưới đất chui lên, người mang khăn, người mang chậu, người mang quần áo, Thiên Hoa quỳnh lên, vội giấu mình trong chăn.

“Khoan, các người nhầm ở đâu rồi, ta không phải công tử của các người. Đây, không được đụng vào đó. Ta tự mặc được. Nam nữ thụ thụ bất thân!!!”

Thiên Hoa mặc thanh sam bằng vải Tuyết Vân cực hiếm có, hài cũng do nghệ nhân danh tiếng làm ra vạn kim khó cầu, toàn thân trên dưới là những thứ chỉ phú gia địch quốc mới có, nhưng bộ dáng y lại như thỏ con bị bắt nạt đến phát khóc, khiến chúng nữ nhân cảm thấy buồn cười. Một người có vẻ là nữ nhân đứng đầu lên tiếng,

“Công tử không cần ngại, chúng nô tì hoàn toàn không thấy những thứ không cần thấy. Chúng nô tì chỉ làm phận sự của mình thôi.”

Thiên Hoa cảm thấy ủy khuất kinh khủng, nam nhi mà bị một đám nữ nhân tấn công không phản kháng được! Đời cậu sa ngã đến mức này sao...

Không phải Thiên Hoa không biết, những thế gia giàu có, đám quan lại vua chúa đều có nữ hầu, còn có nữ nhân hầu hạ giúp mình tắm, để họ mặc đồ giúp vẫn chưa là gì trong mắt thế giới này. Nhưng Thiên Hoa đến từ thế kỷ 21, trai tân hơn 18 năm, là loại ngây thơ còn có chút cổ hủ trong quan hệ nam nữ, giờ bị một đám nữ nhân nhìn cơ thể mình, có đánh chết cũng không tự nhiên ra vẻ coi đây là bình thường được.

Nữ nhân kia phát tay cho những người còn lại lui, rồi nhìn cậu, Thiên Hoa thoáng vô thức giật lùi vì ánh sáng hiếu kì trong mắt cô ta,

“Nếu công tử không phiền, có thể cho Lạc Nguyệt biết công tử họ tên? Quê quán ở đâu? Gia đình thế nào? Có hôn phối hay người trong lòng chưa? Gặp điện hạ chúng ta trong hoàn cảnh nào vậy?...”

...

Đầu tiên cô hãy cho ta biết nên trả lời câu nào trước đã... Thiên Hoa cảm khái.

Mà tại sao cậu phải trả lời? Cô ta là phe địch, phe địch!!!!

Một nam nhân cũng cái kiêu từ dưới đất chui lên xuất hiện trước mặt cậu, làm cậu giật mình, y mặc ngoại bào đen, thập phần anh khí, xem ra chỉ chừng 25, 26 tuổi, tỏa ra khí độ chín chắn bất phàm. Nhìn đã biết là người giang hồ đã trải qua hàng trăm huyết chiến, mang khí thế thủ lĩnh bẩm sinh.

Hắn ra hiệu cho cô nương tự xưng Lạc Nguyệt rời đi, rồi thập phần cung kính cúi đầu nói,

“Thuộc hạ Lan Đặc, tổng quản Bạch Vân sơn trang, xin ra mắt công tử, chẳng hay công tử tên họ?”

Người ta rất lịch sự lễ độ, không lẽ không trả lời?

“Ta là Thiên Hoa, Diệp Thiên Hoa, không phải công tử gì hết, thưa Lan Đặc các hạ.”

“Vâng, Diệp công tử, công tử là người điện hạ coi trọng, thuộc hạ sẽ tận hết khả năng hoàn thành những yêu cầu của công tử. Nếu có bất cứ mong muốn gì, xin cứ ra lệnh. Tuy không dám nói Bạch Vân sơn trang

quyền khuynh thiên hạ, nhưng có thể đảm bảo công tử tuyệt đối sẽ không thất vọng với năng lực của chúng tôi.”

“À, vậy đưa ta về thành được không?”

“Xin thứ lỗi, không thể được thưa công tử.”

Quả nhiên không dễ dàng như thế.

“Công tử không hài lòng điều gì sao?”

Bị một đám nữ nhân tấn công, lại còn thêm một con quái vật xinh đẹp bị điên... hài lòng chỗ nào?

“Thuộc hạ hứa sẽ giúp công tử hết sức mình, muốn bắt kì trân bảo gì, muốn bắt kì đồ vật gì, công tử chỉ cần nói yêu cầu, thuộc hạ sẽ thực hiện. Chỉ cần công tử ở lại đây.”

“Nhưng ta không muốn ở đây!!!” Thiên Hoa thiếu nước kêu toáng lên, “Ta bị bắt đến đây làm lò sưởi đó.”

Hắn thoáng vẻ ngạc nhiên khi nghe từ ‘lò sưởi’,

“Ngài làm lò sưởi?”

“Tên đó nói ta ấm, rồi cứ ôm ôm ta. Kinh khủng lắm!” Thiên Hoa ủy khuất kêu, hi vọng tên này hiểu cậu, cho cậu về với ca ca.

Y hít một hơi rồi bình thản nói,

“Nếu vậy công tử càng phải ở lại đây, thuộc hạ sẽ cố gắng đảm bảo công tử có cuộc sống tốt nhất ở Bạch Vân sơn trang.”

“Ta không làm lò sưởi! Người thích thì gọi người khác đi!!!”

Nếu tên đó giàu có, đẹp trai, có võ công, thảo nào chẳng có những cô nương yêu hắn, thề dù chết cũng phải lấy hắn làm phu quân, thảo nào chẳng có mỹ nam nào đó tôn thờ hắn. Sao lại chọn kẻ bất hạnh không tự nguyện như cậu?

Hay vì thấy hắn bất thường quá nên chẳng ai dám theo, buộc phải bắt người về?

“Công tử là người đầu tiên.”

“Đầu tiên gì?”

“Người đầu tiên thân cận mà không bị điện hạ giết chết. Càng là người đầu tiên điện hạ nói là ấm.”

“Ta không muốn diện tên thành người kế tiếp bị y giết!”

“Nếu điện hạ muốn giết thì công tử chết từ lâu rồi.” Hắn thở dài rồi nói tiếp, “Điện hạ trời sinh lạnh lùng. Hoàng thượng từng lo hoàng huynh quá mức tự bế, từng gửi cơ thiếp, nhưng tất cả không sai bị giết ngay lập tức. Xưa nay điện hạ chưa từng để ai chạm vào mình, cũng không cần người hầu hạ những thứ như tắm hay mặc đồ, những kẻ đụng vào ngài đều có kết cục không khác. Có lẽ vì ngài ấy không có cảm giác nên mới sinh ra vạn phần phản cảm chán ghét tiếp xúc như thế.”

Lan Đặc nói một hơi, Thiên Hoa chỉ nghe được hai từ hoàng huynh.

Hoàng huynh, Bạch Vân sơn trang, mỹ tựa trích tiên...

Thiên Hoa hít một hơi, “Có phải điện hạ nhà người có danh hiệu “Khuynh Thành điện hạ”?”

“Đúng.” Lan Đặc mỉm cười, “Vậy là ngài cũng nghe danh điện hạ ta?”

Nghe, còn nghe nhiều là khác.

Thiên Hoa lập tức biết dù chết cũng phải bỏ trốn khỏi đây! Sao lại rơi vào tay tên quái vật đã được thiên hạ công nhận thế này???

6. Chương 5: Sự Đặc Biệt Của Xuyên Không

Khuynh Thành điện hạ Tịnh Kiến Vương. Mấy chữ này tựa như sấm động bên tai, sét đánh giữa trời quang. Là danh hiệu của mỹ nam đẹp nhất thiên hạ.

Cũng là danh hiệu của con quái vật được toàn thiên hạ công nhận và ghi danh.

Khuynh Thành điện hạ – là danh xưng ca tụng sắc đẹp khuynh thành – đệ nhất thiên hạ của hắn. Cá nhân Thiên Hoa cũng công nhận hắn không thẹn với danh hiệu này, quả thực trên đời cậu chẳng nghĩ còn mỹ nam nào có thể đẹp hơn hắn.

Mà nam nhân đẹp như thế làm gì? Sao hắn không dùng một phần sắc đẹp để tu bổ cái đầu đi?

Tịnh Kiến Vương, thấy y như thấy vua – là phong vương của hoàng huynh hoàng đế hiện tại. Ca ca của hoàng đế, nghĩa là hắn dưới một người, trên vạn người, trừ cái ghế và lão bà của hoàng đế, còn lại hắn muốn gì được nấy, làm bậy bạ đến đâu cũng có người dọn hộ, càng chẳng có ai dám trừng phạt hắn.

Về ngoài, gia thế oai phong hiển hách đến vậy như thế còn chưa đủ, lão thiên gia còn tử tế khuyến mại thêm cho hắn tài năng kinh người trong võ học, ít nhất thế gian đều biết điều đó, còn hắn thiên tài ở chỗ nào khác không thì không rõ.

Năm 7 tuổi, Khuynh Thành điện hạ một thân hải tử đánh bại đại nội đệ nhất cao thủ, sau đó, vị đại nội đó chỉ cảm thán một câu: “Điện hạ thiên tư phi phạm không người sánh kịp, học một năm hơn xa kẻ khác thúc ngựa cả đời.”

Năm 10 tuổi, tạo ra chiến tích vĩ đại hơn, điện hạ rời khỏi hoàng cung, tìm đến khiêu chiến với thiên hạ đệ nhất cao thủ thời đó.

Vị thiên hạ đệ nhất đó thua, và từ đó bắt đầu truyền kì về Khuynh Thành điện hạ.

Bao võ lâm cao thủ đến đòi chiến lần lượt bị đả bại. Những kẻ bị đánh bại, kẻ còn sống bị vứt ra ngoài, kẻ đã chết cũng bị vứt xác ra ngoài. Những ai còn nói được đều truyền lưu về công phu không phải con người của điện hạ, bảo cái gì mà hắn một chiêu đánh sập ngọn núi, tốc độ nhanh đến mức tựa như phân thân, đôi mắt lạnh giá không chút cảm xúc... Tóm lại là lời đồn có thể bị phóng đại, nhưng cơ bản đều chắc chắn một điều: Khuynh Thành điện hạ vô cùng vô cùng mạnh. Và hắn cũng vô cùng vô cùng đáng sợ.

Đến lúc ma giáo cường đại nhất lúc đó – U Minh giáo vây công tiểu viện điện hạ sống (hắn ta trong cung không ở mà chạy ra ngoài sống một mình trong tiểu viện giữa rừng trúc). U Minh giáo tinh anh có gần 300 cao thủ cực mạnh, nhất là giáo chủ thì càng võ công tuyệt thế, quỷ dị khó lường, thêm 2500 thành viên không kém, hình thành sát trận quyết giết Khuynh Thành điện hạ. Nghe đồn tên giáo chủ si tình với điện hạ mà không được đáp lại, do đó sinh ra oán hận.... Rất có kiểu ngược luyến tình thâm, yêu nên muốn giết tiêu chuẩn.

Rất lâu rất lâu không thấy động tĩnh gì, cũng chẳng thấy ai chạy ra, có một người đánh liều tiến vào, sau đó trở ra lắp bắp gì về địa ngục, nôn ọe, ốm suốt cả tháng, phải biết y cũng là ma đầu giết người quen tay đấy.

Nghe nói trong rừng trúc lúc ấy là khung cảnh của một vụ thảm sát kinh khủng. Chấn động bất cứ ai chứng kiến. Tất cả những kẻ tham gia vây công điện hạ đều chết, chết vô cùng thảm khốc, không thể tìm được một chiếc lá không bị vấy máu, một khoảng đất không có xác người quanh tiểu viện, còn điện hạ thì đang điềm nhiên thưởng trà trong mùi huyết tinh và xác phân hủy.

Sau đó cũng chẳng còn ai dám khiêu chiến với điện hạ, chẳng ai thích chết, và càng chẳng ai thích đối chiến với quái vật.

Có lẽ lão thiên gia sau khi cho điện hạ quá nhiều thứ, nhận ra cũng không thể bắt công quá mức với phần còn lại của nhân gian, nên đã khiến hắn có kiêu huyết.

Hắn không có cảm giác.

Từ khi sinh ra đến giờ, hắn không có cảm giác. Chạm vào vật thể thì chỉ cảm thấy được bề ngoài vật thể đó, cũng không có xúc giác, khứu giác, càng không cảm thấy đau. Ví dụ như nước chảy trên tay, hắn có thể cảm thấy chất lỏng chạm vào da, nhưng không cảm thấy nước nóng hay lạnh, bị lửa đốt, da đơn thuần cảm thấy vật gì trên da, nhưng cũng không cảm thấy đau hay nóng. Đồ ăn thì càng khỏi nói nữa.

Cậu không tưởng tượng được cuộc sống vô cảm như thế sẽ kinh khủng đến đâu, vậy mà hắn đã sống với nó cả đời, và sẽ sống với nó cả đời. Theo đồn đại, kinh thành đã tìm đủ mọi cách, truyền biết bao danh y, tiêu tốn bao linh đan diệu dược, nhưng kết quả vẫn như cũ. Hắn vẫn là con quái vật xinh đẹp kinh người, nhưng không bao giờ biết cuộc sống thế gian thật sự ra sao.

Có lẽ vì thiếu cảm xúc nên tính cách y cũng thập phần lạnh lùng, nghe nói là đệ nhất quái gở, có người nói có lẽ không phải chỉ cơ thể, mà tâm lý hắn cũng bị khiếm khuyết thất tình lục dục. Thân là đại hoàng tử, ngôi vua đáng ra dành cho mình, nhưng hắn năm 10 tuổi đã rời khỏi hoàng cung đi gây họa cho nhân gian, hoàng thượng hoàng hậu cho người rước về cũng không về, còn đánh chết mấy tên thái giám đi mời mình... Co kéo mãi, thấy nhi tử quyết tâm như vậy cũng đành thôi. Liền xây cho hắn một tòa điện nguy nga, có đủ người hầu hạ.

Hắn chân chưa từng vào vương điện của mình một lần, dứt khoát đi chiếm trang trại của bọn sơn tặc, một thân một mình ở đó.

Khi hoàng thượng băng hà, hắn cũng không về thăm, hoàng hậu lâm bệnh rồi qua đời, hắn cũng chưa từng để ý. Rồi đệ đệ hắn lên ngôi, hắn lập tức được đệ đệ tặng chức danh ‘Tĩnh Kiến Vương’.

Vương phủ cứ bỏ trống, đệ đệ hắn thông minh hơn phụ mẫu, liền xây một sơn trang đơn giản, người hầu ít nhưng thập phần tinh anh, khi đó hắn mới tới ở.

Và Khuynh Thành điện hạ Tĩnh Kiến Vương chính thức gieo họa cho nhân gian từ đó. Dù trước đó hắn cũng gieo đủ họa rồi.

Thiên Hoa đang dần mất ra nghĩ coi mình là cái số kiếp gì mà đụng phải quái vật này, thì có một thị nữ tiến vào. Cô ấy cúi đầu thập phần cung kính nói:

“Điện hạ mời công tử đi dùng bữa.”

“Trước khi ăn, cho ta uống nước trước được không?”

Khát cháy cổ đây, các người thử bị đông cứng há miệng như ta hôm qua xem.

“Ta có thể không ăn không?”

“Điện hạ phân phó, ngài không ăn thì cứ điểm huyết ngài rồi lôi vào phòng ăn.”

...

Đúng là hoàng gia, vô cùng bá đạo.

Sao mình xui xẻo vậy chứ? Kiểu này thì trốn thoát cách nào đây? Không biết ca ca có biết mình ở đây không? Mà biết thì có đột nhập được không? Sợ ca ca không đánh lại được y... Dẫu sao, võ công của y đã được thừa nhận là đệ nhất đương thời, lại còn thêm đám thủ vệ nữa.

Thiên Hoa càng nghĩ càng thêm ử rữ, ngoan ngoãn lê bước theo thị nữ tới phòng ăn, trốn cũng trốn không được, cậu không thích bị điểm huyết nữa.

Mà Thiên Hoa chợt nhớ ra, hắn không cảm giác, vậy... cậu chợt như nghe lại 2 từ hắn đã nói mấy lần, chất giọng lạnh lùng bình thản như vang bên tai,

“Người ảm.”

Ca ca đã kể cho cậu nghe những truyền thuyết nổi tiếng của võ lâm, đó là lí do cậu biết về Khuynh Thành điện hạ. Càng biết hắn đã được ca ca, và cả cậu, đặt vào danh sách những kẻ thấy thì nên chạy xa. Đối phó với người có võ công cao đã khó, đối phó với tên điên võ công cao càng khó hơn, đã thế sau lưng y còn có triều đình, đánh thắng cũng bị truy nã cả đời.

Thiên Hoa coi như tạm hiểu lí do tại sao mình bị bắt.

Giờ cậu đã triệt để tin kẻ xuyên không dù tầm thường đến không thể tầm thường hơn, dù xuyên không có bối cảnh, vẫn sẽ có được sự khác biệt với phần còn lại của thế giới.

Đó là về thân nhiệt...

Thà đừng có sự khác biệt này còn hơn. Đã vô dụng thì chớ, lại còn thu hút một con quái vật.

Hắn ngồi trên ghế, nhìn nhìn cậu, đôi mắt tím vẫn bằng giá ngàn năm không đổi, biểu tình trên mặt cũng có thể đóng thành băng được, nghe nói hắn không bao giờ cười, cũng chưa bao giờ lộ vẻ tức giận, hay cơ mặt hắn cũng bị tê liệt rồi? Làm người phải biểu lộ chút cảm xúc chứ?

Trên bàn bày đủ các loại mỹ thực vô cùng đẹp mắt, nhìn là biết rất ngon, nhưng Thiên Hoa thà ăn bánh bao 5 đồng ca ca mua cho mình còn hơn.

Hắn tựa đầu vào tay, rồi mặt vẫn lạnh lùng như cũ, ngón tay hoàn mỹ chỉ chỉ vào lòng mình, nhìn vào mắt cậu.

Người có cần hồ hững lạnh nhạt tuyệt đối khi ra hiệu cho ta ngồi vào lòng người không? Tốt xấu gì cũng nên có chút xấu hổ không tự nhiên chứ?

Mà người căn cứ vào đâu mà nghĩ ta sẽ ngồi vào lòng người?

7. Chương 6: Người Uy Ta Ăn

“Món này vị thế nào?”

“Không cay, uhm, chua chua mặn mặn.”

“Ngon không?”

“Ngon.”

“Còn món này?”

nhai nhai

“”Ngọt ngọt, chua, có chút hương chanh, khá mềm.”

“Ngon không?”

“Ngon.”

“Món này thì sao?”

Đối thoại quỷ dị trên là của Thiên Hoa với Khuynh Thành điện hạ, được cậu ngầm gọi là tên điên.

Sau một hồi vùng vẫy phản đối, thiếu nước quay người bỏ trốn khỏi ác ma, Thiên Hoa mặt nhăn nhó như khi ăn ớt khi bị ấn ngồi vào lòng tên kia. Khi cậu ngồi lên, hắn thản nhiên vòng một tay qua thắt lưng cậu, giữ cậu sát người, giọng nói cũng thấp phần lạnh lùng, “Nếu cãi lời ta, ta sẽ tức giận.”

Tuy hắn không có vẻ đe dọa, càng không hứa hẹn trực tiếp là nếu chống đối cậu sẽ bị đánh chết hay bị vứt cho cá ăn, hắn không nói nhiều, nhưng vẻ mặt lạnh tanh, giọng nói vô cảm đó đã quá đủ cho trí tưởng tượng của Thiên Hoa rồi.

Tri thức trong cả 2 thế giới đều chung một đặc điểm: đó là đừng chọc vào một thằng điên. Hành động của kẻ điên chẳng ai đoán trước được, trừ khi y cũng điên như hắn.

Thiên Hoa tự nhận mình rất bình thường, không có khuynh hướng tự ngược, càng không muốn thử xem quái vật có đẳng cấp nổi giận sẽ làm gì mình.

Thế nên Thiên Hoa ngồi đặc biệt ngoan đạo, gần như bảo gì làm nấy, ra vẻ ngoan ngoãn sẽ làm hắn mất cảnh giác, để bỏ trốn hơn, với lại cậu cũng muốn ăn, cậu đang đói, và phải ăn mới có sức bỏ trốn, mấy nữ nhân tiểu thuyết ra vẻ nhịn đói để chống cự đều vì quá suy dinh dưỡng nên bỏ trốn thất bại... Cậu biết thế,

nhưng, fuck, hần là kẻ quái dị không cảm giác không để ý đã đành, nhưng cậu là nam nhân có thể chất hoàn toàn bình thường, nam nhân nào lại để nam nhân khác ôm trong lòng khi ăn như thế chứ??? Cậu là thằng đó, thế này chỉ khiến cậu nổi da gà thôi.

Thiên Hoa đã chán ngẫm xem mình mắt mặt xấu hổ đến đâu trong mắt đám người hầu thị nữ của Bạch Vân sơn trang này rồi.

Hần chỉ từng món, bảo cậu ăn, ăn xong hỏi cảm tưởng, Thiên Hoa nói chung luôn “ngon, ngon, ngon...” Đúng là ngon thật, nói dối làm gì. Mà Thiên Hoa cũng thoáng cảm thấy thương cảm cho hần, xem ra hần thật sự không cảm nhận được vị đồ ăn. Vậy những mỹ thực này sẽ như thế nào với hần? Nhai như nhai cát? Nhặt nhèo tuyệt đối?

“Người uy ta ăn.”

Chút thương cảm lập tức biến mất.

“Không bao giờ! Ta là nam nhân hàng thật giá thật, không lí nào phải uy một nam nhân khác ăn!”

Thiên Hoa khoanh tay, vẻ mặt bướng bỉnh nói.

“Ta biết ngươi là nam.” Hần vẫn lạnh lùng ngàn năm không đổi, hi vọng sẽ có người tan chảy được băng đá của hần, làm hần bớt gây họa cho thế gian. Càng mong vị anh hùng/nữ hiệp đó không phải là cậu. “Ta muốn ngươi uy ta.”

@#\$\$%&(*\$#@...

“Nếu tay ngươi gãy hay bị cầm gì đó thì ta còn cân nhắc, nhưng ngươi bây giờ (còn khỏe hơn ta) thì never!”

“Never?”

“Là không bao giờ.”

“Ngươi đây là đang chống đối?”

Thiên Hoa chiến đấu trong lòng, một bên là những biện pháp hành hạ e rằng rất khủng khiếp, rất đau, mà Thiên Hoa sợ đau, của một tên khủng; một bên là lòng tự tôn của nam nhân. Trong đầu Thiên Hoa chọt vang vang lời của cha,

“Thiên Hoa, con là nam nhân. Dẫu con có dễ khóc, yếu ớt, không biết đánh nhau, để em gái bảo vệ, thì con vẫn là nam nhân. Nam nhân dưới gối có hoàng kim, thà chết chứ không thể chịu nhục.”

Thiên Hoa ngẩng cao đầu, mắt lóe sáng quyết tâm, đúng thế, nam nhân chân chính là ở dũng khí, không thể để bị hần ức hiếp mãi được. Cậu đời nào ngoan ngoãn nghe lời, giờ là uy hần ăn, tiếp theo có khi là hầu hần tắm, rồi lại làm lò sưởi trên giường hần.

Giờ vấn đề không phải sợ đau sợ chết hay không, vấn đề là tôn nghiêm của người nam nhân. Cậu không phải người hầu, càng không phải nam sủng của hần. Phải dũng cảm như phụ thân đã dạy, cùng lắm đau quá thì cắn lưỡi chết, đợi kiếp sau tái sinh chứ gì.

Thiên Hoa hùng hồn hùng hồn chuẩn bị tinh thần chịu chết, sẵn sàng hi sinh oanh liệt cho tôn nghiêm của mình.

Giả như Thiên Hoa biết, phụ thân đại nhân, cái người suốt ngày dạy Thiên Hoa phải ra dáng nam nhân đó, ở công ty vào luôn ra cúi, cúi đầu trước cường quyền thế nào. Đáng tiếc, phụ thân đại nhân chỉ kịp dạy Thiên Hoa về một nam nhân chân chính lí tưởng nên ra sao, chưa kịp dạy Thiên Hoa về nam nhân đời thực nên hành động thế nào...

Để giờ Thiên Hoa có ý chí hết sức ngu ngốc là chống đối Khuynh Thành điện hạ Tịnh Kiến Vương, vẫn ảo tưởng mình đang làm điều phụ thân sẽ làm nếu là mình.

Nếu phụ thân Thiên Hoa ở đây, thấy ánh mắt băng lạnh của ác ma, đảm bảo so với cậu còn ngoan ngoãn nghe lời hơn. Nam nhân trưởng thành chín chắn hiểu những gì nên làm, không nên làm, những ranh giới có thể chạm và không thể chạm, hiểu với ai thì nên cúi đầu. Chứ cả đời cứ ngẩng cao đầu thì chỉ có bị người đánh chết, giữ kiêu hãnh với sai đối tượng thì càng thảm hơn.

Đáng tiếc giờ Thiên Hoa còn chưa biết điều đó.

“Người đang cãi lệnh ta?”

Thiên Hoa thoáng co rúm lại, nhưng vẻ mặt vẫn cứng rắn nói,

“Ta không phải người hầu, càng không phải tự nguyện theo người.”

Tử mâu nhìn vào đôi mắt đen.

Lan Đặc đứng hầu đợi lệnh âm thầm kêu trời, Diệp công tử, điện hạ nhà ta không biết người bình thường yếu ớt đến đâu đâu!!

Một hồi nhìn nhau, rồi đôi môi tuyệt mỹ chậm rãi mở ra,

“Ta không muốn người chết.”

Đương nhiên ta cũng không muốn chết, Thiên Hoa gào toáng trong đầu. Dừng cảm vậy thôi, chứ người đừng có giết ta, cũng đừng có đánh ta/đá ta/chém ta... tóm lại là đừng gây bất cứ tổn thương nào về cơ thể ta, ta sợ đau lắm!

“Người không nghe lời ta.”

Uy, đó có phải báo tử? Rằng ‘ta luyện tiếc người nhưng người vẫn phải chết’ không? Sao người luôn không thêm nói câu thể hả? Cứ buộc ta tự nói tự đoán ý là sao?

“Kẻ không nghe lời ta luôn chết.”

Hắn bắt động thanh sắc, nói đầy thản nhiên, như trần thuật một sự thật đơn giản.

Lan Đặc nhin không được, bước ra quỳ xuống, để điện hạ trừng phạt thì Diệp công tử chẳng còn nguyên dạng con người nữa.

“Điện hạ, Diệp công tử mới đến đây còn không rõ quy củ, phạm chút sai lầm nhỏ, không đáng bị phạt.”

Nhất là ngàn vạn lần đừng đập người ta xuống Hình ngục.

Lan Đặc thoáng rùng mình khi nghĩ đến sự biến thái của Địa Ngục đó, hắn phải ngăn cản điện hạ, giữ gìn Diệp công tử, đây là người đầu tiên điện hạ đối đãi đặc biệt, là người... uhm, có vẻ làm điện hạ có cảm giác giống con người hơn.

Hắn nghĩ điện hạ thích Diệp công tử, nếu công tử bị sao, điện hạ hắn sẽ không vui.

Vấn đề là điện hạ nhà hắn rất kì quặc.

Lan Đặc thật lòng cầu phúc cho Diệp công tử.

“Nhưng hắn không nghe lời ta.”

Thiên Hoa tròn mắt, rõ ràng đang nghe hai kẻ tranh cãi xem ngày này năm sau có phải ngày giỗ của cậu không, nhưng sao cậu cứ thấy quái lạ thế nào ấy?

Nhất là giọng điệu của tên nam nhân không cảm giác kia, rõ ràng vẫn đều đều lạnh nhạt, mặt không đổi sắc, nhưng sao cậu lại nghe ra... ủy khuất?

Hắn cậu bị ảo thính rồi.

Thấy một tia ánh sáng, Lan Đặc đề nghị,

” Điện hạ làm gãy xương chút là được.”

???

“Này,” Thiên Hoa kêu toáng lên, quyết tâm không để bị coi như không khí mãi, “Đây là xương cốt của ta đó! Không phải cành cây đâu!”

“Gãy xương không sao đâu,” vị quản sự miễn cưỡng an ủi, “Linh đan diệu dược của Bạch Vân trang so hoàng cung chỉ có hơn chứ không có kém.”

“Nói nghe hay nhỉ? Sao người không tự đập gãy chân mình rồi chữa đi?”

“Vậy công tử thích bị chặt tay hơn à?”

Thiên Hoa dẫu sao cũng đã có 12 năm phổ cập giáo dục, hoàn toàn hiểu về phép so sánh. Càng hiểu cụt tay với gãy tay cái nào tệ hơn.

“Muốn xương cốt lành lặn thì công tử uy điện hạ ăn đi.”

Đe dọa. Đe dọa trắng trợn. Thiên Hoa trợn mắt.

Lan Đặc thầm nói trong lòng, Diệp công tử, uy ăn chứ có bắt hầu giường đâu! Ngài cứ làm vấn đề phức tạp làm gì? Điện hạ nhà ta chưa bao giờ có tính kiên nhẫn, nhờ điện hạ đột nhiên nhớ ra mấy thứ Thực cốt tán, thi trùng... thì công tử sẽ hối hận cả đời vì việc mình làm hôm nay đây.

Thực cốt tán, thi trùng... không gây chết người, không tạo thương tích, nhưng cảm giác chúng gây ra thì đảm bảo là độc nhất vô nhị.

“Ta không thích nói nhiều,” Vô cảm nam nhân lên tiếng, “ta chỉ cần câu trả lời.” Hắn nắm cằm cậu, bắt cậu ngẩng lên nhìn vào mắt hắn, “Có hoặc không.”

Thiên Hoa cảm giác rất rõ, qua một bàn tay lạnh lẽo khác đặt hờ lên vai, là nếu nói không, cậu sẽ bái bai xương bả vai mình. Xem ra tên này hoàn toàn nghe ý của Lan Đặc.

....

Okay, ta không có khuynh hướng tự ngược.

Thiên Hoa khuất phục trước uy quyền, nghĩ hẳn phụ thân cũng sẽ khuyên cậu phải giữ chân tay lành lặn, còn vấn đề danh dự tính sau.

Xin lỗi phụ thân, con không được anh dũng như phụ thân muốn. Con không thể như mấy danh nhân phụ thân kể: coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, cười khi bị tra tấn. Con không nghĩ mình sẽ tự hào khi mất tay, chân hay mạng vì danh dự đâu. Ban nãy con nghĩ con có thể, nhưng giờ đối mặt, tưởng tượng khung cảnh tương lai thì con không moi đủ dũng cảm nữa ah.

Thầm tạ lỗi với người cha thế giới khác, Thiên Hoa miễn cưỡng cầm thìa và bát lên, uy tận miệng cho một tên điên.

Cho người ăn này. Cho người ăn ghen chết luôn đi. Cầu người bị đau bụng ôm bồn cầu mấy ngày luôn đi.

Thiên Hoa thầm rửa xả trong lòng. Bề ngoài thì đẹp, đầu óc thì bất thường.

Tên khùng chỉ nhìn, không chịu há miệng.

Cậu hợp tác, cũng nhìn nhìn hắn.

Lan Đặc hoàn toàn phối hợp, quan sát hai vị đại nhân, còn chúng nô tì người hầu sớm đã triệt để biến thành phong nền.

“Dùng miệng uy ta.”

Thiên Hoa hoàn toàn hồng mắt. Đông cứng trong tư thế cầm thìa.

Lan Đặc thầm than trong lòng, điện hạ, ta đã quá coi thường ngài rồi.

8. Chương 7: Hắn Thích Ta?

Nếu là con gái, Thiên Hoa sẽ lu loa khóc toáng lên về cuộc đời mình. Nhưng cậu là con trai, nên cậu chỉ bó gối mắt ngập nước ngồi tự kỷ thôi.

Nụ hôn đầu...

Không, cả đồng nộ hôn của mình....

Ahhhhhhh!!!!!!

“Diệp công tử, điện hạ không có ý phi lễ hay xúc phạm gì đâu...”

“...”

“Điện hạ nhà ta cư xử hơi kì quái một chút, xin công tử cố chịu.”

“Chỉ ‘ một chút ‘ thôi à?”

“...Vâng, đúng là rất kì quái, nhưng công tử phải hiểu cho điện hạ. Ngài ấy...” Mặt Lan Đặc nhăn lại, cố gắng nói ra suy đoán của mình, “Ngài ấy tuyệt đối không phải người xấu, chỉ là xa cách thế giới, thiếu thốn giao tiếp từ nhỏ, giờ tìm thấy một người làm ngài có cảm giác... Thuộc hạ không biết phải diễn tả thế nào, nhưng điện hạ trong lòng nhất định đang rất bối rối!”

Cái mặt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm đó mà bối rối à?

“Có lẽ cả điện hạ cũng không biết mình đang bối rối. Nói làm sao đây,” Lan Đặc vò đầu bứt tai, “Ngài ấy.. thôi, tóm lại là điện hạ rất ngây ngô trong những thứ liên quan đến cảm xúc. Ngài ấy không biết diễn tả lòng mình thế nào, cũng không hiểu được tâm trạng mình, nhưng ngài ấy nhất định rất thích công tử đấy!”

“Thích ta?”

Lan Đặc gật gật như gà mổ thóc, “Vâng, nếu không ngài ấy sẽ không để công tử ngồi trong lòng, cũng không hôn... khụ, để công tử uy ăn như thế đâu.”

“Có mà tên đó thích lò sưởi và đồ ăn thì có!”

Thiên Hoa thiếu nước gào lên, nhưng cuối cùng nhịn xuống, chỉ ừm khuất rên rỉ về cái kiếp xuyên không của mình.

Thiên Hoa nghĩ nát óc cũng không hiểu, tại sao người ta xuyên không không thành vua cũng là chúa, ai nấy hùng bá một phương, còn cái thân mình xuyên không chỉ thành món đồ chơi bị tùy ý lấn qua lấn lại?

—
“Này, ngươi có biết uy qua miệng là thế nào không?”

Thiên Hoa cố gắng thăm dò kiến thức xã hội của một thằng điên. Biết đâu ý hấn không phải như cậu nghĩ.

“Là ngươi ngậm đồ ăn, rồi kề môi ta, dùng lưỡi đẩy đồ ăn vào miệng ta, sau đó quần lưỡi-“

“Dừng dừng dừng!!!” Thiên Hoa cuống quýt cắt lời, mặt đỏ như con tôm luộc, sao tên này nói mấy chuyện đó bằng giọng thản nhiên như thế chứ?

Tên đó nhướn mày, “Mặt ngươi đỏ.”

Ta xấu hổ! Người bình thường nghe mấy thứ đó đều phải xấu hổ!!!

“Trông không tệ.”

Đồ điên! Ngươi ngậm miệng thì chết à!!!

“Uy ta ăn đi.”

“Nhất định phải dùng miệng à?”

“Ừ.”

“Sao ngươi muốn dùng miệng?” Mà ngươi học mấy thứ này ở đâu??

Hấn nghiêng nghiêng đầu, có vẻ ngẫm nghĩ, “Phi Tuyết nói dùng miệng uy thì vị đồ ăn sẽ đặc biệt ngon.”

“Là tên đó dạy mi uy miệng?”

Đầu Thiên Hoa muốn bốc khói khi để trí tưởng tượng phát huy đến cực hạn. Tên vô cảm nổi danh hôn môi – à, là được dạy uy ăn qua miệng?? Vậy tên khùng này bữa nào cũng phải được người uy à?

Không để ý đến tâm trạng hỗn loạn của Thiên Hoa, rằng đối phương đang đi đến kết luận mình quá mức lãng nhăng khi hôn bữa bãi, vị điện hạ nói vô cùng bình thản,

“Phi Tuyết không dạy, là ta nhìn thấy y uy người khác.”

Phi Tuyết là đứa chết dẫm nào? Thiên Hoa dày xéo dày xéo y trong đầu. Khốn nạn, mi dạy một thằng điên thứ biến thái gì vậy?

“Phi Tuyết là tên hoàng đế hiện tại, tức hoàng đế của điện hạ, thừa công tử!” Lan Đặc kính cẩn giải thích.

Thiên Hoa trong tâm tưởng dừng giẫm đạp, kính cẩn lùi xa ‘Phi Tuyết’, rồi nấp một bên dùng súng bắn chết y. ‘Phi Tuyết’ trong trí tưởng tượng cậu mang bộ mặt y hệt A Hạo – tên bệnh hoạn đứng đầu một trang web sex, bị cảnh sát tổng giam năm ngoài.

Thiên Hoa cảm thấy bị ai cho đất nước này. Vương gia bị bệnh đã đành, hoàng đế cũng biến thái chẳng kém, quốc gia sẽ đi đến đâu đây?

Nhưng trước khi nghĩ cho đất nước, có vẻ Thiên Hoa phải nghĩ cho thân mình trước đã...

Thiên Hoa hoàn toàn, hoàn toàn không hiểu nổi vấn đề. Tất cả những chuyện này đều là vì một tên khùng đang ‘bối rối, không biết biểu lộ cảm xúc’, ‘rất thích cậu’ sao?

Có nhầm không vậy?

Lan Đặc khẳng định liên tục, lấy mạng ra thề rằng chủ tử của hần thích cậu. Chỉ là sống vô cảm lâu nên không biết biểu lộ thế nào...

Thiên Hoa dư hiểu mình chỉ nên tin một nửa những gì Lan Đặc nói, dấu tên đó có ra sức lấy lòng, an ủi, cố làm cậu vui lên, thì cũng không thể quên sự thật hần là kẻ địch. Chủ tử của hần là tên vương gia đã bắt cóc cậu, mọi việc hần làm đều đặt chủ nhân lên đầu tiên, cậu lọt vào top 10 trong mắt hần là may rồi. Cứ nhìn cách hần bảo cậu nhận mệnh đi, rồi giam lỏng cậu là biết.

Giờ tên khùng vương gia đã tiến bộ đến việc uy cho cậu ăn, rồi bắt cậu uy lại cho hần ăn. Hai người rõ ràng không phải tình nhân, nhưng bữa ăn nào cũng hôn qua hôn lại như thế. Dấu hần có là mỹ nam nhân thì cậu cũng không muốn ah. Cá nhân Thiên Hoa cũng tự thấy mình có tiến bộ khi không bị hôn đến ngất xỉu như lúc đầu.

Thật không hiểu tên đó làm sao nín thở lâu như thế được? Đó là ưu điểm của kẻ tập võ à?

Ít nhất tắm thì không bị lôi đi tắm cho hần, ít ra cũng chưa phải làm người hầu cá nhân của hần, nhưng khi ngủ thì hần cứ mặc kệ sự phản đối của cậu, toàn bình thản nói: “Người tự cởi hoặc để ta cởi.”

Thiên Hoa luôn tự cởi đồ mình, để hần cởi thì chỉ có quần áo nát thành vãi vụn thôi.

Tên khùng có sở thích lõa thể ngủ, và ôm theo lò sưởi.

Thiên Hoa không thấy cuộc sống ở đây tốt chút nào. Nên tâm trạng cứ càng lúc càng sa sút, người nào nhạy cảm có thể thấy âm khí dày đặc phát ra từ người Thiên Hoa.

Bản thân Khuynh Thành điện hạ tuyệt đối không phải người nhạy cảm.

Chỉ có Lan Đặc là tuyệt đối rõ việc Thiên Hoa đang chán ghét chỗ này vô cùng. Đồ ăn ở đây đúng là ngon, giường đúng là loại tốt nhất, cũng chẳng ai đánh đập hành hạ, nhưng cách cư xử của điện hạ thì rõ ràng chẳng làm người bình thường vui vẻ thoải mái được.

Hần thậm may mắn khi vị công tử này không có võ công, nếu không để giam lỏng cậu ta sẽ phiền phức và khó khăn hơn nhiều. Với Diệp công tử, chỉ cần canh cổng cho chặt là đủ. Không cần lo cậu ta trèo cây, cây ở Bạch Vân sơn trang đều thẳng tuột, phải dùng khinh công mới lên được.

Chim trong lồng.

Có lẽ đúng là thế thật.

Yên Chi, chủ quán đám tì nữ rất tò mò về người có thể làm điện hạ kì quặc nhà mình chú ý, chủ động muốn nhận việc giám sát và làm cậu ta vui lên. Lan Đặc ban đầu định đồng ý, biết đâu Yên Chi có thể khiến cậu ta chấp nhận sống ở đây.

Nhưng hần chợt nhận ra, Yên Chi xinh đẹp, tính cách lại hoạt bát, thông minh nhí nhảnh, với người sống trong tầm tối thì chẳng khác nào ánh mặt trời tươi mát chói sáng. Tuy nàng rất trung thành với điện hạ, nhưng nếu để nàng tiếp cận công tử, thì ai dám chắc công tử sẽ không thích nàng? Việc công tử thích nàng chẳng can hệ gì đến việc nàng liệu có thích lại công tử hay nàng trung thành với điện hạ đến đâu.

Lan Đặc đã dò hỏi, biết công tử còn chưa có ý trung nhân, như thế ít ra vẫn còn cơ hội để nhét điện hạ nhà hần vào lòng công tử. Nếu sơ suất thế nào để công tử thích người khác... thì điện hạ phải làm sao đây? Để chiếm trái tim một người đã khó, để chiếm trái tim đã dâng cho kẻ khác thì càng tuyệt vọng hơn. Đây không phải chiến đấu, không phải võ công cao hay quyền thế thì sẽ chiến thắng.

Đề phòng vạn nhất, Lan Đặc lệnh bất cứ người nào cũng không được tiếp cận công tử, hầu hạ bình thường, nhưng tuyệt đối không có giao tiếp gì hết. Rồi ra sức gợi ý bóng gió, cho đến nói thẳng tuột là điện hạ ơi, xin ngài đừng có lạnh nhạt mãi thế. Cười chút đi, nói mấy lời ngọt ngào vào, mà đã lỏa thể cùng ngủ thì ngài ‘đi tới’ luôn đi, không lờ công tử nghĩ ngài bất lực thì sao....

Nói đến thế rồi mà điện hạ nhà hần cứ trơ ra. Rõ ràng ngài ấy chỉ không có cảm giác chứ đâu phải bị điếc, càng không phải người thiếu thông minh.

Đôi khi Lan Đặc tự hỏi mình có suy đoán nhầm không, nếu thật thích người ta thì phải làm gì đó lấy lòng để người ta thích lại chứ?

Chẳng lẽ điện hạ thật coi công tử như lò sưởi với máy uy ăn?

9. Chương 8: Thay Đổi

Thiên Hoa càng lúc càng chán nản. Ca ca bao giờ mới đến cứu cậu đây? Thiên Hoa biết ca ca nhất định sẽ đến, huynh ấy rõ ràng là một ca ca tốt, dẫu cậu có là loại đệ đệ nhạt thì anh nhất định sẽ bảo vệ tới cùng.

Bao giờ ah, hi vọng mình chờ được ca ca, không bị tên đó bức cho phát điên. Loại người gì mà mặt lúc nào cũng lạnh lùng như thế chứ? Coi như uy ăn, uhm, hôn với đồ ăn, thì mặt hần vẫn chẳng thay đổi gì cả.

Tuy đã bị ép làm mấy chuyện mờ ám, nhưng cá nhân Thiên Hoa giờ đã hoàn toàn tin tên này chẳng có ý đồ phi lễ hay ‘ăn’ mình. Hôn thì hôn rồi, nằm cũng là cởi sạch đồ ôm nhau mà ngủ. Nhưng chẳng có chuyện gì cả. Trong sáng tuyệt đối, ôm chỉ là ôm rồi ngủ ngay, hôn cũng chỉ vì đồ ăn. Có khi ‘chuyện ấy’ của tên đó cũng có vấn đề, cái cậu cần lo chỉ là một ngày tên đó nổi cơn điên một chương đánh chết cậu thôi. Không cần phí tâm sức lo cho trình tiết làm gì.

Thiên Hoa thở dài chán nản, tay nghịch nghịch dạ mình châu. Viên minh châu to bằng ngón tay cái, theo Lan Đặc lầm nhảm là giá trị liên thành, bao người bên ngoài đánh nhau vỡ đầu vì nó.

“Điện hạ bảo tặng nó cho ngài đây!”

Lan Đặc cười chói sáng đầy tự hào.

Thiên Hoa nhìn nhìn, “Sao tên đó lại bảo người đưa?” Dẫu sao cũng là lò sưởi của y, thường xuyên kề cận y, nên Thiên Hoa tạm biết tính tên điên, đó là y rất thẳng thắn, đi trực tiếp vào vấn đề, càng không nói dối. Ví dụ như nếu bảo sẽ bẻ xương cậu nếu cậu không nghe lời, thì cậu tuyệt đối sẽ bị bẻ xương thật, không thể giảm phạt xuống thành đánh roi, càng không là dọa suông.

Lan Đặc nụ cười hơi héo đi một chút, rồi lại bừng sáng như cũ, “Điện hạ nhà ta vốn dễ xấu hổ, không biểu lộ ra ngoài đâu.”

Cái tên lỏa thể mà mặt vẫn lạnh tanh đó dễ xấu hổ? Vậy ta là cái gì hả?

“Ngài đừng nhìn bộ mặt điện hạ, ngài ấy mang dáng vẻ băng đá ngàn năm rồi. Ngài nên nhìn hành động này này,” Lan Đặc chỉ vào viên minh châu, “Đó mới là thật tâm thật ý, là tấm lòng của điện hạ đó.”

Rồi, ‘tấm lòng của điện hạ’, cậu rất nghi ngờ tính trung thực của việc này.

Căn bản bị giam lỏng thì dạ minh châu để làm gì? Không bán lấy tiền tiêu được, cũng chẳng thể đeo ra ngoài khoe cho ai xem, đem chơi bắn bi hả?

Mà bắn bi có một viên thì chơi thế nào?

Thiên Hoa chán chường xoay nghịch viên dạ minh châu, nghĩ coi còn cách nào dùng nó ngoài chơi bắn bi. Uhm, có lẽ còn có thể dùng để soi đường, nhưng dùng lồng đèn vẫn sáng hơn chứ.

Cậu nghĩ nghĩ, rồi buồn nhìn cái hồ xa xa. Nước hồ xanh, trong, đầy cá, Thiên Hoa đã từng chán tới mức đi ngồi bờ hồ, đặt tên cho từng con cá, nhưng rồi cuối cùng loạn nhằm hết cả tên nên mặc kệ chúng.

Hồ xanh trong...

ÙMMM!!

Thiên Hoa tròn mắt, đầu đông mà cũng có người nhảy xuống hồ tắm?

“Cứu!!!”

Cứu? Thiên Hoa không nghĩ nhiều, với bản năng của một công dân lương thiện, Thiên Hoa vội vàng chạy tới, nhảy xuống hồ cứu người. Trái với suy đoán của rất nhiều người, Thiên Hoa biết bơi, còn bơi giỏi.

Dẫu có bị coi là yếu ớt thì Thiên Hoa vẫn là thân nam nhi, không đánh nhau được thì thôi, ít ra cậu cũng không muốn mình phải la cứu mạng nếu lỡ bị rơi xuống nước. Trên bờ không ra sao thì dưới nước cũng nên có chút năng lực gì đó, đây là quan điểm của Thiên Hoa.

Nước hồ lạnh cóng làm cậu run lên, nhưng tình hình khẩn cấp, chẳng có thời gian nghĩ nhiều. Cậu vội vàng ôm cô nương lên bờ. Cô ấy đã bất tỉnh, chắc phải hô hấp nhân tạo thôi.

Là hô hấp nhân tạo hoàn toàn trong sáng ah!

Cậu đặt nàng xuống đất, nghe tiếng xé gió vun vút, một đám cao thủ trong trang phục thị nữ người hầu đáp xuống đất, một người kêu lên,

“Đây là Tiểu Y mà, Diệp công tử, nàng sao vậy?”

“Bị uống nhiều nước, im nào, để ta hô hấp nhân tạo cho nàng.”

“Hô hấp nhân tạo?”

Chẳng thêm nhiều lời nghĩ xem đám người này có biết hô hấp nhân tạo không, Thiên Hoa hít một hơi, ấn tay lên ngực, bịt mũi nàng, rồi cúi xuống...

Thiên Hoa chớp chớp mắt, ngẩn ngơ nhìn xuống, nàng đâu rồi?

Hình như hần vừa bị người ta xách cổ nhấc đi bằng tốc độ ánh sáng?

Thiên Hoa ngẩn người đần độn ngó lên, vị điện hạ lạnh lùng kì quái vẫn xách cổ áo cậu, cậu vẫn lơ lửng lơ lửng cách mặt đất một đoạn.

Thiên Hoa thoáng nhớ ngày xưa lúc nhấc mèo con, cậu cũng toàn nhấc cổ kiểu đó.

Gương mặt tên đó vẫn không chút biểu cảm, đôi mắt tím lạnh nhạt nhìn xa xa đám người hầu đang hình như vận công gì đó cứu cô nương kia, rồi nhìn cậu.

Có lẽ là ảo giác, nhưng chẳng hiểu sao Thiên Hoa thề là mình đã thấy ánh gợn sóng lóe lên trong đôi mắt đó.

“Không được hôn nàng ta!”

“Uy, không phải hôn, là hô hấp nhân tạo!”

Tên khùng không nghe cậu cãi lại, không nói gì thêm, cứ thế thả phịch cậu rơi xuống đất, rồi bỏ đi.

Thiên Hoa ê ẩm ngồi dậy, người đầy bùn đất, nhìn bóng lưng trắng bạch bước đi tao nhã hoàn hảo, càng lúc càng xa.

Thế là thế quái nào?

Buổi sáng sau khi thức dậy, điều gì sẽ làm một người vui vẻ, cảm thấy ấm áp từ đáy lòng?

Đó là có một cành hoa đặt bên cửa sổ!!

Tuy bị bắt ngủ cùng với một tên khùng, nhưng tên đó luôn dậy sớm, còn Thiên Hoa lại có thói quen ngủ nướng, cậu cứ toàn ngủ đến tầm ăn sáng mới chịu dậy.

Nhưng hôm nay không ngờ có một điều bất ngờ đang chờ đợi cậu. Đó là cành hoa cho cậu. Hoa cho Cậu nha!!

Thiên Hoa biết mình có chút ngây thơ thiếu khí khái khi là nam nhi nhưng lại thích những thứ lãng mạn nhỏ nhặt. Ví dụ như thế này này, sáng dậy, thấy một cành hoa đặt trước cửa sổ!!! Thật sự rất rất dễ làm người khác cảm động ah! Cậu thích, thật sự thích nó lắm! Cứ bảo cậu trẻ con đi, nhưng những thứ nhỏ bé bất ngờ này rất tuyệt vời, làm người ta hạnh phúc.

Thiên Hoa cầm cành hoa lên, đưa lên mũi ngửi, thơm nhẹ... Rồi nhìn tờ giấy cài vào cành hoa đó. Uhm, cậu mù chữ, nhưng ít ra cũng biết tên mình viết đầu tiên, cũng không hẳn tên cậu, nhưng cậu đọc được ba chữ ‘Diệp công tử’, nên rõ ràng bông hoa là cho cậu chứ không phải cho một tên khùng cùng phòng. Chữ còn lại không đọc được, nhưng Thiên Hoa theo bản năng tin chắc đó là những lời tốt đẹp!!! Đi kèm với hoa cơ mà!

Không biết là ai ah??? Ở sơn trang quý ám này có người nào lãng mạn vậy chứ???

Thiên Hoa nở nụ cười, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời trong xanh, gió hơi se lạnh... dù người đó là ai thì cậu cũng thật lòng cảm ơn họ.

Thiên Hoa không hề biết mình đang bị nhìn, càng không biết người vốn được coi là hàn băng ngàn năm đó đã cau mày, tử mâu thoáng ánh mờ mịt khó hiểu trước khi bỏ đi.

10. Chương 9: Không Hiểu

Là người đã đi theo điện hạ từ khi ngài còn là một đứa trẻ, Lan Đặc có thể vỗ ngực tự tin nói mình ít ra cũng trong top 5 những người hiểu trong đầu điện hạ đang chứa cái quái gì.

Chỉ có điều niềm tin đó gần đây đang bị lung lay.

Từ lúc vị công tử kia xuất hiện, Lan Đặc càng lúc càng chẳng hiểu nổi điện hạ nữa.

Và đến giờ thì hẳn phải nói rằng, điện hạ hoàn toàn nằm ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Như hiện tại đây, điện hạ ngồi trầm tư, nhìn chằm chằm một trang sách hơn hai canh giờ, Lan Đặc đứng hầu đợi lệnh thật sự không hiểu trong đầu ngài đang nghĩ cái gì. Theo kinh nghiệm cũ, điện hạ nhà hắn dường như chưa bao giờ ngồi nghĩ lâu về chuyện gì: cách giải quyết của ngài với một vấn đề luôn rất trực tiếp: có tên làm ngài ngứa mắt, giết. Thứ gì ngài không thích, phá hủy. Kẻ nào ép buộc ngài, tấn công ngài... cứ đập chết hết bọn chúng.

Điện hạ nhà hắn có thể nói là vô dục vô cầu, chỉ cần kẻ khác không đụng đến ngài, ngài cũng chẳng thêm để ý đến chúng. Không ham muốn quyền lực, càng chẳng có sở thích gì. Cách giết thời gian duy nhất là đọc sách... nhiều lúc Lan Đặc thấy ngài có lẽ đạt đến cảnh giới thần tiên được rồi. Người gì mà chỉ có ăn, đọc sách rồi ngủ, mặt lúc nào cũng lạnh lùng.

Sau hai canh giờ nghĩ gì chẳng ai hiểu, điện hạ đột nhiên lên tiếng,

“Con người thật kì lạ.”

Đang nói với hấn à?

“Lan Đặc, tại sao con người lại vui mừng vì những điều vô nghĩa?”

Cái quái gì thế? Ngài nói có đầu có đuôi được không?

“Điện hạ, điều vô nghĩa gì ạ?”

Hấn dò hỏi, thăm nhắc mình khi về phòng phải khoan lịch ghi nhớ ngày này, điện hạ hỏi ý kiến hấn đó!!!
Dẫu là vấn đề hơi quá cao siêu thì cũng là chuyện lạ khó gặp rồi.

“Như một bông hoa.”

“Hoa?”

Điện hạ cau mày, trời ạ, điện hạ biết tỏ ra khó chịu à? “Nhìn hoa rồi cười, tại sao?”

“Có lẽ vì người đó thích hoa?”

“Tại sao chứ? Đồ ăn thì còn có thể hiểu, ăn để duy trì mạng sống, nhưng hoa ngoài màu sắc thì chẳng để làm gì. Sao tên đó không cười khi nhìn đồ ăn, mà cười khi nhìn hoa?”

Có mấy ai cười ngu ngốc khi ăn đâu, trừ khi đồ ăn quá ngon hoặc người đó quá đói nên cười thỏa mãn hạnh phúc thôi.

“Mà tại sao ta lại cảm thấy kì lạ khi tên đó cười?”

Lan Đặc mê man, hấn tên đó là Diệp công tử?

Điện hạ nhìn hấn, nói tiếp,

“Lúc tên đó định hôn một cô nương, ta cũng cảm thấy kì lạ.”

Trời, điện hạ nhà hấn biết khó chịu, biết ghen rồi!!!

“Ngài cảm thấy thế nào?” Lan Đặc khắp khởi mừng thầm, phải tổ chức ăn mừng mới được.

“Muốn giết tên đó và cô gái kia.”

...

“À, điện hạ, đánh đánh giết giết không hay đâu.”

“Lúc thấy tên đó cười, ta lại muốn giết kẻ đã đặt bông hoa đó.”

Hình như điện hạ đang chuyển biến thành một tên ham giết chóc? Hấn không quan tâm đến mạng của tiểu thị nữ, nhưng mạng của Diệp công tử thì không thể không để ý...

Lan Đặc đành tự an ủi rằng ít ra ngài vẫn chưa chuyển ý nghĩ thành hành động...

Thiên Hoa càng lúc càng chẳng hiểu.

Thực ra tên điện hạ nghĩ gì?

Thiên Hoa ngồi trong phòng, đang chán nản nhìn trời, thở ngắn than dài nghĩ ca ca đang ở đâu như thông thường, thì chợt có tiếng cửa mở. Hấn ta bước vào.

Tay cầm một bó hoa lớn sặc sỡ, gồm đủ các loại hoa. Có hồng có tím có xanh có đỏ... nhưng hình như không có chút phối màu nghệ thuật gì? Thiên Hoa nhìn thấy nhiều bó hoa bán ở cửa hàng rồi, tất cả chúng đều là kết hợp theo kiểu làm người ta đẹp mắt, ví dụ như những bông hoa lớn sẽ được điểm xuyết bằng hoa nhỏ... Còn bó hoa tên này cầm, có vẻ rất hỗn loạn. Còn hơi quá lớn với một bó hoa.

Tên khùng không nói gì, đưa bó hoa tới trước mặt cậu. Nhìn chăm chăm cậu.

Thiên Hoa có thể hiểu là hấn đưa cho mình không?

Cậu mờ mịt cầm bó hoa, mùi hoa nồng lập tức bay vào mũi. Nồng, có bông còn mùi hăng hăng... Thiên Hoa hắt xì một cái, rồi len lén nhìn phản ứng tên kia.

Hắn chẳng phản ứng gì cả. Chỉ nhìn cậu, rồi cậu nhìn bó hoa, hình như mỗi loại hoa có một bông, tên này nhờ cậu cầm hoa giúp à?

Tên đó cứ nhìn cậu chăm chăm, làm Thiên Hoa bất an. Hắn đợi cái gì chứ?

Mà tên đó vừa ra vườn hoa hay sao ấy nhỉ? Quần áo hắn không gọn gàng như thường, còn dính vài cái lá cây trên vạt áo...

“Tay người dính máu.”

Thiên Hoa thốt lên ngạc nhiên. Tên đó nhìn xuống tay hắn, tay dính máu đã khô. Cậu vội vàng nhìn chỗ cầm bó hoa, quả nhiên cũng có ít máu khô.

“Người không đau à? Mà sao người lại bị thương?”

“Không đau.” Hắn điềm tĩnh nói. “Ta không bao giờ đau.”

Nghe lời này, lòng Thiên Hoa chợt nảy lên thương xót.

“À,” Cậu cười gượng,” Không đau cũng có lợi lắm. Nhiều lúc bị ngã chảy máu, ta chỉ mong mình chẳng cảm giác gì thôi.”

Không khí đông cứng.

Tên đó không để ý, trả lời nốt câu còn lại, “Bị gai đâm.”

Bị gai đâm?

Trong lúc đó, Lan Đặc giận dữ nhìn người phụ trách chăm sóc hoa viên đang hoảng loạn phân trần,

“Thuộc hạ không biết gì cả, lúc sáng khi thuộc hạ đi tưới hoa đã thấy thế này rồi.”

Hoa viên đầy các loại hoa hiếm quý, hoa cúc vạn thọ, hoa lan ma... toàn hoa quý vạn kim khó cầu, tất cả đều bị dẫm đạp lấy đi không thương tiếc, cả thảo được nở ra hoa cũng bị dẫm với vạt trụi...

Tổn thất là bao nhiêu đây???

Lan Đặc cố không nghĩ về điều đó, đặc biệt là khi trong số những loài hoa bị phá hoại có những loại dùng làm dược liệu mà có tiền cũng không mua được.

Lan Đặc nhận ra điện hạ gần đây càng lúc càng trầm tư nhiều hơn.

Nhưng hắn cũng không hiểu tại sao ngài bây giờ hay nhìn Tiểu Y – một tiểu thị nữ được Diệp công tử cứu. Ban đầu hắn tưởng ngài bắt đầu quan tâm đến nữ giới. Nhưng rồi hắn nhận ra, đây không phải hứng thú, càng không phải là thích. Ánh mắt ngài nhìn nàng ta có vẻ mang sự đo lường đánh giá hơn là quan tâm.

Nghe nói Tiểu Y đã để một bông hoa kèm lời cảm ơn cho Diệp công tử vì đã cứu mình. Đó là sự biết ơn cảm tạ thông thường, hắn cũng không ý kiến gì, cảm ơn gián tiếp vẫn đỡ hơn để nàng ta tận mặt cảm ơn công tử.

Còn việc điện hạ đã phá hoại cả hoa viên và được vườn... Lan Đặc hết ý kiến. Nhớ hôm đó hắn nổi điên gào thét, thế phải tìm ra tên chán sống dám hủy bảo bối của Bạch Vân sơn trang, phải lột xương lột da, tống hắn vào Hình ngục của điện hạ... đang chờ hăng, lại thấy Diệp công tử lò dò ôm một bó hoa.

Rồi, điện hạ là thủ phạm, nên những lời thề truy tìm với tra tấn gì đó coi như hắn nói nhảm. Cá nhân hắn đã bắt công tử thề là sẽ coi trọng bó hoa này, dẫu sao đây cũng có thể coi như điện hạ lần đầu hái hoa tặng người khác.

Giờ điện hạ lại quan sát quan sát Tiểu Y, hắn nghĩ chín phần là có liên quan đến Diệp công tử.

“Lan Đặc, ta nghĩ mãi vẫn không hiểu..”

“Vâng?”

“Tại sao tên đó cười khi nhận một bông hoa, và ngẩn ra e dè khi nhận một bó hoa?”

Vấn đề tâm lí cao này trả lời thế nào đây?

“Có phải vì không phải nữ nhân tặng nên tên đó không cười? Và tại sao ta càng lúc càng thấy nàng ta chướng mắt?”

Lần đầu tiên Lan Đặc thấy điện hạ mang biểu tình mê man bối rối,

“Mà tại sao ta lại muốn thấy tên đó cười?”

11. Chương 10: Vọng Nguyệt

Thiên Hoa hoàn toàn không phải một tên ngốc. Uhm, có lẽ cậu hơi ngây ngô trong vài chuyện, nhưng ít ra cậu cũng biết tên điện hạ đang thay đổi.

Thay đổi theo chiều hướng hơi... kì quái.

Hắn ta bây giờ hay nhìn cậu hơn. Mà cứ như người bình thường khi nhìn người khác, liếc qua chút hay lên quan sát còn đỡ, hắn cứ thẳng thừng nhìn chăm chăm cậu, khiến cậu không rét mà run, gai ốc nổi khắp người, không biết tên đó đang nghĩ gì về mình. Có quay lưng đi cũng vẫn cảm thấy ánh mắt tím chăm chú trên người mình.

Bây giờ hắn không ép cậu uy ăn, cũng không bắt cậu ngồi trong lòng khi ăn nữa, tuy cái thói ôm người lỏa thể không đổi, nhưng như thế đã là một sự tiến bộ theo hướng giống người bình thường rồi.

Nhưng đó vẫn chưa phải điều kì lạ nhất, kì lạ nhất là hắn đột nhiên nổi hứng muốn ngắm trăng. Hắn muốn ngắm trăng đã đành, nhưng tệ nhất là hắn còn lôi cả cậu đi cùng. Hai nam nhân cùng ngồi ngắm trăng đó!

“Trăng hôm nay rất sáng.”

“?”

“Người đi ngắm với ta.”

Thiên Hoa chưa từng biết tên đó là loại người tinh tế nhạy cảm, có thể thưởng thức được vẻ đẹp của vầng trăng trên bầu trời. Theo quan điểm của cậu, hắn có lẽ chỉ hạnh phúc khi giết người, thấy kiếm vậy máu là mê lệ. Hung danh của Khuynh Thành điện hạ Tịnh Kiến vương vang khắp vô lâm, không ai không biết.

Cái thân bị ép buộc không thể không lóc cóc theo người ta đến một đỉnh đồi gần đó ngắm trăng. Khi Thiên Hoa hỏi thế cái gọi là ‘Vọng Nguyệt các’ cao cao trong sơn trang để làm gì, hắn trả lời rất lạnh nhạt,

“Để nhảy lầu tự sát.”

...

Về sau, Thiên Hoa qua Lan Đặc mới biết, lúc mới kiến tạo, trong Bạch Vân sơn trang đã có Vọng Nguyệt các, bản thân điện hạ chưa từng bước lên đó. Ngài không hiểu sở thích ngồi chỗ cao ngắm trăng của giới văn nhân công tử. Theo suy nghĩ của ngài, chỗ nào chẳng thấy được trăng, nên ngài không biết chỗ đó thực ra để làm gì. Mà lúc đầu, những người làm trong Bạch Vân sơn trang còn chưa được tinh anh như bây giờ. Vì ở đời có những con thiêu thân biết là vô vọng nhưng cứ thích lao vào lửa đỏ, nên không thiếu những kẻ trai gái gục ngã trước vẻ khuynh thành băng giá của điện hạ, cứ liều mạng si mê cố gắng, muốn trở thành đặc biệt của điện hạ.

Không cần nói Thiên Hoa cũng biết, hiển nhiên không ai trong đám si tình đó thành công.

Mà đám ti nữ người hầu khi yêu vô vọng trở thành tuyệt vọng, thường có xu hướng trèo lên Vọng Nguyệt các, khóc lóc gào la về tình yêu chân thật của mình với điện hạ, sau đó nhảy xuống. Lối cuối đời của họ trước khi nhảy thường theo hai cách: hoặc là nói yêu điện hạ mãi mãi, hoặc nói căm thù điện hạ vô tình, nguyên rủa ngài dưới Địa ngục...

Lúc đó những người làm trong Bạch Vân sơn trang thay đổi liên miên, dọn xác cũng liên miên. Những người còn sống sót làm việc đến giờ đều thuộc dạng lão thành có kinh nghiệm, chịu đựng được vẻ đẹp nguy hiểm của điện hạ.

Lịch sử đó đã làm Khuynh Thành điện hạ nghĩ Vọng Nguyệt các xây nên để người ta có chỗ nhảy lầu tự tử. Ừ thì nó đúng là cao thật.

...

Đồi cao, xung quanh là hương trong lành của sương đêm, mùi dịu dàng thanh thoát của hoa cỏ, ngẩng đầu vươn tay lên, tưởng chừng có thể chạm đến những vì sao trên trời. Ánh trăng rải nhẹ trên mặt đất, phủ lên những bông hoa một màu ánh bạc.

Hoa tiền nguyệt chiếu nguyệt tự bạch

Nguyệt hạ hoa khai hoa tự hồng *

Trong đầu Thiên Hoa chợt nảy lên mấy câu thơ nổi tiếng của Đặng thi nhân, ngày xưa cậu từng ra rả đọc thuộc lòng mấy câu này theo gợi ý của bạn học, cậu ta bảo học mấy câu thơ lãng mạn, khi tức cảnh sinh tình thốt ra rất dễ tán gái. Ngoài thơ về trăng, Thiên Hoa còn cả đồng câu ca ngợi vẻ đẹp chim sa cá lặn của nữ giới.

Đáng tiếc còn chưa kịp dùng đã bị xuyên không.

Hiện tại, nữ nhân chưa thấy đâu, cậu chỉ thấy mình có một ca ca nhạt chẳng hiểu giờ đang ở đâu, và một tên khủng tuyệt sắc giam lỏng mình.

Tên khủng thiếu cảm xúc lôi người ta ra ngắm trăng, rồi quả thật cứ thế nhìn trăng thật. Thiên Hoa lén nhìn hắn, gương mặt hắn nhìn nghiêng quả thật mỹ lệ động lòng người, không cần phải hỏi tại sao bao người dù biết vô ích nhưng vẫn không thể tự chủ si mê hắn. Hắn đúng là loại hại dân hại nước mà.

Thiên Hoa nghĩ nghĩ, quyết định lên tiếng gợi chuyện một chút, mà hình như cậu cũng chưa từng có cuộc chuyện trò tử tế nào với tên này.

“Trăng đêm nay thật đẹp.”

“...” Tên đó quay ra nhìn cậu, “Tại sao con người lại thích nhìn một quả cầu tròn trắng?”

Này, người nói như thế người không phải con người ấy.

Mà sao đột nhiên bay sang chủ đề tâm lý học vậy?

“Đó là thẩm mỹ,” Thiên Hoa cố gắng giải thích, “Có một số người không thích, nhưng phần lớn đều thích ngắm trăng, như thế sẽ cảm thấy rất thư giãn bình yên.”

Hết ý.

“Thư giãn bình yên?” Hắn nghiêng đầu, “Là cảm giác như khi ôm người?”

“????” Ai mà biết lúc ôm ta người cảm thấy gì?

“Có lẽ vậy.” Ánh mắt hắn thoáng mông lung như đang hồi tưởng, “Ta thích cảm giác đó.”

Mặt Thiên Hoa vắn vẹo vắn vẹo. Thử hỏi tại sao cậu không thể nói chuyện bình thường với tên này.

Hắn không nói thêm nhiều, chỉ vươn tay ra, ôm cậu dựa vào người hắn, lưng cậu áp vào ngực hắn, hương hoa bạch lan tràn vào mũi cậu.

Mẹ từng nói, loài hoa ấy tôn quý thánh khiết như không thuộc về trần gian, cao ngạo nhưng lại trong sạch đến khó tin, khiến người ta không thể nào ghét bỏ.

Tính ra cậu cũng không ghét tên này. Tuy hắn hơi khủng, nhưng đó cũng vì hắn bị khuyết tật, phải thông cảm. Thiên Hoa là người tốt, rất bao dung, sẽ không chấp nhất với hắn, ầm ỨC hậm hực đương nhiên có, nhưng tuyệt đối không phải là ghét.

“Tại sao đột nhiên muốn ngắm trăng?”

Quan trọng là tại sao lôi ta theo?

Tên đó trầm ngâm, rồi trả lời ngược hẳn với cậu tưởng, “Lan Đặc bảo.”

Thiên Hoa nhận ra một điều: hẳn rất chịu khó tiếp thu ý kiến người khác. Từ hoàng đế Phi Tuyết cho đến Lan Đặc, hẳn học hỏi những thứ người khác dạy, hoàn toàn không cố chấp bảo thủ chút nào.

Chỉ có điều tên này không biết chọn lọc, chuyện gì cũng học cũng nghe. Thiên Hoa thoáng đỏ mặt khi nhớ về chuyện uy ăn đó.

“Người đừng nghe người khác quá. Phải biết nghĩ chứ.”

Thiên Hoa cựa quậy khó chịu trong lòng hẳn.

Hắn thản nhiên nhìn cậu, nói, “Ta chỉ nghe những điều khiến ta vui vẻ.”

“...”

Tay hắn siết nhẹ quanh thân cậu, giữ cậu sát người hơn, “Việc ngắm trăng này...” Hắn dựa cằm vào đầu cậu, cùng nhìn lên trăng tròn, trong giọng nói mang sự ôn nhu kì lạ, “Tuy ta không cảm thấy trăng đẹp chỗ nào, nhưng ta vẫn rất vui.”

“Có người ở cạnh nên ta rất vui.”

Thiên Hoa thả lỏng người trong cái ôm dịu dàng của người kia, trong đầu ngẫm nghĩ, cảm giác rất... kì quái, hình như lời nói có tình ý?

...

Chắc không phải, hẳn là hắn nghĩ sao nói vậy. Xem ra cậu xem phim lãng mạn quá nhiều rồi. Hoàn Đệ Thập Chương

* Dịch thơ:

Hoa giải nguyệt, nguyệt in một tấm,

Nguyệt lồng hoa, hoa thắm từng bông.

(Đoàn Thị Điểm)

12. Chương 11: Lễ Vật

Thiên Hoa, sau khi ăn uống no nê, bắt đầu nghĩ xem trưa nay mình sẽ làm gì? Chẳng lẽ lại đi ngủ? Cậu không muốn thành heo hết ăn lại nằm, phải đau đớn công nhận là mới đến đây tầm nửa tháng mà Thiên Hoa đã tăng thêm 3 kg.

Bị bắt cóc mà ko giảm cân, ngược lại còn tăng lên.

Tuy không phải nữ nhân, không phải thích giữ eo hay chú ý nhiều đến vóc dáng, nhưng căn bản chẳng ai thích mình béo cả.

Vấn đề là không ngủ thì cậu làm gì đây? Chẳng lẽ lại đi lòng vòng trong cái sơn trang mình đã đi đến mấy chục lần, hay lại ngửa mặt nhìn trời? Nếu biết chữ thì còn có việc để làm, thư phòng của tên điện hạ thật sự là khổng lồ, cậu đoán mình có thể dành cả đời mà vẫn chưa đọc hết một phần núi sách đó.

Nhưng Thiên Hoa không biết chữ. Thật là khổ mà.

Sau khi đồ ăn được dọn hết, Thiên Hoa lén nhìn tên điện hạ, cậu để ý thấy, khi tự mình ăn, hẳn ta ăn rất ít, chỉ gắp vài đũa cho có. Khác hẳn với lúc bắt cậu uy. Có vẻ hẳn thuộc dạng luôn phải có người phục vụ.

Điện hạ nhìn Lan Đặc, Lan Đặc vỗ vỗ tay, rồi sáu người hầu khiêng ba cái rương vào.

Nếu cần biết chi tiết, thì ba cái rương này nạm vàng nạm ngọc, chạm trổ tinh xảo, đừng hỏi Thiên Hoa rằng tại sao mấy kẻ giàu có lại thích dùng vàng ngọc trang trí rương thay vì bố thí cho người nghèo.

Cậu ngồi trên ghế của mình, tròn mắt nhìn ba cái rương lớn, mặt điện hạ vẫn lạnh lùng thản nhiên, còn Lan Đặc nở nụ cười vui vẻ thân thiện – giống y như nhân viên đang chuẩn bị quảng cáo sản phẩm.

Rồi hắn bắt đầu mở bài,

“Diệp công tử, đây là những món quà điện hạ tặng ngài. Tấm lòng của điện hạ đối ngài là không thể phủ nhận, càng không thể bị coi thường. Dù thích hay không cũng xin ngài dùng hết khả năng đón nhận nó.”

Đe dọa, rõ ràng là đe dọa mà, Thiên Hoa méo mặt nhìn nhìn.

Nói xong y còn thêm mấy câu than vãn, “Công nhận là rất khó kiếm lễ vật cho ngài, từ lúc đến đây, ngài chỉ đi loanh quanh với ngài ngẩn người, chẳng đưa ra yêu cầu hay tỏ ra có sở thích gì cả.”

“Ta có yêu cầu đấy chứ, cho ta ra ngoài đi.”

Hắn chẳng phản ứng gì, chỉ tiếp tục. Thiên Hoa cau mày, xem ra tên này có năng lực bị dietic khi hắn muốn.

“Thuộc hạ đã nói khi ngài vừa đến đây, Bạch Vân sơn trang tuy không dám nói quyền khuynh thiên hạ hay phú khả địch quốc, nhưng chắc chắn sẽ không làm ngài thất vọng. Thuộc hạ có thể tự tin nói rằng: những gì hoàng đế có thể làm, Bạch Vân sơn trang cũng có thể làm, thậm chí còn có thể làm hơn thế. Vì vậy nên ngài cứ tự nhiên ra lệnh, không cần ngại ngần...”

Lan Đặc thoáng nhíu mày, hắn không rõ sở thích của công tử, điều tra công tử thì chỉ thấy một khoảng trống đen đặc. Dù đã nhờ Âm Dạ môn điều tra, thì vẫn không tra được cái gì, ngoài việc biết ngài cách đây hai tháng đi trộm vật trong Cảnh Dục thành, sau đó gặp Tịnh Nhật kiểm khách tên Thiên Phong thì chẳng còn gì nữa.

Cứ coi như ngài ấy lớn lên trong rừng núi hoang vu, được động vật nuôi dưỡng thì cũng phải có dấu vết chứ. Đàng này lại không chút gì cả. Cứ như công tử từ trên trời rơi xuống Cảnh Dục thành vậy.

Âm Dạ môn thì gần như nổi điên. Với lực lượng thần bí nổi danh nhờ tình báo, được mệnh danh là dưới gầm trời này không gì không tìm ra, việc không tìm được thông tin về một người chính là sự sỉ nhục cá nhân với họ.

Cá nhân Lan Đặc cũng chẳng biết có bao nhiêu trong các phân nhánh của Âm Dạ môn đã bị kéo vào việc điều tra Diệp công tử, môn chủ của Âm Dạ môn nghe nói cũng vào cuộc để cứu vãn danh dự ‘môn phái đệ nhất tình báo’ rồi...

Mà dù sao việc Âm Dạ môn có giữ được vị trí hay không không phải việc của Bạch Vân sơn trang.

Do không có thông tin, nên Lan Đặc chỉ biết dựa theo trực giác và kinh nghiệm, chọn những lễ vật mà các nam nhân đều thích hoặc cảm thấy công tử sẽ thích để dâng cho công tử. Tất nhiên các lễ vật đều lấy tên điện hạ, cũng như viên Dạ minh châu kia.

Nghĩ đến Dạ minh châu là Lan Đặc đau lòng, đó là bảo bối của hắn, ngoài việc rất quý giá, đó còn là lễ vật hắn định tặng cho ái nhân tương lai...

Nhưng lúc đó thấy điện hạ cứ trơ ra chẳng làm gì, lại không dám động vào kho báu chân chính của Bạch Vân sơn trang, Lan Đặc đành móc tiền túi, lấy danh nghĩa điện hạ để tặng quà cho Thiên Hoa công tử. Cứ coi như điện hạ nợ hắn, sau này hắn sẽ xin ngài ban thưởng bù vào.

Thiên Hoa cũng coi như tạm thời hiểu, rằng trong ba cái rương là quà mà tên mặt vô biểu tình bên cạnh tặng mình.

Cậu ngẩn ra một lúc, rồi thốt lên,

“Hôm nay ngày mấy?”

Lan Đặc chẳng hiểu được, vị điện hạ lạnh nhạt trả lời,

“Ngày 8 tháng 11.”

“Không phải sinh nhật ta.”

Đây không phải câu hỏi, là sự khẳng định.

Rồi công tử rất tự tin nói tiếp,

“Vậy ta không có lí do được tặng quà!”

???

Lúc hần đưa viên Dạ minh châu đầu thấy công tử nói vậy.

“Lúc đó là người gần như thuận tay quăng cho ta, giống cách ca ca cười đưa ta bánh bao thôi,” Thiên Hoa giải thích, “Còn mấy cái rương che giấu đồ vật bên trong, nhằm tạo sự bất ngờ khi mở ra, cái kiểu than thở không biết chọn quà sao cho đúng, trình trọng mở đầu của người khi nhấn mạnh đây là tấm lòng của điện hạ nhà người.. rõ ràng là kiểu lấy lòng với ái nhân, hoặc là kiểu tặng quà trong sinh nhật.”

Lan Đặc nhận ra, công tử không phải người ngây ngô như hần tưởng.

Thực ra Lan Đặc đã đúng, Thiên Hoa là người vạn phần trong sáng, chỉ là đôi lúc con người ta có cái gọi là ‘thông minh đột xuất’.

“Ta không phải ái nhân của chủ tử nhà người, hôm nay không phải sinh nhật ta, nên ta không nên được tặng quà.” Thiên Hoa kết luận, còn gác đầu suy xét, “Ban đầu ta còn nghĩ liệu Yên quốc có phong tục kiểu như khách đến nửa tháng phải được tặng quà, nhưng nếu vậy thì cứ đưa đồ cho ta là được, không cần rào đón, nên hần là không phải.”

Thiên Hoa gần như nghe được tiếng vỗ tay hoan hô của tiểu muội trong đầu, giá lúc nào cậu cũng biết suy luận tình huống, lái vấn đề theo chiều hướng có lợi cho mình như thế thì có phải tốt không.

Cậu không muốn nhận, nhưng nói thẳng thì hần chẳng ai đồng ý, có lí lẽ sẽ dễ thuyết phục hơn.

Mặt Lan Đặc dài ra, lần đầu tiên hần gặp phản ứng như thế. Hần đã nghĩ điều tệ nhất khi tặng lễ vật là người đó hoan hỉ nhận, sau đó hần lại vô tình thấy lễ vật đây tâm ý của mình bị coi như rác rưởi... Nhưng giờ hần đã biết điều tệ hơn, đó là người nhận đã có cân nhắc hần hỏi, lại còn lí luận để chứng minh mình không nên nhận, không phải cái kiểu tự ti “Tôi không xứng đáng...” hay “Thứ này quá đắt...”

Chẳng lẽ nói điện hạ thích ngài nên ngài là ái nhân của điện hạ? Nhưng Lan Đặc cảm giác công tử sẽ không vui lòng đón chào thông tin đó, có lẽ sẽ cực lực phủ nhận, hiện tại hần vẫn chưa thấy chút vẻ động lòng gì của công tử với điện hạ, nên từ từ vẫn hơn.

Hần nhìn điện hạ cầu cứu, điện hạ nhìn lại công tử, trầm giọng nói,

“Người có nhận không?”

Giờ Lan Đặc mới biết để một người nhận quà khó khăn thế nào...

“Không có lí do để nhận.”

Thiên Hoa quyết tâm không chịu, cậu có lí mà.

Hơn nữa, Thiên Hoa cảm thấy, nếu nhận lễ vật của tên này trong một trường hợp chính thức, thì tựa như cậu đã mắc nợ hần và sẽ bị buộc phải trả nợ dài dài.

Nhưng giọng nói vốn lạnh lùng muôn thuở giờ đã lạnh xuống một mức độ mới, làm Thiên Hoa rùng mình.

Tựa như sau đó cậu sẽ nghe “Lan Đặc, băm xác y ra cho cá ăn!” vậy.

“Lí do là ta muốn.”

Thiên Hoa nghiêm túc cảm thấy, lí do đó đủ rồi.

....

Thì giữa cái mạng và nhận quà, ai chẳng dứt khoát chọn cái sau?

13. Chương 12: Bạch Ngọc Sư Tử Tuyệt

Tuy thật sự không hiểu lí do, nhưng Thiên Hoa vẫn đủ thông minh để chọn phương án không gây tổn hại tới bản thân. Chỉ là nhận quà thôi, coi như mắc nợ thì cậu sau này cứ trả quà cho hắn là xong...

Phải không?

Mà cần bản tại sao cậu phải chịu khổ như vậy? Cũng đâu phải người thân bạn bè, hắn là kẻ bắt cóc, cậu là nạn nhân, có lí gì nạn nhân phải nhận quà của kẻ phạm tội?

Thế giới này đảo điên hết rồi, Thiên Hoa rầu rĩ nghĩ.

Lan Đặc hắng giọng, bắt đầu cho mở rượu.

Thiên Hoa cũng chán chường buồn nghe nhiều.

Công nhận toàn những thứ quý giá, Thiên Hoa cũng lơ mơ cảm thấy nếu vứt chúng ra ngoài thì có thể làm cả thiên hạ phân tranh, dậy lên vô tận đầu rơi máu chảy. Nhưng cậu cần nó làm gì chứ?

Rượu đầu tiên là những chí bảo của võ lâm, Ý Thiên kiếm chém sắt như chém bùn, rồi Thiên Ma châu mang vào bách độc bất xâm, bí tịch võ công của một vị thần thoại mấy trăm năm trước...

Có lẽ ca ca sẽ thích, nhưng cậu đâu có biết võ công? Cậu cũng chẳng muốn tập võ, sau khi dò la Lan Đặc, biết cơ bản đầu tiên của học võ là đứng tấn nửa năm, Thiên Hoa đã nhìn trời rồi gạt mộng võ lâm cao thủ khỏi đầu.

Cậu đã lớn tuổi, với lại hạng sợ đau lại lười như cậu thì chỉ có võ ngủ là thích hợp nhất. Vấn đề là chưa có ai ngủ nhiều rồi biết đánh nhau bao giờ.

Đương nhiên, nhìn những thứ mình chẳng thích, cậu vẫn cảm ơn rất lịch sự. Đây là ‘tấm lòng của điện hạ’ a, bó hoa vạn đoá lần trước tên kia hái bừa cho cậu vẫn đặt trong phòng, dùng thứ hàn băng gì đó giữ cho không héo, còn mấy thứ ngọc trai phỉ thúy đang trong hộp dưới gầm giường.

Rượu thứ hai là hoa. Chỉ một đoá, của loài hoa được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất hoa vạn kim khó cầu. Hoa trắng ngần, cảm giác trước màu trắng này cả tuyết cũng trở nên xám xịt. Vô số cánh hoa mềm mại nhỏ bé bao quanh nụ vàng, tỏa ra hương thơm dịu dàng mê hoặc lòng người.

Nụ cười của Thiên Hoa lúc này mới thật lòng hơn một chút. Cậu thích hoa, sở thích này di truyền từ mẹ. Bà rất yêu hoa nên mới đặt cho cậu cái tên Thiên Hoa. Nếu mẫu thân ở đây, hẳn bà sẽ kêu lên một tiếng rồi lao vào vuốt ve hoa, đối đãi chăm chút, yêu đoá hoa còn hơn nhi tử của mình.

Cậu thích hoa, nhưng chưa đến mức si mê như mẫu thân.

Rượu thứ ba, thứ trong đó thật sự làm Thiên Hoa bất ngờ,

“Gâu.”

Là một con chó xù trắng tinh, vẫy vẫy đuôi, hai chân gác lên thành rượu, đôi mắt đen tròn xoe nhìn cậu.

Nó quá...

“Bạch Ngọc Sư Tử Tuyệt, sủng vật nơi Tây Vực.”

Lan Đặc giới thiệu, hoàn toàn lơ việc để có tiểu cẩu này, Bạch Vân sơn trang đã phải dùng cả thủ đoạn chính trị lẫn kinh tế với hoàng triều Tây Vực.

Không dễ để có nó đâu, Bạch Ngọc Sư Tử Tuyệt được cung phụng gần như thần linh ở đất nước Tây Vực. Có cả đồng truyền thuyết về nó, kiểu như một ngày đẹp trời, thần thú giáng xuống tạo nên người Tây Vực, sau đó để lại hậu nhân của mình là Bạch Ngọc Sư Tử Tuyệt...

Không thể biết mấy câu truyện kiểu đó xuất phát từ đâu...

Càng có trời mới biết tại sao hậu duệ của Sư Tử Thần lại là một loài rõ ràng là cẩu....

Dù sao thì nó chắc chắn, chắc chắn là vô cùng, vô cùng quý giá, cũng vô cùng hiếm có. Chỉ hoàng cung Tây Vực mới có Bạch Ngọc Sư Tử Tuyết, mà cũng chỉ có hơn 30 con thôi.

Thiên Hoa đối nhãn với tiểu thần linh gốc Tây Vực.

Lòng gào lên: Cute quá đi!!!!

Cơ thể không nghe bộ não điều khiển, đã gần như nhảy vút tới cái rương, ôm chầm lấy tiểu thú, cười hạnh phúc hết cỡ, lần đầu tiên cảm thấy Bạch Vân sơn trang này thật là đẹp, thật là tuyệt vời.

Lan Đặc thầm hài lòng, hẳn đã cảm giác công tử nhất định sẽ thích nó. Xem như không phí công sức đã bỏ ra.

“Cảm ơn người nha, vô cùng vô cùng cảm ơn người!!!”

Thiên Hoa hào hứng nói, miệng cười không ngừng được, đáng yêu quá đi. Lòng nó mềm mềm xù xù, ôm thật thích a. Cậu đã luôn muốn có một con thú cưng, nhưng phụ thân dị ứng lông động vật nên nhà chỉ có thể trồng hoa.

Cuối cùng cậu cũng có một con thú cho riêng mình rồi! Còn là một tiểu cầu vô cùng đáng yêu nữa chứ ^^

Thiên Hoa nghĩ xem nên đặt tên nào, Tiểu Bạch thì bình thường quá, phải độc đáo một chút, hay là Ngân nhi vì lông nó màu bạc, mà Tuyết Đồng nghe cũng hay...

Lan Đặc quan sát công tử, chẳng ai thấy hàn băng điện hạ mắt lóe dị sắc, với người hầu như không bao giờ thay đổi nét mặt thì đây đã là một biểu lộ nội tâm hiếm thấy rồi. Đôi mắt tím nhìn không rời cách Thiên Hoa ôm tiểu thú trân trọng...

Rồi giọng bình thản không dao động vang lên,

“Bỏ nó đi.”

Thiên Hoa đông cứng.

Lan Đặc hoàn toàn tin mình nghe nhầm.

“Bỏ nó đi, đưa người thứ khác.”

Lan Đặc chỉ biết kêu trời, điện hạ ơi, khó lắm mới có một lễ vật hợp ý công tử, ngài lại gạt nó đi là sao????

Mà ngài không thích thì cứ âm thầm giải quyết, đừng bảo vút trước mặt công tử chứ???

Trong khi Lan Đặc than trời về việc điện hạ nhà mình không biết cách cư xử, công tử đã vội ôm tiểu cầu vào lòng như ôm đứa con mới sinh của mình,

“Không bỏ đâu, người nhìn này, nó dễ thương lắm mà ^^ Còn có thể trông nhà được đó...”

Thiên Hoa bô lô ba la về lợi ích của loài chó, đang kết ở một câu, “Cún cưng rất thân thiện với con người.” thì như để phối hợp với lời nói, Bạch Ngọc Sư Tử há miệng, ngoạm một miếng vào bàn tay đang cầm nó quá chặt.

Không khí đông cứng.

Thiên Hoa cười gượng, “A, đây là tại ta làm nó khó chịu, không sao đâu, răng sữa cắn chẳng đau...”

Điện hạ như hoàn toàn không nghe công tử nói gì,

“Bỏ nó đi. Cho người thứ khác.”

“Ta không cần thứ khác, ta muốn tiểu Ngân thôi!”

Lan Đặc nháy mắt, đến tên cũng đặt rồi cơ à?

Thiên Hoa đang mang vẻ mặt cầu xin hết sức, mà cậu tự nhận là có thể làm đá cũng phải mũi lòng thương xót,

“Làm ơn đi mà, ta thích tiểu—“

“Người làm gì vậy? NÀY! KHÔNG!!!!”

Một điều ai cũng biết là Khuynh Thành điện hạ chưa bao giờ có tính kiên nhẫn.

Trong lúc công tử đang năn nỉ, điện hạ, mặt không đổi sắc, mắt không chớp lấy một cái, thuần di đến cạnh công tử, giật con thú ra, quăng nó đi như quăng một bịch rác.

Vị quân gia đáng thương khi thấy vậy vội vàng gào lên, “Điện hạ, đừng giết, nó quý lắm, đưa—” chưa hết câu thì đã phải vội phi thân bay lên, chụp lấy tiểu thần linh Tây Vực giữa lưng chừng trời. Con thú có vẻ sợ chết khiếp, cứng đờ không kêu được tiếng nào. Hắn nhìn nhìn, kiểm tra không thấy dấu hiệu bị nội lực xâm nhập, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tiểu thần cầu mà chết vì bị ném trong Bạch Vân sơn trang, thì đám người Tây Vực chắc chắn sẽ nổi điên lên, sau đó sẽ là những sát thủ liên miên tiến công...

“ĐỒ ÁC MA!!!! SAO NGƯỜI CÓ THỂ LÀM NHƯ THẾ!!! xxxxxxxx (một đồng lời chửi bới Thiên Hoa học được trong thời gian gia nhập Cái Bang.)

Lan Đặc chán nản nghĩ, công tử, điện hạ thế này đã nhẹ tay lắm rồi, những thứ ngài ngứa mắt thông thường đều không còn xác để chôn kia...

Có khi điện hạ cũng vô thức không muốn giết chóc trước mặt công tử, nhưng dù sao cư xử thẳng thừng thế này chỉ khiến người ta thêm ác cảm với ngài thôi.

Hắn thở dài, đáp xuống đất, quăng tiểu thú cho người hầu, xong đi đến chỗ hai người kia đang ở. Làm sao hắn biết điện hạ lôi công tử đi đâu à? Hắn đâu biết, hắn chỉ đi theo hướng phát ra tiếng chửi mắng thôi.

Thiên Hoa đứng, người run lên vì giận,

“Người là cái đồ lãnh huyết vô tình! Người có trái tim không??? Nó còn nhỏ như thế mà người nữ ném nó— (cắt ngắn 300 chữ)”

Trên đời này, Thiên Hoa ghét nhất là những kẻ ngược đãi động vật, dẫm lên cỏ con, quăng mèo con vào nước nhìn nó chết đuối... cậu đã từng phát khóc khi xem những video như thế, từng thề sau này lớn sẽ là thành viên trong đội cứu trợ động vật. Giờ nhìn hành vi tồi tệ với một chú chó nhỏ đáng yêu ngay trước mặt mình, Thiên Hoa đơn giản là không thể chịu được.

Lan Đặc ý nhị lên tiếng, “Công tử, thuộc hạ chụp được nó rồi!”

Thiên Hoa quăng ra một ánh mắt giận dữ, “Thì sao chứ, làm sai phải bị mắng. Nó an toàn rồi thì kẻ muốn giết nó sẽ không sao sao?”

Hắn nhìn trần nhà thở dài, sao công tử không hiểu, giảng đạo lý với điện hạ chỉ vô ích, từng có một vị phương trượng Thiếu Lâm, uy chấn bốn phương học thức đầy mình, trí tuệ bao la nhân ái như biển cả, muốn hóa giải sát khí nặng nề của điện hạ. Nhưng dù vị đó nói đến thất khiếu chảy máu về vấn đề đơn giản là không được tùy tiện giết người, thì điện hạ vẫn hoàn toàn không lọt tai chữ nào. Đại sư đó vừa bất tỉnh, điện hạ đã quay ra đánh chết một kẻ phiền phức làm ngài chướng mắt.

Giờ công tử đòi làm điện hạ nhận ra sai lầm sao? Cá nhân Lan Đặc hoàn toàn tin, rằng điện hạ không hề hiểu cái gọi là ‘hối hận’, ‘tội lỗi’.

Thiên Hoa lần này đúng là nổi điên như núi lửa phun trào, nhưng rồi khi bớt giận, cậu buộc phải nhận ra, tên kia hoàn toàn chẳng nghe một câu cậu nói, hắn chỉ mở tung từng cái hộp đặt trong thư phòng ra, bộ dáng chẳng chút suy chuyển, không có một chút phản ứng. Đúng là quái thai trong quái thai...

Mắng chán rồi, hòng cũng hơi khô, Thiên Hoa thở dài, day day trán, mắng tên này chẳng khác mắng một cục đá, chỉ có cậu bị thiệt thôi.

Cậu chán chường đứng lên định về phòng, xem ra từ giờ không có hi vọng gặp lại tiểu Ngân...

“Ồ lại.”

Giọng lạnh nhạt vô cảm không lẫn nào đâu được.

“Tại sao ta phải ở lại?”

Thiên Hoa vênh mặt lên, vẻ thách thức, ai cũng phải có giới hạn chịu đựng của mình.

“Ta đã nói sẽ đưa người thứ khác.”

Vậy nên cậu phải ở lại? Tại sao cậu phải nhận quà của y? Mà sao y nghĩ cậu sẽ ngoan ngoãn ngồi lại?

“Ngồi xuống.”

Khói xì lên đầu, Thiên Hoa mặt mũi u tối quay lại ngồi phịch xuống ghế.

Lan Đặc nhìn điện hạ lục đồng hộp gỗ, hần nhớ trong đó chủ yếu đựng các bức danh họa quý giá. Uhm, tuy đúng là chúng rất quý, nhưng công tử đâu có vẻ thích tranh?

Hần nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, rồi tái mặt,

Chẳng lẽ điện hạ muốn tặng vật đó?

Bất cứ ai cũng có giới hạn của mình...

Đó là câu châm ngôn Thiên Hoa luôn tin tưởng. Và giờ giới hạn chịu đựng của cậu đã bị đạp vào.

Cậu đã quyết định, sẽ ngồi đây nhận quà, dù nó là gì thì cậu cũng sẽ cười thật tươi đón nhận, sau đó đập quà vào đầu hắn.

14. Chương 13: Nếu Điện Hạ Chọn Quà

Lan Đặc rất muốn bỏ chạy luôn cho rồi, sao hắn lại hầu hạ một chủ tử như vậy cơ chứ? Tính tình quái đản, thứ gì không thích là hủy diệt, không bao giờ để tâm suy nghĩ hậu quả, toàn để thuộc hạ khốn đốn giải quyết... Căn bản ngoài về ngoài ra thì ngài chẳng chỗ nào tốt cả.

Nhưng đây vẫn là chủ nhân của hắn.

Lan Đặc thoáng nhớ về ngày xưa, ngày tiên đế lệnh hắn dùng tất cả để phục vụ đại hoàng tử, hắn lúc đó thật tâm sẽ làm hết sức mình vì ngài ấy.

Đến giờ vẫn vậy, Lan Đặc biết mình không bao giờ có thể rời điện hạ. Từ ngày ra đời, hắn đã được dạy mình tồn tại để phục vụ một trong hai hoàng tử. Hắn đã luôn cố gắng, liều mạng, cạnh tranh, giết chóc để có tư cách đứng sau ngài. Đó đã là chấp niệm để hắn tiếp tục sống.

Nhưng giá ngài bớt gây chuyện thì tốt biết bao.

Lan Đặc thở dài, cầu trời rằng thứ ngài tìm không phải thứ hắn nghĩ, rồi thử dò hỏi, “Điện hạ, ngài đang tìm gì vậy? Để thuộc hạ giúp ngài.”

Điện hạ thản nhiên nói, “Là cái hộp phụ hoàng cho ta.”

Hắn rụng rời chân tay, quả nhiên... Hắn luôn biết ngài không để ý đến vật đó, dễ dàng tặng nó đi cũng không phải điều quá bất ngờ.

Nhưng ngài có biết giá trị của nó không vậy?

Thiên Hoa đang chán chường nhìn cửa ra với ánh mắt khao khát, hoàn toàn không nghe hai vị kia nói chuyện.

“Ngài có cảm thấy nó hơi... không phù hợp không ạ?”

Rất rất không ổn ấy chứ! Đây là đại đại sự, có thể thay đổi cả thiên hạ đấy. Lan Đặc tuyệt vọng cố gắng nghĩ cách làm ngài chọn thứ khác, nhưng khổ nỗi ngài vốn là loại đã quyết gì thì làm cho bằng được. Theo hắn biết, chỉ có một người có thể làm ngài thay đổi chủ ý.

Nhưng người đó giờ đang ở hoàng thành xa xôi.

Điện hạ vẫn lục lọi đồng hộp, băng quơ nói như chẳng quan tâm, “Phi Tuyết bảo đó là thứ mọi nam nhân đều thích.”

Bệ hạ nghĩ gì mà nói vậy với ngài cơ chứ?

Lan Đặc không còn gì để nói, đúng là hai huynh đệ, tính tình khó hiểu y như nhau. Hắn chỉ có thể giúp ngài tìm đồ, lòng thầm nghĩ nếu mình tìm được trước thì sẽ len lén giấu đi.

Nhưng đúng là trời không chiều lòng người.

“Của người.”

Thiên Hoa nhìn cái hộp gỗ được đẩy về phía mình, rồi nhìn về tên tặng quà, mặt hắn vẫn lạnh tanh vô cảm.

Cậu đánh giá cái hộp, hộp được mạ vàng rất đẹp, trang trí bằng bốn con rồng uốn lượn và những họa tiết cầu kì, những con rồng được khắc chạm nổi vô cùng tinh tế, mắt rồng là bảo thạch lóe hào quang, chúng vờn quanh bốn chữ được viết uốn lượn mà Thiên Hoa bị ai công nhận là mình chẳng hiểu viết cái gì. Chắc là tên của đồ vật trong này.

Cậu nhắc thử, uhm, nhẹ hơn cậu nghĩ. Rồi bắt đầu nghiêm túc cân nhắc xem đập cái này vào đầu tên kia thì sẽ đau đến đâu.

Đương nhiên không phải tên kia đau, hắn ta làm gì biết đau, lại còn nội công thâm hậu đệ nhất võ lâm, da dày thịt béo, đập vào có khi cái hộp gãy làm đôi. Đau ở đây là Thiên Hoa bị đau. Đánh hắn nhiên là hành động khiêu chiến trắng trợn, có thể làm hắn nổi điên với cậu. Mà cái thân cậu sẽ chẳng chịu nổi một chưởng nhẹ nhàng của hắn. Chết luôn còn đỡ, sợ nhất là chưa chết rồi bị lôi xuống Hình ngục, nghe nói hầm giam của Bạch Vân sơn trang có hẳn một đám biến thái không có việc gì làm ngoại trừ việc nghĩ cách tra tấn người khác, xong sẽ thực hành suy nghĩ của chúng lên những người mà tên điện hạ ngứa mắt. Tôn chỉ của Hình ngục rất đơn giản và thực tế: “Xuống đây đảm bảo không chết, nhưng cũng sẽ chẳng còn là con người.”

Lan Đặc đã kể khá chi tiết cho cậu, chỉ để đe dọa cậu liệu liệu đừng làm trò gì để bị rơi xuống đấy. Nghe nói đó là quà sinh nhật của hoàng đế đệ đệ cho hoàng huynh. Thiên Hoa thật không hiểu hai anh em nhà này đầu óc làm bằng gì, có ai tặng quà thế này không.

Tưởng tượng cảnh hàng vạn con trùng lúc nhúc quanh người, rồi bị lột từng mảng da, Thiên Hoa cảm thấy mình không nên đập hắn thì tốt hơn. Đánh xong chỉ hã giận một lúc, rồi cậu phải hối hận cả đời. Không đáng. Uhm, không đáng. Dù sao tiểu Ngân cũng an toàn rồi, với lại cậu còn thích cuộc đời lắm, vẫn còn muốn ăn món ngon và có đủ xương cốt.

Thế này có phải cậu quá hèn nhát không? Sao Thiên Hoa muốn khóc quá!

Biết mình không được quyền từ chối nhận quà, Thiên Hoa bắt đầu mở hộp, một sợi dây to vàng buộc giữa hộp, cậu loay hoay cởi ra. Sao nút thắt chặt thế không biết? Cởi đau cả tay mà không được, Thiên Hoa ngược mắt lên nhìn vào mắt tên điện hạ. Hắn mặt không đổi sắc, một ngón thon dài nhẹ nhàng điểm xuống sợi dây, cả sợi dây đứt lìa. Hóa ra nội công còn có thể dùng thay kéo, tiện dụng thật.

Cậu mở ra, thấy trong hộp có ba món đồ được lót trên lụa đỏ, một cuộn vải màu vàng, một cuộn giấy có vẽ hơi ố màu, và một cục có vẽ là cục chặn giấy màu vàng, chắc là bằng vàng ròng.

Mấy thứ này có chỗ nào dùng làm lễ vật được cơ chứ?

Theo thói quen, Thiên Hoa cầm cuộn giấy lên trước, khi ăn cậu cũng kiểu thế, món chán ăn trước, ngon ăn sau, giờ thì thứ có vẽ bình thường trước, thứ có vẽ khác thường sau.

Cuộn giấy đã cũ, chẳng biết đã qua bao nhiêu năm, hình như là bản đồ. Cậu nhìn mấy thứ vẽ ngang dọc, mấy kí hiệu rồi chữ bên cạnh. Xem ra là bản đồ, kí hiệu là đánh dấu thành trì hay những nơi trọng điểm gì đó. Cậu để ý mép giấy, bản đồ này hình vuông, ba cạnh phẳng phiu, một cạnh sờn tơ giấy, rõ ràng là bị xé ra từ một bản đồ khác lớn hơn.

Okay, thứ đầu tiên là một nửa tấm bản đồ. Nhìn tới nhìn lui cũng chẳng hiểu giá trị chỗ nào. Coi như nó có đánh dấu kho báu thì cậu cũng chẳng biết kho báu ở đâu, mà cậu cũng đâu được phép ra ngoài để đào...

Cậu mở cuộn lụa vàng ra, tuyệt, chẳng hiểu chữ gì cả. Cuộn lụa vải vàng này được thêu chìm hoa văn rồng, nhìn hao hao giống thánh chỉ trên tivi, trên đó ghi một rừng chữ. Còn có đóng ấn bên dưới, chắc là thánh chỉ. Nhưng với người mù chữ thì đây chẳng khác gì một cuộn thiên thư.

Cuối cùng là cục chặn giấy bằng vàng. Cậu nhìn kĩ, không phải chặn giấy, là cục đóng dấu. Dấu bên dưới còn khắc chữ gì đó, nhưng Thiên Hoa hoàn toàn không hiểu. Tay cầm của ấn tín này lại hình rồng. Xem ra chủ nhân cũ của nó cuồng rồng. Mà cũng có khi đây là đồ hoàng tộc, không biết thế giới này thế nào, chứ trong đám phim cổ trang, vua chúa các đời luôn thêu rồng trên áo, coi mình là hóa thân của rồng gì đó.

Bỏ mấy thứ mình không hiểu gì vào hộp như cũ, Thiên Hoa nặn ra một nụ cười, “Rất cảm ơn ngài. Tôi vô cùng thích chúng.”

Lan Đặc nhăn mặt, công tử có hiểu mình đang nhận thứ gì không? Hắn cân nhắc việc xen vào, tể nhị gợi ý công tử không nên nhận, nhưng làm điều đó trước mặt điện hạ rõ ràng không ổn lắm. Điện hạ nhà hắn tuy hơi khuyết thiếu trong vấn đề cư xử, nhưng căn bản không phải tên ngốc. Kêu công tử không nhận quà của ngài trước mặt ngài... Lan Đặc biết mình sẽ không bị đánh chết, nhưng bị dạy dỗ ‘nhẹ nhàng’ vẫn không dễ chịu gì.

Hắn không sợ tra tấn, hắn đã được rèn luyện về năng lực chịu đựng đau đớn rồi, nhưng quan trọng là nếu bị dạy dỗ, cơ thể hắn sẽ không thể hoạt động trong một thời gian, bắt buộc phải nằm dưỡng thương.

Và với tình hình này, dù nghỉ việc chỉ khoảng 1 tuần, Lan Đặc vẫn cảm thấy điện hạ sẽ gây ra một hồi tai họa nhưng vẫn hồn nhiên không biết mình đã gây họa gì. Vì xưa nay dù trời sập xuống thì ngài vẫn có đệ đệ chống đỡ, nên ngài chẳng bao giờ phải tự mình giải quyết rắc rối cả.

Điện hạ hoàn toàn không hiểu rằng trên đời không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng vũ lực tuyệt đối.

Bây giờ dù có hắn ở đây, ngài vẫn chuẩn bị gây rắc rối. Bằng việc tặng một thứ không nên tặng cho công tử.

Ngài làm thế là hại công tử chứ chẳng tốt đẹp gì đâu.

Lan Đặc chuẩn bị tinh thần, sẵn sàng cho việc bị đánh, rồi nói bằng giọng hết sức cẩn thận, “Điện hạ, thứ này không phải để tặng. Hoàng đế bề hạ sẽ không vui đâu.”

Lấy hoàng đệ ra làm bia, chắc ngài sẽ nghe lời?

Điện hạ chỉ bình thản nói, “Phụ hoàng cho ta, ta làm gì là việc của ta, Phi Tuyết sẽ không can thiệp.”

Thiên Hoa dấu sao cũng không phải bị điếc, cậu nghe được từ ‘phụ hoàng’, mà nếu do hoàng đế ban cho thì từ chối chắc chắn không phải tầm thường. Cậu lơ mơ cảm giác có vấn đề gì đó, nếu không sắc mặt Lan Đặc sẽ không khó coi thế kia.

“Người thích không?”

“Ách. Thích.” Thiên Hoa đáp theo phản xạ, dù chẳng hiểu nó dùng làm gì, nhưng đó là bản năng cơ bản của cậu khi tên điện hạ hỏi với giọng nghiêm túc hù chết người thế kia. Khi y tặng quà, hỏi thích hay không, luôn phải nói là thích và cảm ơn, dấu quà có là một đồng phân thì Thiên Hoa vẫn phải tỏ ra mình rất ngoan ngoãn hiểu rõ thân phận hèn hạ của mình ở đây.

Đó là nguyên tắc sống sót, biết hợp tác sẽ bớt chịu khổ a.

Tên điện hạ hài lòng quay đi, bỏ lại Thiên Hoa ngẩn mặt không hiểu mình sẽ làm gì với một cục ấn tín và hai tờ giấy, và Lan Đặc mặt khổ não hết chỗ nói.

Hoàng đế bề hạ sẽ phản ứng thế nào đây? Hắn u sầu nghĩ rồi thở dài. Không như người ngoài, hắn khá hiểu tính tình hoàng đế hiện tại. Ngài ấy đến chín phần sẽ không phản ứng như một hoàng đế bình thường trước việc vương quốc của mình tự đứng rơi một nửa vào tay người ngoài. Ngài ấy chắc chắn là sẽ phá lên cười sặc sụa, rồi... Lan Đặc cau mày, không thể hình dung ra tiếp theo ngài ấy sẽ làm gì.

Từ lâu hần đã biết, Phi Tuyết bệ hạ thâm sâu khó lường, nếu ví tâm tính điện hạ nhà hần sâu như đáy đại dương, thì Phi Tuyết bệ hạ tuyệt đối có thể so với vũ trụ mênh mông.

Lan Đặc thở hắt ra một hơi dài bằng cả đời mình, rồi nhìn Diệp công tử, chán nản nói bằng giọng tuyệt vọng hết chỗ nói: “Công tử, ngài có biết ngài đã nhận một lễ vật rắc rối thế nào không?”

Tiên hoàng có hai người con trai. Đại hoàng tử, theo lý thuyết là thái tử chính thống, nhưng vì hoàn toàn không phù hợp với ngôi vị đế vương nên ngôi báu được truyền lại cho người con thứ.

Vì ngại vàng truyền cho con thứ thay vì con trưởng, nên ngài lo lắng một ngày con trưởng thay đổi tâm tính, muốn giành địa vị với em trai mình, lại nhìn lịch sử đã qua, các triều đại nếu có nhiều hoàng tử thì hầu như đều chém giết lẫn nhau, tận diệt huynh đệ đến khi chỉ còn một người chiến thắng cuối cùng trở thành hoàng đế. Quyền lực hủy diệt nhân tính, hoàng tộc luôn vô tình, đó đã là những quy luật bất biến được chứng thực bằng bao cuộc nội chiến, bao cuộc tàn sát con giết cha, huynh thí đệ...

Tiên hoàng yêu cả hai đứa con, không muốn chúng sau này đi vào vết xe đổ của lịch sử, nên trong di chiếu, ngoài ngại vàng cho Phi Tuyết, ngài đã để lại một điều khác.

Ngài chia đôi Yến quốc, Nam Yến cho đại hoàng tử, Bắc Yến cho nhị hoàng tử. Di chiếu này sẽ được thực hiện nếu có một ngày hai huynh đệ không còn hòa thuận nữa. Một nửa đất nước, đủ để xưng vương lập đế, hần đáp ứng được lòng tham trong con người, phải không? Ngài không biết, nhưng đó đã là cách duy nhất ngài có thể nghĩ ra, tuy đứa con kia hiện tại chẳng quan tâm đế vị, nhưng ai mà biết được tương lai, ngài chỉ muốn bảo vệ chúng, không để chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Nếu có một ngày đại hoàng tử thay đổi, ham muốn quyền lực, ngài ấy chỉ cần đưa ra ba vật đó, Yến quốc sẽ lập tức chia đôi, Nam Yến của đại hoàng tử, ngài ấy muốn làm gì thì tùy.

Khuyên Thành điện hạ căn bản không nghĩ gì về vị trí của đứa em nên chỉ nhận rồi vứt cái hộp lẫn vào đám tranh báu, ngài chọn chỗ đó chỉ vì ngài thấy cái hộp đựng thánh chỉ cũng dài dài như hộp đựng tranh. Ngài không mảy may bận tâm tới tài sản thừa kế của mình, vứt quách cái gọi là Nam Yến vào một xó xỉnh nào đó trong đầu.

Đến hôm nay, khi nghĩ về lễ vật, vị điện hạ tôn quý chuyên gây phiền phức mới chợt nhớ ra, Phi Tuyết từng nói, cái hộp đó mọi nam nhân đều thích.

Thiên Hoa cứ thế nhận một nửa giang sơn mà bản thân chẳng hiểu ra sao.

Nếu biết chữ, Thiên Hoa sẽ sớm nhận ra vấn đề ngay từ nắp hộp, bốn chữ được rồng bao quanh, mạ vàng sáng chói khiến bất cứ ai cũng không thể rời mắt, chính là ‘Di Chiếu Tiên Hoàng’.

15. Chương 14: Tâm Ý

Trên con đường mòn, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi. Xe này không hoa lệ cầu kì, rất bình thường như bất cứ chiếc xe nào.

Một con chim bồ câu hạ xuống bay vờn quanh xe, kêu chirp chirp. Rồi một bàn tay trắng nõn vươn ra từ cửa sổ xe, để chim đậu vào đó.

Trong xe là một nam tử trẻ tuổi anh tuấn, gờ tay nhấc chân cũng tỏ ra sự phong lưu tao nhã không ai sánh bằng. Nam tử nhìn con chim bồ câu, trong mắt mang tiểu ý, rồi gỡ bức thư buộc ở chân nó ra.

Đọc bức thư xong, nam tử cố nín cười, nhưng tiếng cười cố nén vẫn rỉ ra ngoài xe, những người hầu xung quanh nhìn nhau, chỉ là không ai lên tiếng.

Hoàng huynh ngốc....

Nam tử nén cơn cười, đọc lại bức thư, khóe miệng nhếch lên, trong đôi hắc nhãn tỏa ra quang mang kì lạ, rồi hần gấp bức thư lại, liếc nhìn sang cuốn sách đang viết dở, mực vẫn chưa khô...

Xem ra phải gửi nó đi sớm hơn dự tính..

Lan Đặc mở thư, thư rất ngắn, đọc xong, sắc mặt y liền cổ quái khó hiểu.

Trong thư phòng, điện hạ tay cầm sách, ngưng mắt nhìn cả chục con bồ câu xôn xao toán loạn trước mặt. Chúng vừa ập vào từ cửa sổ, chẳng khác gì một tiểu phi đội chim. Con nào cũng mang thư, bên ngoài thư có bao ghi số.

Hắn im lặng lấy thư trong bao lụa số một. Mở ra đọc, đọc xong, mặt vẫn vô biểu tình, tiếp tục gỡ thư theo số thứ tự từ những con khác, rồi để chúng bay đi.

Mắt nhìn những con chim cùng bay về một hướng cho đến khi chúng khuất hẳn. rồi hắn nhìn xuống tờ giấy số một này giờ vẫn cầm trong tay, trầm ngâm một lúc, rồi cuộn tờ giấy đó lại như cũ, cất hết đồng thư vào tủ.

Thiên Hoa đói bụng, và với tính cách của người dân bình thường thế kỉ 21, mãi không quen với việc sai phái thị nữ tiểu tư, khi đói bụng, Thiên Hoa cứ tự dựa vào hai chân đi hướng nhà bếp. Mấy ngày nay rầu rĩ u sầu về vụ chiếu chỉ với Nam Yên, đúng là ăn không ngon ngủ không yên. Lan Đặc cứ nhìn cậu bằng ánh mắt u ám như thể thân thích ba đời nhà hắn vừa chết hết, còn tên đầu sỏ cứ tự nhiên như chẳng có chuyện gì, buổi tối thấy cậu ngủ không được, thì hắn vô cùng bình thản lôi ra mê hồn hương, khiến cậu ngủ chẳng biết trời trăng gì luôn.

Tên đó đúng là không bình thường mà. Đáng ra khi thấy người khác u sầu thì phải quan tâm, dò hỏi nguyên nhân, giúp đỡ lẫn nhau. Cậu cũng không trông đợi y giúp cậu, nhưng ít ra cũng phải biết suy nghĩ một chút về lí do cậu sầu muộn như thế chứ.

Thái độ của y làm cậu liên tưởng đến những nhân viên cứu hỏa vô trách nhiệm, những người cứ thấy cháy ở đâu là lao tới dập tắt, nhưng chẳng bao giờ điều tra xem tại sao lại cháy.

Nhà bếp đã ở trước mắt, có khói củi bay ra từ cửa sổ. Nhưng hình như hơi quá nhiều khói?

Thiên Hoa che mũi, người ở trong không bị sặc khói chứ? Trong đầu Thiên Hoa lập tức nhớ tới mấy bài báo về việc ngộ độc khí than...

Không cảm thấy nhiệt độ của lửa, chỉ thấy khói, có lẽ bếp bị tắt. Nhưng bếp tắt mà nhiều khói thế này cũng hơi quá.

Xuất phát từ lòng quan tâm, sợ người ta bị ngộ độc khí than, Thiên Hoa che mũi, cảm thấy mắt cay xè khi căn răng xông pha trong đám khói, rồi lại phải ra sức bệ một viên gạch làm bệ để đứng nhìn qua cửa sổ.

Dù khói mù mịt, nhưng Thiên Hoa vẫn thấy một thân người bạch y đã bắn vì bụi than, đang ngồi trước bếp lò tắt ngúm. Người đó nhìn chăm chăm bếp lò, trong khi cậu nhìn chăm chăm người đó.

Hắn ta chần chờ một lúc, rồi vẫn mang vẻ nghiêm túc vô cùng khi lại lấy thêm củi nhét vào lò, có lẽ hắn cũng cảm giác không đúng khi củi không cháy lên.

Okay, người ta đâu có bất thường thì cũng là vương gia, không biết nhóm bếp cũng đúng.

Thiên Hoa nhìn một lúc, rồi cảm lạnh rón rén nhón chân nhẹ nhàng chuồn khỏi bếp, khi cảm giác đã rón rén chuồn đủ xa để tên đó không phát hiện, Thiên Hoa bắt đầu ù té chạy.

Cậu không thấy gì cả. Không biết gì hết. Y nổi cơn điên cũng không liên quan tới cậu.

Đầu vậy, là một người tốt quá mức, Thiên Hoa vẫn tìm Lan Đặc, bảo y mau cho đầu bếp tới trợ giúp vương gia nhóm lửa.

Lan Đặc cảm lạnh đứng như một khúc gỗ, hoàn toàn đóng vai một con rối bị giật mới cử động ở góc phòng.

Thiên Hoa nhìn chăm chăm bát mì đặt trước mặt. Một bát mì hoàn toàn bình thường, chỉ có những sợi dài và nước sôi.

Dù ở hiện đại hay cổ đại, bát mì vẫn là thứ dễ nấu nhất trên đời.

Thiên Hoa liếc nhìn bàn tay băng bó mấy ngón, có chỗ còn đỏ sưng tấy lên kia. Chỉ cho mì vào nước sôi cũng bị bỏng được cơ à?

Đáng ra nên coi thường kẻ vụng về cực phẩm hết chỗ nói, nhưng Thiên Hoa làm sao cũng không coi thường được. Cậu đâu phải đồ ngốc, càng không phải hạng người vô cảm, cậu biết tên khùng kia nấu mì cho cậu, và càng biết y đã rất nỗ lực rồi.

Phải khẳng định lại lần nữa, rằng Thiên Hoa là người tốt và rất trân trọng tình cảm. Người khác tốt với cậu, cậu sẽ đối tốt với người ta gấp 10 lần.

Nên dù thế nào cậu cũng không thể phàn nàn gì về bát mì này. Thành quả không quan trọng, quan trọng là công sức đã bỏ ra. Y bỏ nhiều công như thế, cậu phải biết tôn trọng.

Hạ quyết tâm dù vị thế nào cũng sẽ khen ngon, Thiên Hoa cầm đũa, bộ dáng như cầm tử quân xông vào xe tăng địch. Hẳn sẽ không tệ, có câu đối ăn gì cũng ngon, mà cậu đang đói mềm người. Lan Đặc đã bắt cậu không được ăn gì để chờ món điện hạ nấu.

Giờ là buổi tối, từ lúc ngủ dậy đến giờ, trừ nước ra thì bụng cậu chẳng có gì.

Thiên Hoa cắn miếng đầu tiên. Sững người, ý nghĩ đầu tiên là tên này cố ý chơi đùa cậu.

Mặn. Mặn chất. Mặn gáp trăm lần vị nước biển.

Thiên Hoa biết vị nước biển vì có lần lỡ uống phải lúc bơi.

Thiên Hoa nhìn lên tên kia, đập vào mắt đầu tiên vẫn là cái tay thương tích của hắn, tâm liền trùng xuống một chút. Chắc chắn không phải cố tình, y sẽ không làm trò đó, chỉ là... xem ra y thật sự không ném được mùi vị.

... Lòng Thiên Hoa hơi rung động.

...

Mà cứ coi như không ném được đi, sao y không để người khác ném thử trước???

“Ngon không?”

Y hỏi, mặt vẫn lạnh nhạt vô cảm, nhưng Thiên Hoa chú ý thấy những tia sáng lấp lánh trong đáy mắt, giọng hơi cao hơn bình thường... nói sao nhỉ, cảm giác y đang rất chờ mong.

Thiên Hoa cắn răng, tự nhủ ăn muối tốt cho cơ thể, nuốt xuống, tỏ ra hào hứng hết sức, “Ngon!”

Sâu trong lòng, Thiên Hoa chỉ muốn hỏi, “Người cho mấy lọ muối vào một bát mì vậy?”

Nghe nhận xét của cậu, mắt y hơi khép lại, ngả người ra sau tựa vào ghế, không nói gì hết, nhưng trực giác cậu nói y đang hài lòng và vui vẻ.

Xem ra dù có là băng sơn thì cứ ở cạnh lâu sẽ biết băng sơn đang cảm thấy gì.

Thiên Hoa rơi lệ trong lòng, ra sức ăn hết, không hề biết bản thân cứ len lén liếc nhìn tay y.

Y bị thương vì nấu ăn cho cậu.

Dù ăn không ra sao nhưng cũng là tâm ý a.

Thiên Hoa cứ cảm thấy áy náy... lo lắng thế nào ấy.

Hậu trường mà Thiên Hoa không bao giờ biết.

Lan Đặc nhìn bát mì, rồi nhìn vị điện hạ cứ nhìn chăm chăm tay mình, bàn tay hoàn mỹ không tí vết. Sao ngài cứ nhìn tay vậy? Lại còn cau mày không hài lòng nữa.

Rồi hắn trở mắt nhìn điện hạ vươn tay ra nắm một cục than đang nóng đỏ.

“Điện hạ!!!!”

Hắn lao vọt tới, nắm tay ngài kéo ra, dù vậy thì tay ngài vẫn đã bị bỏng. Lan Đặc nhìn những vết bỏng, chỉ muốn gào lên hỏi ngài làm trò gì mà tự hại mình? Nhưng hắn nhin cơn tức giận, cố gắng bình tĩnh hỏi,

“Điện hạ???”

Điện hạ của hắn nhìn những vết bỏng trên tay mình, vẫn cau mày, rồi cầm dao làm bếp đặt cạnh, ngắm nghía con dao rồi hạ xuống ngón tay.

Trước khi lưỡi dao kịp chạm vào ngón tay ngài, Lan Đặc đã cản lại.

Căn rằng, tự nhủ rằng đây là chủ thượng, hắn hỏi, “Điện hạ, dù không thấy đau nhưng ngài cũng không thể tự làm tổn thương bản thân. Tại sao ngài phải làm vậy?”

Điện hạ nhìn hắn, lạnh nhạt nói, “Tay chưa đủ vết thương.”

“???”

“Khi nấu ăn cho y, tay phải bị thương, đủ thương tích khiến y động lòng. Phi Tuyết bảo vậy.”

Lan Đặc chết cứng. Trong đầu vang lên những lời hoàng đế bệ hạ viết trong thư,

“Lan Đặc, chỉ cần nhìn, không cần lắng lời nhiều chuyện.”

16. Chương 15: Đáp Lễ

Thiên Hoa đau khổ, mặt méo xệch nhìn bát mì bốc khói. So với lần đầu, y bây giờ đã tiến bộ hơn nhiều, bát mì đã có đủ dinh dưỡng hơn khi có thịt và trứng. Dù vẫn còn đầy vỏ trứng khi ăn.

Thiên Hoa không ghét ăn mì. Nó ngon, hơn nữa còn rất tiết kiệm tiền, cách làm lại vô cùng đơn giản và nhanh chóng.

Nhưng vấn đề là cậu đã ăn mì liên tục 1 tuần. Thiên Hoa chán mì đến tận cổ rồi, giờ nhìn thấy mì cậu chỉ muốn bỏ chạy thôi.

Tối qua Thiên Hoa còn mơ thấy mình có một đĩa đùi gà rán, cậu còn nhớ mình đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc trong giấc mơ đó, đã hoan hỉ cầm đùi gà. Và Thiên Hoa đã ước muốn nổi điên khi bị gọi dậy khỏi giấc mơ lúc cậu còn chưa kịp cắn miếng nào.

Hôm kia, Thiên Hoa đã nhìn chằm chằm vào cái bánh bao một thị nữ đang ăn. Ánh nhìn theo Lan Đặc hình dung là y như sói sắp chết đói thấy được miếng mồi, mãnh liệt đến khiến người khác bất an.

Và ngay hôm sau Thiên Hoa đã không còn thấy thị nữ đó đâu nữa.

Cậu rất tôn trọng tâm ý của người khác, như việc dù y nấu mì ăn thật chán thì cậu vẫn to giọng khen ngon, và dù y toàn nấu mì thì cậu vẫn không từ chối không ăn hay tỏ ra phàn nàn.

Cậu biết với loại người vô cảm lạnh lùng như y thì đây đã là hành động tỏ ý lấy lòng vô cùng hiếm có rồi.

Chỉ là con người ai cũng có giới hạn của mình, nên khi mức độ chán mì lên tới đỉnh điểm, tới mức bụng không chịu tiêu hóa mì mà chỉ đòi nôn ra, Thiên Hoa đã tỏ ra vô cùng lịch sự và hữu hảo khi đề nghị với tên khùng.

“Người nên để các đầu bếp làm công việc của họ, nấu ăn vất vả lắm.”

“Không vất vả.” Y lạnh nhạt nói.

Ý y là vẫn sẽ nấu mì cho cậu???

Đừng đùa chứ??? Tâm tư Thiên Hoa ngàn xoay vạn chuyển, gọi là dùng hết trí tuệ từ thuở mới ra đời để nghĩ, tên khùng này rất cứng nhắc, Lan Đặc nói xưa nay y đã quyết điều gì thì ngoài hoàng đế đệ đệ ra chẳng ai làm y đổi ý được, Lan Đặc còn nói rất chắc chắn rằng cậu cũng có năng lực làm y đổi ý, vấn đề là cậu có biết vận dụng lợi thế của mình hay không.

Cậu có lợi thế gì, cậu chẳng biết. Lan Đặc cứ bóng gió là ngài chỉ cần mềm giọng năn nỉ, chủ động ôm điện hạ một chút là được.

Cậu có dần đâu, cậu biết Lan Đặc đang dạy cậu dùng mỹ nam kế đó chứ.

Nam nhân sắc dụ một nam nhân khác... mà tên kia đẹp như thế, là y sắc dụ cậu nghe hợp lí hơn.

Suy nghĩ của Thiên Hoa vòng vo một vòng, rồi cậu quyết định sẽ không dùng sắc dụ, mà sẽ căn cứ vào việc tên khùng này có vẻ thích cậu tỏ ra hữu hảo với hắn (“Điện hạ thích ngài đấy!!!!” vị quân sự mẫn cán gào lên)

“Để người nấu ăn nhiều ngày như vậy ta thật thấy áy náy, từ bữa sau cứ để ta nấu đi.”

Tên đó nghiêng đầu nhìn lại cậu, “Người nấu?”

“Uhm,” Thiên Hoa gật mạnh đầu, tuy cậu càng thích được ăn những món do đầu bếp cao cấp của Bạch Vân Sơn Trang làm, nhưng tên này không đồng ý thì cậu đành phải tự thân vận động thôi. “Ta ở đây ngồi chơi mãi cũng chán.”

Mà căn bản ta có muốn ở đây đâu????

....

Ca ca đại nhân, ngài rong chơi ở đâu mà đến giờ vẫn chưa cứu tiểu đệ??? T^T

Đôi mắt tím đỏ lóe lên thứ tình tự cậu không hiểu, rồi y khẽ gật đầu, “Được.”

Biết ngay y sẽ đồng ý mà! Trong đám tiểu thuyết, chẳng người nào không thích được ái nhân tự tay nấu ăn cho.

Cậu không phải ái nhân của y đâu a!!!

Thiên Hoa nghĩ nghĩ, vấn đề duy nhất bây giờ là...

Cậu không biết nấu ăn.

Tuy không phải nhà giàu thế gia công tử, nhưng Diệp Thiên Hoa hoàn toàn có thể tự xưng mình là hoa trong lòng kính, được cha mẹ sủng ái, đám lưu manh trong trường cũng không dám bắt nạt anh hai của nữ quán quân karate thế giới, từ nhỏ đến lớn, Thiên Hoa chỉ học và học, không bao giờ phải đụng tay vào việc nhà.

Vì vậy cậu không biết nấu ăn.

Nhưng Thiên Hoa tin chính mình vẫn sẽ làm tốt hơn tên cực phẩm vụng về, lại còn không có vị giác kia.

Đó là cậu nghĩ thế...

“Khụ... Khụ...” khói bay mịt mù.

Điện hạ mặt không đổi sắc, lời hết chỗ củi trong bếp ra, bắt đầu nhóm lửa lại từ đầu. Sau hơn một tuần lẫn lộn nấu mì, kĩ năng nhóm lửa của điện hạ đã tăng lên không ít.

“Ui, đau quá!!!” Xuýt xoa xuýt xoa, mắt đỏ lên nhìn vết cắt ứa máu trên tay.

Điện hạ mặt không đổi sắc, lời thuốc cầm máu và vải băng luôn sẵn trong bếp ra, rồi bắt đầu cẩn thận làm sạch vết thương xong băng lại.

” Ta biết nấu ăn, thật đấy!” Giọng điệu ủy khuất nghe không có chút sức thuyết phục nào. “Người ra ngoài đi, người ở đây ta phân tâm.”

Điện hạ nhìn nhìn ngón tay bị băng, rồi nhìn về mặt ủy khuất, hai mắt hồng hồng như sắp khóc của người kia, nghĩ nghĩ một lúc rồi đi ra cửa.

Thiên Hoa thở phào khi cửa đóng lại, cuối cùng tên hung thần kia cũng đi, y cứ ở đây là cậu căng thẳng, chẳng làm ăn được gì.

Rồi Thiên Hoa liếc nhìn cửa sổ, giật mình khi thấy một cái đầu ở đó nhìn vào trong.

Hắn y không phải lấy gạch kê để đứng vừa như cậu lần trước.

Y thấy cậu trợn mắt, liền thông thả mở miệng, “Ta đang ở ngoài.”

Mặt Thiên Hoa vắn vẹo, thế này thì có khác gì nhau??

Sao y chẳng tin tưởng tài nội trợ của cậu thế nhỉ??

Thiên Hoa nhìn đồng thịt cháy đã chất thành một tòa núi nhỏ, thâm ảo nào, ít ra ở Bạch Vân sơn trang sẽ không ai kêu ca bảo cậu lãng phí tiền mua thịt, dù làm hỏng bao nhiêu cũng không cần phải lo thiếu nguyên liệu nấu ăn...

...

Sao mình làm tệ thế này????

Bụng Thiên Hoa kêu ọt ọt, ngón tay thấy đau đau, cậu nhìn chỗ thịt, ăn cái này vào bị ung thư chết là vừa...

Nghe nói ăn thịt cháy sẽ bị ung thư, chẳng biết có đúng không? Đáng ra cậu không nên vì thích thịt nướng mà bày đặt làm thịt nướng trong buổi nấu ăn đầu tiên của mình. Sao nó dễ cháy thế không biết?

Người đứng ngoài cửa sổ cảm thấy hắn là đã nấu xong, liền đi vào.

Thiên Hoa chưa kịp ngăn, y đã cầm một miếng thịt cháy đen, mà Thiên Hoa thề đây không còn là thịt nữa mà là than rồi, cho vào miệng.

” Người làm gì đó, nhả ra!!!!” Thiên Hoa la lên, “Ăn đau bụng đó!!!!”

Y không để ý đến cậu, ăn tiếp miếng nữa.

Trời ạ, sao y nhai được đồng than này chứ???? Thiên Hoa một lần nữa sâu sắc cảm nhận việc tên này không cảm nhận được mùi vị.

Cậu nín tay y không cho y cầm, miệng kêu, ” Ta đang chuẩn bị đồ đi mà.” thì y điểm huyết cậu.

Thiên Hoa cứ đứng trơ ra đó, mắt trợn trừng nhìn tên kia chậm rãi ăn một đồng than. Tư thế ăn vẫn vô cùng tao nhã, dùng đũa chứ không bốc tay.

Ăn hết xong, y giải huyết cho cậu, nhìn cậu bình thản nói, ” Ăn ngon.”

Thiên Hoa cảm thấy mình không còn gì để nói, ngoại trừ “Bạch Vân sơn trang có đại phu không?”

“?”

“Ta nghĩ ngươi cần được khám chữa về đường tiêu hóa và cái đầu.”

Cậu nói rất thật lòng rồi day day trán, sống với tên này làm cậu luôn cảm thấy mình đang trên bờ vực điên loạn tới nơi, “Làm sao ngươi lại ăn được thứ thức ăn như thế cơ chứ?”

Đó thậm chí không thể coi là thức ăn được, là than cũng không hợp cách kia.

Y lạnh nhạt nói, giọng không mang chút tình cảm, tuy lời ra khỏi miệng y có thể coi là lời tỏ tình, “Đó là người nấu.”

Nếu đào sâu về hàm nghĩa thì đây là lời tỏ tình, phải không? Nhưng Thiên Hoa chẳng thấy xúc động chút nào cả, cả lúc y khen ngon cậu cũng chẳng thấy vui mừng gì luôn.

Sao trên đời lại có một tên khô khan thẳng thắn trong việc tình cảm thế chứ? Thật đáng thương cho người bị y để ý...

Khoan, hình như y đang để ý cậu à? Vậy chẳng phải cậu rất đáng thương à?

“Người thấy ngon thật sao?”

Thiên Hoa nghĩ mình đoán được câu trả lời của tên kia.

“Đó là người nấu nên phải khen ngon.” Y không có một giây chần chờ hay ngại ngần, trả lời đầy chân thực. Thiên Hoa nhìn vào mắt y, đôi tử đồng lạnh lùng nhưng lại mang sự thuần khiết như đứa trẻ vừa ra đời, là sự ngay thẳng nhân loại đã mất đi trong cuộc sống hỗn loạn phải chà đạp lên nhau để tồn tại.

Một đôi mắt trong sáng. Một tâm hồn trong sáng.

Lần đầu tiên Thiên Hoa nhận ra sự nguy hiểm của tình thế hiện tại.

Cậu đã nghĩ chỉ cần ca ca đến rồi bỏ trốn là xong, sợ y truy nã thì trốn sang nước khác, dù y là vương gia thì cũng không động được đến ngoại quốc, nhưng tuyệt đối không đơn giản như thế.

Tên điện hạ này là người đơn thuần đến cực điểm, y không hiểu được tội lỗi, không biết đến thiện lương, chỉ hành động theo ý mình... Loại người ngây thơ đến vô tri này sẽ dùng bất cứ cách gì để đạt được mục đích, chỉ cần có được thứ mình muốn thì sẵn sàng hủy diệt thế giới hay chính bản thân mình, y sẽ không bao giờ lùi bước vì những điều như lương tâm, người khác khuyên hay cái giá phải trả, bao nhiêu người sẽ chết, bản thân mình sẽ ra sao hay mấy thứ linh tinh như được có bù nổi mất không, làm vậy có đáng không...

Là loại người cố chấp đến cực điểm.

Thiên Hoa lạnh người, nhìn đôi mắt tím trong vắt như nhìn thấy đáy.

Dạng người đơn thuần đến tột cùng như vậy một khi đã yêu thích thì tuyệt đối không thay đổi, là mẫu người si tình đến muôn vạn kiếp, đến khi hồn phi phách tán như trong đám tiểu thuyết ca ngợi.

Sợ rằng từ lúc y để ý tới cậu, trong mắt y cậu đã bị đánh dấu chỉ thuộc về y. Y không cần biết cậu là người thế nào, cũng sẽ không quan tâm đến tâm trạng cậu. Giam cầm cũng được, cưỡng đoạt cũng được, lấy thân nhân uy hiếp cũng được, y thích cậu, nên cậu phải là của y. Dù chỉ là cơ thể cậu thuộc về y.

Để thoát khỏi loại người cố chấp đến cực điểm này, chạy trốn không phải cách.

Thiên Hoa nhìn y...

Để thoát khỏi loại người này, cách duy nhất là giết chết y.

Lan Đặc nhìn chằm chằm Diệp công tử ăn, lại là mì? Hắn tưởng ngài chán mì điện hạ nấu lắm rồi, sao ngài tự mình xuống bếp nấu vẫn là nấu mì như thế? Chẳng lẽ ngài thích mì đến thế à?

“Là điện hạ của người nấu đó.”

Thiên Hoa thiếu nước nôn ọe ra, muốn bật khóc nhưng lại phải giữ gìn tôn nghiêm nam nhân của mình. Lại là mì, lại mì!!!!

Tại sao cả mì cậu cũng không tự nấu được???

Trong thư phòng, điện hạ viết thư nói tình hình cho quân sư Phi Tuyết.

“Hôm nay y nấu ăn, làm món thịt rán,” (“Là thịt nướng!!!” Thiên Hoa rít gào, “Người không phân biệt được sao!!!!”) bút dừng một chút, “Rồi ta nấu mì, y cho gia vị.”

Thư được gửi đi.

Phi Tuyết đọc thư của hoàng huynh, trên bàn đã để sẵn một thư khác báo cáo tình hình do Lan Đặc viết.

Hắn hiểu quá rõ hoàng huynh, từ trước đã vậy, khi họ còn đi học ở Văn Tinh thư viện, cứ đụng vào việc miêu tả thứ gì liên quan tới bản thân là hoàng huynh lại đi theo chủ trương ‘ngắn gọn, rõ ràng, trung thực’, nhiều khi phụ tử đọc chẳng hiểu hoàng huynh muốn nói cái gì.

17. Chương 16: Mê Hoặc

Thiên Hoa vò đầu bứt tai, từ lúc chân chính giác ngộ việc mình đã vướng phải rắc rối lớn thế nào, cậu cứ điên đầu suy nghĩ mãi.

Để thoát khỏi loại người này, cách duy nhất là giết chết y.

Giết y?

Chưa nói đến việc giết y xong sẽ bị Lan Đặc với hoàng đế đệ đệ trả thù thế nào, vấn đề là cả gà cậu còn không dám giết, nói gì đến giết người? Cứ coi như y nguy hiểm với cậu, là loại sẵn sàng phế tứ chi cậu để giữ cậu lại bên người, rằng y không biết đau nên đâm chém thế nào y cũng chẳng coi là gì, nhưng y vẫn là một con người bằng xương bằng thịt, còn sống đang thở có thân nhân, với lại y căn bản còn chưa hại gì cậu cả.

Khi đi xe buýt, vô tình dẫm chân người khác thì Thiên Hoa vẫn xin lỗi rồi rút sợ người ta đau chân giận cậu, loại tiểu nhân vật đã lớn lên trong thời đại hòa bình, nơi giết người sẽ bị tử hình như cậu thì làm sao giết ai được bây giờ?

Nhiều khi Thiên Hoa thấy đám tiểu thuyết vô lí ở điểm này, sát thủ xã hội đen xuyên không về cổ đại thì giết người không thấy tội lỗi đã đành, nhưng tại sao dù là dân chúng bình thường nhưng cứ xuyên không là sẵn sàng giết người như xắt rau, theo chủ trương thuận ta thì sống nghịch ta thì chết hết vậy???

“Đi theo ta.”

Thiên Hoa ngẩng đầu, đập vào mắt là tử đồng trong suốt kiên định.

“Đi đâu?”

“Ra tiểu đình.”

Tự nhiên ra đó ngồi làm gì?

“Để làm gì?”

“Ta đánh đàn cho ngươi nghe.”

Cậu nhìn y, thở dài một cái thật dài, thật ra ai dạy y mấy cách lấy lòng này vậy? Bản thân cách không sai, nhưng y làm sai hết rồi. Dù là cậu thì khi tán gái... không, tán trai cũng sẽ làm tốt hơn y.

~o

~Tiểu đình nằm giữa hồ nước, Thiên Hoa dốt văn miêu tả nên cũng chẳng nói được gì nhiều về sự tao nhã của mặt hồ gợn sóng theo từng đợt gió thổi, cảm giác tâm linh như được tẩy rửa trong không gian thanh lạnh của tự nhiên. Cậu nhìn xuống những con cá vàng đang bơi lội, có bốn con cá nhỏ vây quanh một con cá to, hẳn con cá to kia là mẫu thân của chúng.

“Bài này tên là ‘Sương hoa dạ khúc.’”

Giọng y vẫn rất lạnh nhạt.

Thiên Hoa ngẫm nghĩ, ‘Sương hoa dạ khúc’? Cậu chợt nhớ ra, trong nỗ lực khiến cậu hiểu hơn về chủ nhân, hay đúng hơn là moi móc những điểm tốt của tên điện hạ để động chúng vào đầu cậu, Lan Đặc đã nói về tài đánh đàn của tên này. Cái gì mà y 7 tuổi học đàn, 10 tuổi không người dám dạy, đến nay thì cầm nghệ đã lên tới đẳng phong tạo cực, một khúc vạn kim khó cầu.

“Cầm kĩ của điện hạ rất rất xuất chúng, tuyệt đối là đứng đầu Yến quốc đó!” Lan Đặc tự hào như thể người cha đang tự hào về con mình vậy.

“Tại sao y học thứ đó?” Thiên Hoa thắc mắc, học võ để đánh người đã đành, nhưng cái kẻ thậm chí không hiểu ngắm trăng đẹp chỗ nào sẽ có hứng thú với mấy thứ tao nhã của tài tử sao?

Lan Đặc không được tự nhiên đáp, “Ngài ấy là đại hoàng tử một nước, nên buộc phải biết những thứ đó.”

Dù sao người khác đã tốn công đánh đàn cho mình, nên dù không thích, Thiên Hoa vẫn sẽ rửa tai lắng nghe.

Thiên Hoa nghe tiếng đàn vang lên trong không gian, nhìn dáng người hoàn mỹ ngồi trước mắt, vẻ mặt y chăm chú nghiêm túc như đây không chỉ là đánh đàn mà còn là sinh tử chiến.

...

Buồn ngủ quá đi.

...

Nhưng ngủ là bất lịch sự. Thiên Hoa, không được ngủ.

...

Đầu Thiên Hoa lơ mơ nghĩ về việc tên này đúng là rất có tài đánh đàn. Sau này bị mất ngủ thì cứ nhờ y chữa trị.

... Không phải Thiên Hoa dốt âm nhạc, nhưng căn bản... cậu cảm thấy tiếng đàn của y quá lạnh lùng, như phát ra từ một chiếc đài vậy a. Không mang chút tình cảm nào, chẳng có cái gì như ‘âm nhạc từ tâm sinh’, rõ ràng y đang gảy bài kể về tình duyên nhưng sao chẳng thấy chút tình duyên nào cả.

Nếu Lan Đặc biết suy nghĩ của Thiên Hoa, chắc chắn sẽ gật gù khen ngợi năng lực thưởng thức nhạc lí của công tử.

Đúng thế, cầm kĩ của điện hạ đứng đầu Yến quốc, nhưng đó chỉ là ‘cầm kĩ’. Điện hạ chỉ đơn thuần là ghi nhớ động tác tay của những danh cầm đương thời, học thuộc lòng nhạc phổ, mà với loại quái thai sao chép thế này thì sư phụ nào muốn dạy.

Thế giới này không có khoa học phát triển, nếu ở thời đại Thiên Hoa, chắc chắn sẽ được nhận xét rằng đây cứ y như đang lập trình cho một cỗ máy, nạp vào bộ nhớ nó những bản đàn, khi nào muốn cứ ấn nút là tự chạy.

Một cỗ máy sẽ không có gì ngoài những thứ đã được lập trình.

Một cỗ máy có thể hoàn mỹ về kĩ thuật, nhưng không thể sao chép được tình cảm.

Chính vì thế, những bản đàn điện hạ gảy, dù về tình duyên bi thương hay chiến ca hùng tráng, thì những ai sành âm nhạc đều cảm thấy chúng lạnh nhạt như nhau. Mà Thiên Hoa, với lỗi tai đã được hàng trăm ca khúc thời hiện đại rèn luyện, mơ hồ cảm giác được khuyết điểm này.

Khi tiếng đàn dứt, Thiên Hoa như bừng tỉnh khỏi mơ hồ ngái ngủ, theo phản xạ lập tức vỗ tay khen hay, “Tuyệt! Điện hạ đúng là Cầm thánh!”

Đôi tử đồng lạnh nhạt nhìn chằm chằm cậu.

Thiên Hoa cười mất tự nhiên rồi cầm bật. Tên này tuy điên nhưng cũng không thiếu suy nghĩ, hẳn y biết cậu khen ngợi giả tạo rồi.

Chợt một trận gió thổi qua, những chiếc lá bị bứt khỏi cành, bay theo chiều gió, y theo phản xạ đưa tay lên đầu giữ tóc không bị thổi quá rối tung.

Bản thân Khuynh Thành điện hạ không để ý gì đến vẻ ngoài của mình, việc phải chăm chút tử tế bản thân càng là kết quả của bao công dạy dỗ mà ra. Như phải tắm mỗi ngày, đừng để bẩn đồ, chú ý không để đầu bù tóc rối, không đứng dưới nắng sẽ làm đen da... tóm lại là giữ gìn tốt vẻ ngoài đẹp như thiên tiên của ngài, bởi Phi Tuyết cảm thấy vẻ đẹp của hoàng huynh là báu vật cần bảo vệ a.

...

Cá nhân Lan Đặc luôn ngầm nghĩ hoàng đế bệ hạ bị chứng luyện huynh cuồng.

Thiên Hoa bị trận gió thổi mạnh làm bất ngờ, rồi cậu ngơ ngẩn nhìn người ngồi trước mặt kia. Những sợi tóc bạc dài tựa như ánh trăng bay theo gió thổi, vì gió thổi mà đôi tử đồng theo bản năng hơi khép lại, vài sợi bạc mảnh rũ xuống gương mặt mỹ lệ, lên chóp mũi, chạm hờ lên cánh môi, việc hơi nghiêng đầu khiến y càng mang vẻ phong tình khó tin, như dự hoặc người khác, như muốn người khác trầm mê vì vẻ đẹp đáng

ra không nên tồn tại trên nhân thế. Y lúc đó không có vẻ lạnh lùng cự nhân ngàn dặm, mà chỉ tỏa ra khí chất của sự thuần khiết... của sự thanh cao yếu đuối khiến kẻ khác muốn vùi dập.

Điện hạ hơi ngạc nhiên khi chú ý thấy vẻ ngơ ngẩn sững sờ trong mắt người kia, suy nghĩ trong đầu vận chuyển một giây, rồi làm một việc mình đã được dạy.

Y cười.

Không phải kiểu cười phá ha hả của giới giang hồ, không phải cười e lệ che miệng của các nữ nhi, không phải cười lịch thiệp hiền hòa của văn nhân mặc khách. Nụ cười của Khuynh Thành điện hạ chỉ là khoe miệng cong lên, ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ đáy mắt, một tiếng ngân khê bật ra từ cuống họng... khiến bản thân y như tỏa sáng vì sự vui mừng thật lòng lúc đó.

Dù già hay trẻ, là nam nhân hay nữ nhân, dù là con người hay động vật, chỉ cần không mù thì đều phải ngẩn ngơ vào lúc đó. Vẻ đẹp của người ấy không chỉ là bề ngoài, mà còn là thứ khí chất như trích tiên lạc bước, làm kẻ khác ngưỡng mộ, mê luyến, điên cuồng vì mình. Chỉ cần y nở nụ cười, không mang vẻ lạnh lùng thờ ơ với cả thế giới, thì tuyệt đối là mỹ lệ đến làm người khác mất đi lí trí, là thuốc phiện khiến người trầm mê.

Đầu Thiên Hoa một mảng trống rỗng khi bị nụ cười vô giá ấy đánh trúng. Tâm trí không còn lại gì, chỉ còn lại nụ cười kia.

Đúng là người lạnh lùng khi cười thì tuyệt đối là hiếm có, làm người chấn động như bị sao băng giáng xuống nhà mà.

Khuynh Thành điện hạ vẫn giữ nụ cười theo Phi Tuyết nói là ‘rất có lực sát thương, tuyệt đối là nhất tiễn khuyh tâm’, miệng khê mở ra, thanh âm ôn nhu như tiếng trời, “Không cần xưng ‘điện hạ’.”

“..”

“Hãy gọi là Nguyệt Ly.”

Gió thổi khê, không đủ làm giọng nói hòa tan trong nó.

Mê hoặc.

Dụ dỗ.

Trầm mê.

“Trên đời này chỉ có người được gọi tên ta.”

Ào... ào.... (tiếng gió thổi)

~o

~Thiên Hoa đi như con rối bị giật dây trên hành lang, đây đầu là hình ảnh tên kia cười.

Y đúng là rất quyến rũ....

Thiên Hoa như nổi điên, tay bấu lấy cái cột, điên cuồng đập đầu vào cột, miệng lẩm nhảm,

“Không mày không phải đoạn tụ.”

Bình.

“Trên đời vô hậu là tội nặng nhất.”

Bình.

“Không được để y quyến rũ”

Bình.

“Nghĩ về bộ ngực sữa của nữ nhân ngay.”

Bình.

Máu trượt xuống từ vết thương trên trán.

“Đau quá hu hu....” Thiên Hoa muốn òa khóc, cậu đúng là điên rồi, sao lại tự đập đầu như thế? Đau quá. Đau quá T.T

Tại tên kia hết, tại y làm cậu rối trí. Cậu ghét y! Tại y mà cậu bị thương! Ghét y nhất nhất!!!!

Thiên Hoa tủi nhục dùng tay áo dụi mắt, lau đi những giọt lệ chực ứa ra. Ở nhà cậu là tiểu thiếu gia được cưng chiều, khi đến đây cũng chưa từng bị ai đánh, cùng lắm là bị đứt tay một chút... Có bao giờ ăn khổ nặng vậy đâu.

Trán đau quá. Nhức đầu quá.

Ghét y nhất! Huhu T.T

Thiếu niên mang một bụng uất ức gượng đi tiếp, phải tìm xem tủ thuốc ở đâu, hi vọng cậu không bị chấn thương não.

Lảo đảo đi đi, trong bụng nguyên rửa người ai cũng biết là ai đấy.

Thiên Hoa đột nhiên bị bịt miệng, lôi vào một căn phòng. Đôi mắt to nhìn kẻ mặc đồ đen từ đầu tới chân như ma giáo trong phim phát tay khiến cửa đóng lại.

Cậu bị bắt cóc lần hai?

Đừng đùa chứ!

Thiên Hoa giãy dụa giãy dụa, nhưng lập tức dừng lại khi nghe giọng nói cậu đã mong chờ bấy lâu.

“Tiểu Hoa Hoa, là ca ca đây.”

~o

~*Quá khứ*

“Hoàng huynh, nhếch môi lên vừa phải thôi.”

“Tại sao ta phải tập cười?”

Đôi mắt tím lạnh giá nhìn tên đệ đệ, hẳn không hiểu sao y muốn hẳn học cười. Theo hẳn biết, con người sẽ cười khi vui vẻ, và ‘vui vẻ’ là một thứ cảm xúc vô cùng xa lạ với hẳn.

Không hài lòng với vẻ gượng cười rất lố bịch của hoàng huynh, y vươn tay ra chạm vào môi hoàng huynh, cố gắng kéo nó lên đúng mức. Muốn hoàng huynh bật cười sang sảng thì đúng là không thể nào, nhưng ít nhất cũng phải đào tạo ra được cái vẻ mỉm cười chứ.

Nguyệt Ly im lặng để mặc hoàng đệ làm gì mình thì làm.

“Vì hoàng huynh rất đẹp, không cười sẽ uổng phí một lợi thế lớn.”

Nguyệt Ly hơi nghiêng đầu, một thói quen khi không hiểu người khác nói gì.

Biết hoàng huynh không hiểu, Phi Tuyết cười giải thích trong khi tay vẫn nắn nắn vuốt vuốt gương mặt hoàn mỹ của người kia.

“Hoàng huynh của thần đệ, có lúc một nụ cười còn lợi hại hơn võ công thiên hạ đệ nhất đó ~ “

Nguyệt Ly càng lúc càng không hiểu, chẳng lẽ cười cũng giết người được?

18. Chương 17: Kế Hoạch Giải Cứu

Thiên Hoa mặt ngơ ngẩn ăn cơm,

“Công tử, đó là cái mũi.”

Lan Đặc không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, tuy hắn đã cố gắng quán triệt tinh thần ‘làm bức tượng người’ mà Phi Tuyết bệ hạ yêu cầu, nhưng khi thấy công tử ăn mà đầu óc để đầu, cứ dí thức ăn vào chóp mũi, còn điện hạ thì cứ nhìn công tử, hắn biết mình không lên tiếng thì sẽ chẳng có ai lên tiếng.

Thật là, điện hạ cảm thấy kì quái thì phải hỏi chứ, sao ngài chỉ biết nhìn như thế? Đúng là khuyết thiếu thường thức mà.

“...”

“Công tử?”

Thiên Hoa giật mình, kêu a một tiếng, vô tình làm rơi đĩa, đĩa kèm thức ăn rơi tung tóe xuống bàn.

Mũi công tử còn dính vệt mỡ.

Lan Đặc thật không biết nên nói gì nữa,

“Công tử, ngài đang nghĩ gì vậy?”

Cá nhân hắn biết đây là một câu hỏi rất ngu ngốc, công tử sẽ không chịu nói với hắn, đó là dạng câu hỏi rất cá nhân.

Nhưng Lan Đặc thầm cầu nguyện ngài ấy ngoan ngoãn khai ra, nếu để điện hạ khó chịu rồi tự mình thăm vấn thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Thiên Hoa mặt lập tức tái xanh, rồi chuyển sang trắng bệch, miệng lắp bắp “Không...không có gì!!! Thật không có gì mà! Thật đấy! Ta chỉ đau đầu nên thất thần thôi.”

...

Lan Đặc thầm cảm khái, trên đời này còn có ai có thể nói dối lộ liễu hơn công tử không? Hắn tuyệt đối có thể bịa chuyện mà mặt không đổi sắc, nhịp tim không thay đổi, khi nói còn làm chính mình tin mình đang nói ‘sự thật’. Những huấn luyện cơ bản của ám vệ về kĩ năng bịa chuyện nếu bị bắt luôn khẳng định một điều.

“Nếu chính bản thân không tin điều mình nói thì sẽ chẳng thuyết phục được ai cả.”

Nếu bị kẻ địch bắt, ngậm miệng không nói gì không phải chứng tỏ sự trung thành mà là sự xuẩn ngốc vô cùng. Không khai sẽ chỉ khiến bản thân chịu nhiều tra tấn, nên cách tốt nhất sẽ luôn là bịa đặt thông tin, khiến kẻ địch rối trí và dao động.

Những điều trên là sư phó của hắn dạy dỗ. Thời kì huấn luyện đó đúng là Địa Ngục nhân gian mà.

Lan Đặc thoáng tưởng tượng điện hạ có biết nói dối không, rồi lập tức phủ nhận, điện hạ không bao giờ nói dối. Ngài ấy sẽ không chịu suy nghĩ để xem nên nói dối ra sao, bản thân ngài luôn thẳng thắn trung thực đến mức khó tin. Có lẽ đây cũng có thể xem là một ưu điểm của ngài.

Điện hạ của hắn thấy công tử phủ nhận lộ liễu, ngài chỉ quay ra nhìn hắn rồi lạnh nhạt nói, “Đuổi ngựa y cũ, gọi người khác khám vết thương cho y.”

Điện hạ, chẳng lẽ ngài thật sự tin công tử chỉ là bị đau sao????

Lan Đặc lên quan sát công tử, thầm tự hỏi có phải cuối cùng công tử bị điện hạ áp bức thành điên rồi không? Ngài ấy khai mình bị thương vì vấp té ngã đập đầu xuống đất, một thị nữ lại báo cáo đã thấy một vết máu trên cột nhà, chiều cao đúng với chiều cao của công tử.

Nhưng chẳng lẽ sức chịu đựng của ngài ấy kém đến thế? Điện hạ đã cưỡng bức ngài ấy đâu cơ chứ, có cần phát điên sớm vậy không?

~0

~“Ca ca biết đệ muốn trách ca ca vì chậm tới cứu đệ, ca ca sẵn sàng để đệ trách mắng đánh đập thế nào cũng được, nhưng giờ chúng ta không có thời gian, muốn làm gì cũng phải rời khỏi đây đã.”

“Vâng.” Cậu vô cùng đồng ý thái độ tập trung vào việc chính của huynh ấy. Giờ đúng là không phải lúc đây đưa biểu lộ tình cảm huynh đệ.

“Sao đệ bị thương vậy?” Thiên Phong quan sát trán cậu, mắt ánh lên sự đau lòng, rồi chuyển sang tức giận, “Là tên kia đánh đệ? Ca ca đã nhìn nhầm hử!”

“Không, là đệ tự làm mình bị thương, mà ca ca, giờ không phải...” lúc để nói về cái trán của đệ.

“Tự làm mình bị thương?” Thiên Phong nhíu mày, rồi thở dài, “Ca ca đã nói với đệ rồi, phải biết giữ gìn bản thân, lần này là ngã đập đầu vào đá à?”

Thiên Hoa đỏ mặt khi nhớ về lịch sử đáng xấu hổ trước mặt ca ca, nào là luyện kiếm bị đứt tay, ăn cá bị hóc xương, càng không tính việc chân nọ vấp chân kia ngã uỵch ngu ngốc...

“Còn chậm chạp là ta bỏ mặc người.”

Nam nhân bịt mặt lạnh lùng nói. Cậu lén nhìn, mắt người này màu đỏ. E rằng không phải sát thủ cũng là đại ma đầu.

Ca ca ngừng dõng dài về việc cậu hậu đậu thế nào, cười mắt tự nhiên rồi chỉ vào người kia, “Đây là bằng hữu của ca ca, đệ cứ gọi y là Triệt, vì lời kéo y mà ca mới đến muộn như thế.”

“Triệt đại ca.” Thiên Hoa rất lễ phép chào hỏi.

Đúng như mong đợi với một kẻ lạnh lùng, y thậm chí còn chẳng thèm nhìn cậu chứ đừng nói là chào lại.

“Được rồi, đừng để ý tới y, nghe ca ca nói chính sự này,” Ca ca xoay cậu ra đối diện với huynh ấy, rồi nhìn sâu vào mắt cậu, “Tên điện hạ không phải dễ đối phó, đám thủ hạ của hắn cũng không phải đèn cạn dầu. Nếu chỉ có ca ca thì không thể, vì vậy ca ca mới tốn công lôi Triệt đến, y có thể giúp qua mặt đám thủ vệ.”

Cậu gật gật.

“Lúc này chưa được, nhưng lần kế khi y rời trang, ca ca và Triệt sẽ cứu đệ ra.”

Rồi ca ca dừng lại, như nghĩ đến điều gì, nhỏ giọng hỏi cậu, “Mà đệ có muốn trốn khỏi đây không?”

“Ca ca hỏi gì vậy?” Đương nhiên là phải trốn chứ, ai thích bị nhốt đâu.

“... Ca ca tốt thì không nên phá hoại tình duyên của đệ đệ, nhưng tiểu Hoa Hoa à, đệ làm ơn đừng nói đệ lơ yêu tên bất cóc mình đây, tên đó đúng là mỹ nam nhưng y còn quái đản hơn Triệt nhiều. Đệ theo y chỉ bị tổn thương thôi.”

Thật ra huynh ấy nghĩ cái gì vậy????

Ở một nơi khác ngoài sơn trang, Lan Đặc thấy điện hạ nhíu mày, rồi cứ nghiêng đầu ngó ra hướng Đông,

“Điện hạ?”

“Ta cảm thấy có hai khí tức lạ trong phủ.”

“...” Hắn thâm cảm khái, thì ra võ công luyện đến đẳng phong tạo cực sẽ hóa thành tiên nhân, chỗ này cách trang đến mấy dặm mà điện hạ vẫn cảm giác được tình hình trong đó.

“Chắc chỉ là người đưa đồ ăn thôi, điện hạ.” Chẳng lẽ có kẻ gan lớn thừa lúc điện hạ đi vắng, lén vào đồ sát sơn trang?

Điện hạ mày nhíu càng sâu, có vẻ không hiểu, “Một trong hai khí tức đó giống như con người nhưng không phải của con người.”

Vậy đó là con khỉ rồi?

Lan Đặc chọn đồ, chán nản nói, “Điện hạ, sao ngài đột nhiên để ý vậy làm gì?” Trước kia, có một lần điện hạ ra ngoài ăn trong một túp lều, đang ăn thì đột nhiên có người hầu xông vào bảo sơn trang bị cháy. Điện hạ nhà hắn không phản ứng gì như đã nghe thấy, cứ thế hờ hững ăn cơm.

Sơn trang cháy ngải còn mặc kệ, có một kẻ và một con khỉ lên vào thì nghĩ nhiều làm gì? Coi như thích khách thì ngải cũng chẳng ở đó cho chúng giở trò ám sát. Mà hẳn biết ngải đây là cố tình cảm ứng chứ không phải vô tình. Ngải đâu quan tâm đến sự bình yên của trang như thế?

Điện hạ nhà hắc im lặng rồi nói, “Y không biết võ công.”

... Xem ra điện hạ yêu thích công tử hơn hẳn tướng.

~0

~Sau khi nghe cam đoan chắc chắn của ngự y mới, rằng công tử chẳng sao cả, mấy ngày nữa cái trán sẽ lành, hẳn cho ông ta lui, rồi nhìn điện hạ.

“Không có người hay con khỉ nào vào trang trong thời gian ngải đi ra ngoài.”

Vậy đây là kẻ bên ngoài lên vào. Mà khí tức ‘giống như con người nhưng không phải của con người’ chắc chắn không phải khỉ, có thể là của dị nhân hay kẻ nào đó tu luyện tà thuật, cũng có thể là từ yêu quái.

Khi trí tưởng tượng của Lan Đặc đã vươn xa tới mức hình dung về một tên pháp sư mặc áo choàng đen, bên cạnh là một con yêu quái da xanh có sừng do hẳn ta triệu hồi ra đi lại nghênh ngang trong sơn trang, thì điện hạ nhà hắc đã đi tới giá sách, tay ấn vào một vân gỗ, giá sách rung mình rồi di chuyển sang một bên, để lộ mảng tường trắng. Ngải cầm thanh kiếm treo trên tường, nhanh như chớp đâm kiếm vào, mũi kiếm lún sâu vào trong tường trắng. Rồi dị biến xảy ra, từ chỗ mũi kiếm đâm sâu, một đầu rồng chui ra, đẩy kiếm ra ngoài.

Kiếm bị đẩy hết, rơi xuống đất kêu leng keng.

Hắn nhìn chằm chằm cái đầu rồng, là tổng quản của Bạch Vân sơn trang nhưng hẳn chưa từng biết trong sơn trang này có cơ quan như vậy.

Đầu rồng chậm trở tinh xảo, miệng rồng hé ra, như đợi ngậm cái gì.

Điện hạ rút ra viên Bích Long châu luôn mang theo người, tên gọi đúng là viên ngọc này là Bích Lam châu, từng là một viên bi trong đám đồ chơi của Phi Tuyết đệ hạ hồi bé, vì ngải ấy thích gọi nó là Bích Long châu nên những người khác cũng dần gọi như vậy.

Thấy ánh nhìn không hiểu nổi của hắn, điện hạ cầm viên châu, nhàn nhạt nói, “Là khóa mở hệ thống kì môn độn giáp của Bạch Vân sơn trang.”

“....”

“Phi Tuyết nói nó do Thần toán tử Hoành Văn chân nhân tạo nên, khi cảm thấy Bạch Vân sơn trang không yên ổn thì hãy khởi động nó, kẻ địch dù là người hay quỷ cũng tuyệt đối có đi không có về.”

Thần toán tử Hoành Văn chân nhân – vị cao nhân huyền thoại được coi là thần tiên sống trên đời....

...Xem ra điện hạ vô cùng muốn đảm bảo sơn trang ‘có công tử’ an toàn.

Diệp công tử, nếu dám phụ lòng điện hạ của ta, ta sẽ khiến ngải đến kiếp sau cũng không dám đầu thai làm người!

Ở một nơi rất xa, giữa những dãy núi cao ngất, nơi con người không thể đặt chân đến.

Bát Quái mở...?

Nam nhân nhướn mày, quay đầu nhìn về phương xa. Đôi mắt vàng xuyên thấu không gian, vượt qua khoảng cách, trực tiếp hướng vào một sơn trang nhỏ. Người thường không thể thấy, nhưng trong mắt y, y thấy một lớp màn trong suốt đang bao phủ khuôn viên sơn trang, vì quan niệm chất lượng tốt hơn hình thức, nên y đã không thiết kế nhiều về bề ngoài trận pháp, dù tên hoàng đế lúc đó cứ ỷ ôi hô hào phải làm sao cho thật hoành tráng, ánh sáng chói lọi như mặt trời, thần thú hiện ra kiểu kiểu thế...

Lấy tứ phương làm trụ, trung tâm là cột khóa, dù có vấn đề gì giữa chừng thì tứ thần thú cũng sẽ bổ sung hô ứng cho nhau...

Kiến trúc của Bạch Vân sơn trang, nhìn như bình thường, thực tế đều được xếp đặt cố ý để tạo nên một trận pháp hoàn mỹ, liệu có ai phát hiện ra điều đó không?

...Sẽ không ai cả, vì y đã là ‘tiên’ duy nhất đang sống trên đời.

Nam nhân nhìn vào sơn trang, mắt xuyên thấu qua những vật cản trần tục, trực tiếp thấy một tiểu tử ‘đặc biệt’. Cái y thấy không phải dung mạo bề ngoài, mà là linh hồn thuần khiết của một người.

Hoành Văn vừa nhìn đã biết, hài tử đó không thuộc về thế giới này.

Sẽ ra sao đây? Hoành Văn trầm ngâm quan sát, hài tử dị thể và đứa trẻ y đang bảo vệ... sẽ ra sao?

Y thật lòng mong đứa trẻ kia có được hạnh phúc...

Vì y đã nợ đứa trẻ đó rất nhiều...

Cách Bạch Vân sơn trang không xa, một chiếc xe ngựa đang lò dò đi tới, một bàn tay vén rèm cửa sổ, một gương mặt anh tuấn ngó ra. Tuy không đẹp đến mức yêu nghiệt như hoàng huynh, nhưng không ai có thể chê trách bộ dáng mỹ nam của hoàng thượng.

‘Neh, sắp đến chưa?’

“Sắp đến sơn trang rồi ạ.”

“Đi chậm một chút, ta còn chưa viết xong sách đâu, tầm chiều mai hãy đến nơi.”

“...Vâng.”

19. Chương 18: Đến

Thiên Hoa cảm thấy áy náy không yên, cậu biết mình không nên cảm thấy có lỗi, là tên kia bắt cóc cậu, còn giam lỏng cậu, còn bao lần ăn đậu hũ của cậu, là y có tội... nhưng căn bản y vẫn không hại gì cậu cả.

Diệp Thiên Hoa – đúng như cha mẹ từng nhận xét, cậu là loại người vô tâm vô phổi, hoàn toàn thuộc dạng bị bán còn sẽ giúp người ta đếm tiền. Bị giam lỏng, bị ép hôn, bị lột đồ trần trụi ôm cả đêm... nếu là người khác thì sẽ ghim chán ghét trong lòng, nhưng với Thiên Hoa, trừ khi mình bị đau, nếu không thì cậu sẽ không ghi hận. Coi như làm cái quái gì với cậu cũng được, chỉ cần không bị thương thì Thiên Hoa sẽ chỉ cầu giận một thời gian, sau đó dễ dàng quên sạch và cho qua.

Cậu là người luôn nhìn vào cái tốt hơn là nhìn vào điều xấu trong một người, chỉ cần y không đánh cậu thì y chắc chắn là người tốt.

Nguyệt Ly đã bao lần đe dọa sẽ tống cậu vào Hình ngục, nhưng y vẫn chưa từng đá cậu xuống đó, sống ở đây cả sợi tóc cậu cũng không thiếu, người còn béo lên... nên cơ bản y vẫn là người tốt tuy có nhiều điểm kì quặc.

Cậu chắc chắn vẫn muốn đi với ca ca du sơn ngoạn thủy, nhưng tính ra... trước khi đi cũng nên chào tạm biệt y một tiếng chứ? Dẫu sao y cũng rất tốt với cậu, cho cậu ăn ngon mặc đẹp, với lại y còn thích cậu, không từ mà biệt có vẻ vô tình quá?

Thiên Hoa tự chửi mình, có ai trước khi bỏ trốn còn lảm nhảm tạm biệt? Và tại sao cậu còn thấy có lỗi với y chứ? Nhất định y sẽ truy bắt chứ có phải bỏ trốn một lần là thoát khỏi y đâu?

Để thoát khỏi y, cách duy nhất là giết chết y?

Thiên Hoa lắc đầu, không giết được, cậu không làm được điều đó.

Lan Đặc nhìn nhìn, công tử lại nghĩ cái gì mà nhú mày hết thế kia?

“Diệp công tử.”

“A!” Thiên Hoa giật mình kêu một tiếng.

Làm gì mà như mèo bị dẫm đuôi vậy? “Công tử, giờ tôi và điện hạ phải ra ngoài, ngài cứ ngồi trong phòng đừng đi đâu, khi về điện hạ sẽ có quà a.”

Thiên Hoa không biết nói gì, sao nghe cứ như dụ con nít vậy?

Cậu nhìn nhìn tên lạnh lùng muôn thuở kia, môi mấp máy, muốn nói, “Ta...”

Ta rất cảm ơn tình cảm của người dành cho ta, nhưng ta không thể đáp lại được nó. Đầu tiên, ta không phải đoạn tụ, ta còn muốn lấy vợ sinh bảo bảo. Thứ hai là ta không có ý định yêu một người không hợp với mình. Người quá mỹ lệ, quá cao quý... nếu so sánh thì ta sẽ là con ếch ngược nhìn thiên nga bay trên bầu trời. Thứ ba là người quá độc đoán, cố chấp thuần túy đến đáng giận, nếu yêu người ta sẽ phải nghe lệnh người, bị nuôi như thú cưng mất... Căn bản chúng ta không hợp làm một đôi tình nhân, nhưng ta tin chúng ta vẫn có thể làm bạn. Nguyệt Ly, làm bạn thôi nhé, ta không ghét bỏ gì người, ta biết người cũng chưa bao giờ có ý xấu, giam lỏng bắt cóc ta cũng chỉ là tâm tình hài tử muốn giữ đồ của mình. Ta biết bản chất người không tệ, ta tin sau này sẽ có ai đó nhận ra ưu điểm của người, trao cho người tình yêu ta không thể trao, sẵn sàng sống bên người trọn đời.

Thiên Hoa chợt nhận ra, cậu mà lảm nhảm mấy lời công đạo này thì khỏi nghĩ đến việc bỏ trốn nữa. Có khi y sẽ chặt đứt tứ chi cậu luôn...

Trước đôi mắt tím chăm chú đợi cậu nói tiếp, Thiên Hoa bật lên, “Ta muốn có quà.”

Mình nói cái quái gì thế? Cuồng quá nên bật ra một câu ngu ngốc vậy sao?

Nguyệt Ly nhìn cậu, nhẹ giọng nói, “Ta biết, ra ngoài phải mang quà về cho ái nhân, đó là thường thức Lan Đặc dạy.”

Ai là ái nhân của người?

“Người muốn quà gì?”

Với tinh thần đâm lao phải theo lao, Thiên Hoa cắn răng, bật ra, “Con điều.” Kệ người, người muốn mua gì thì mua, lúc người về thì ta cũng biến khỏi đây rồi.

Lương tâm Thiên Hoa lại nhói lên khi nghĩ về hình ảnh tên này hoan hỉ mua quà về cho cậu, chỉ để thấy cậu không còn ở đây nữa.

Lan Đặc lắc đầu ngao ngán, sao lại đòi mua điều chứ? Công tử đúng là một đứa trẻ to xác mà.

~0

~Thiên Phong và Triệt nhìn xe ngựa ra khỏi trang, nói “Đi thôi.”

Triệt giữ tay hấn lại, Thiên Phong nhìn y, ánh mắt dò hỏi.

Giọng khàn khàn không lẫn vào đâu được vang lên, “Ta cảm thấy không nên vào.”

“Hôm trước lên vào có thấy người phản đối đâu?”

“...Đó là hôm trước, còn hôm nay ta cảm thấy không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?” Thiên Phong thật không hiểu nổi, đã đột nhập một lần chẳng lẽ không dám đột nhập lần hai?

Y chần chờ một lúc rồi thì thầm, “Không khí trong trang không đúng.”

Thiên Phong thật không biết nói gì, “Triệt, thật không giống người chút nào, người có bao giờ rụt rè bất an vậy đâu?”

Giọng Triệt vẫn đều đều, dù lời y nói ra lộ rõ sự lo lắng, “Ta cảm thấy nếu vào chúng ta chết chắc.”

“Lí do?”

Nếu hấn và Triệt hợp lực thì trừ đệ nhất quái vật Khuynh Thành điện hạ ra, còn ai có thể cản họ? Thiên Phong nói tiếp, “Coi như gặp bầy thì chúng ta phá vòng vây là được, không đến mức chết chắc vậy chứ?”

“...Ta biết ngươi không tin, nhưng đây là lần đầu tiên ta có cảm giác ‘không ổn’ như thế.” Triệt nói, giọng đầy bất đắc dĩ.

Thiên Phong thở dài, “...Được rồi, đưa đồ đây, chỉ ta đi cũng đủ.” Thiên Phong giơ tay đợi đồ, hẳn sẽ không bắt ép Triệt. Dù rất tin vào trực giác của y, nhưng hẳn không muốn đợi nữa, có trời mới biết khi nào tên điện hạ mới lại ra ngoài lần nữa.

Y nhìn lại, rồi không tự nguyện nói, “Ta sẽ đi với ngươi.”

“Ta không cần, có đồ rồi, ngươi đi chỉ vướng tay thôi.” Thiên Phong phẩy tay ra vẻ không quan tâm.

Triệt không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm lại y, không giao nó ra. Thiên Phong bóp trán, “Ngươi không cần miễn cưỡng mình.”

Y nhàn nhạt nói, “Ta nợ ngươi một mạng.”

Nên ta không thể đứng nhìn ngươi vào chỗ chết.

Dù thế gian coi y là quái vật, thì y cũng là một quái vật hiểu đạo nghĩa, hơn xa nhiều kẻ bề ngoài Phan An tái thế, bên trong thối nát tồi tệ.

Triệt nhìn tòa sơn trang vô hại trước mắt, rõ ràng nhìn rất bình thường, không chút sát khí, nhưng cảm giác ớn lạnh bất an cứ truyền khắp toàn thân. Bình thường y tuyệt đối sẽ không dẫn thân vào chỗ thế này.

Thiên Phong, có đáng không? Không chừng chúng ta sẽ chôn xác ở đây.

Hắn nhìn bầu trời xanh ngọc, y không sợ cái chết, y biết Thiên Phong cũng không sợ chết, tên đó là giang hồ hiệp nghĩa chân chính, sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ những gì mình coi trọng, nếu là người thân duy nhất thì tên đó càng coi như châu như bảo...

Nhưng, có đáng liều mạng vì một tiểu tử không-phải đệ đệ không, Thiên Phong?

~0

~Phi Tuyết sờ sờ viên ngọc đeo ở cổ. Nó nóng lên, còn phát sáng mờ ảo. Rồi hắn nhìn tòa biệt viện đã ở rất gần.

Hoàng huynh khai mở trận pháp rồi?

Càng đến gần sơn trang, ngọc càng phát sáng, Phi Tuyết vén rèm, yêu cầu dừng lại,

“Các ngươi tìm quán trọ nghỉ chân đi, ta vào một mình.”

“Công tử thân thể quý giá, không thể đi đơn độc...” Vị đại tướng quân giả mạo tùy tùng lảm nhảm những lời như có thể gặp thích khách, Phi Tuyết không kiên nhẫn phát tay, “Ta tự bảo vệ được mình, các ngươi không cần lo lắng, kẻ không được phép đột nhập vào sơn trang bây giờ sẽ chỉ có chết thôi.”

Rồi y gõ tay vào vách xe nói, “Thẩm Liêm, ngươi cũng không cần theo, kiếm chỗ chờ bạc kỹ viện mà xả hơi đi, ta cho ngươi nghỉ phép đấy.”

Một người toàn thân hắc y hiện ra, như đến từ hư vô, Trần tướng quân giật mình, mày nhíu lên, tay vô thức nắm bội kiếm, hẳn không hề cảm nhận được tên này, nếu y có ý ám sát...

Hắc y nhân mang mặt nạ trầm giọng nói, “Thứ cho thuộc hạ không thể tuân lệnh.”

Biết ngay mà, Phi Tuyết bất đắc dĩ chỉ muốn bóp trán, ảnh vệ tùy thân này cái gì cũng tốt, biết đủ thập bát ban võ nghệ, không thiếu thông minh, hey, đến cả may vá y cũng biết, nấu ăn còn ngon hơn ngự trù hoàng cung, không có chỗ nào chê trách, chỉ trừ việc thỉnh thoảng không nghe lời lắm.

Mà thuộc hạ không nghe lời sẽ giúp gì được cho chủ nhân đây? Chỉ khiến chủ nhân đau đầu thôi.

“Ta biết ngươi rất tận trách với công việc, nhưng ngươi không vào được đâu.” Phi Tuyết nghiêm mặt nói.

“...”

“Đừng chọc giận ta, Thẩm Liêm.” Hấn lạnh lùng, không thiếu sự tàn nhẫn của kẻ cao cư vương vị, “Ta không thiếu một con chó theo hầu.”

~0

~Cách đó không xa, một ảnh vệ tùy thân khác – giờ là quân sự miễn cán hồi chủ nhân,

“Điện hạ, mấy con chuột đó đã vào chưa?”

“Vào rồi.” Y lạnh nhạt nói, là chủ của trận pháp, y tự nhiên có thể cảm nhận sự vận hành của nó, “Cả Phi Tuyết cũng đến rồi.”

“Hoàng đế bệ hạ?” Lan Đặc thốt lên, nhưng rồi ngẫm lại cũng đúng, việc tình duyên cả đời của hoàng huynh thì kẻ bị luyện huynh cuồng sao bỏ qua được?

“Vậy chúng ta mau trở về thôi, thuộc hạ còn cần tổ chức tiếp đón ngài ấy nữa.” Là quân sự, việc Lan Đặc nghĩ đến ngay là vấn đề lễ tiết với khách, nếu để bệ hạ cảm thấy hấn không làm tốt, không xứng phục vụ điện hạ thì... Lan Đặc rùng mình.

“Mà bệ hạ có vượt qua được trận pháp không?”

Lan Đặc nghĩ đến vấn đề máu chốt, đừng nói là khi về chỉ thấy cái xác, rồi điện hạ bị chụp mũ hành thích cướp ngôi đây.

“Vào được.” Điện hạ thần nhiên nói, “Y cũng có chìa khóa phụ của Bát môn đồ.”

“Chúng ta về ngay đi, điện hạ.” Để khách đợi không hay, nếu khách là bệ hạ thì càng không hay.

Điện hạ lạnh nhạt nói, “Vào thành đi.”

Lần này bọn họ ra ngoài chỉ vì muốn dụ những kẻ chán sống đột nhập, rồi lập tức quay về ngay, nên xe chỉ đi một đoạn rồi dừng giữa đường.

“Điện hạ?” Lan Đặc méo mặt, đi đến thành rồi quay về thì sẽ tốn bao nhiêu thời gian, lúc đó sợ trời tối mất.

“Đi mua điều rồi về.” Y lạnh lùng nói.

20. Chương 19: Hoàng Tước Phía Sau

Hoàn Văn trầm mặc nhìn hai kẻ đột nhập trái phép vào sơn trang, dị chủng kia có trực giác rất tốt, nhưng vì thứ ‘đạo nghĩa’ rất con-người mà liều mạng, hấn thật không biết nên khen hay chê y. Sinh mạng rất quan trọng, dù bản thân hồi còn sống có là vương hầu hay quý nhân, thì chết vẫn là kết thúc. Cái chết lấy đi tất cả những gì ta có...

Khác với nhân loại vô tri, hấn biết không có thứ gọi là thiên đình hay âm phủ, có chăng chỉ có thiên đạo vô tình... có sự luân hồi của sinh linh, nhưng luân hồi là sự tái sinh lãng quên hết thấy, chẳng khác gì cuộc đời của sinh linh đó đã chấm hết.

Đạo nghĩa là vô dụng, tình cảm chỉ là thứ vướng bận của trần thế, nhưng vẫn bao con người sống chết vì nó. Hoàn Văn thoáng mơ hồ nhớ lại, hình như ngày xưa, cách đây rất lâu rồi hấn cũng từng có thân nhân, từng có bằng hữu... hấn không còn nhớ mặt họ, những kí ức cũng đã dần bào mòn phai nhạt. Nhưng...

Hoàn Văn thở dài, chê cười con người yếu đuối làm những chuyện ngu ngốc, nhưng chính hấn cũng đang làm những việc vô nghĩa đó thôi. Trả nợ cho hài tử kia, tự nói với lòng là chỉ đang hồi đáp nhân quả, nhưng thực ra với thân phận hấn, hấn không nhất thiết phải hồi đáp lại y, hấn cũng không phải phạt môn gì, vậy thì tại sao?

Hoàn Văn thoáng nhớ lại hài tử năm đó, cách hấn đã thì thầm ‘Ta xin lỗi’...

Hai tên nhóc kia vẫn còn đang lang thang trong trận pháp, không tìm được lối thoát ra, hấn cũng không tin chúng sẽ tìm được cách phá giải. Hoàn Văn chỉ lạnh lùng nhìn chúng vùng vẫy vô vọng, là ‘thần’ đang sống trên đời, hấn sẽ không xen vào những sự việc diễn ra trên trần thế. Nghịch chuyển cần khôn vì hài tử kia đã là quá đủ, hấn không tự rước việc đến mức lo cho cả vấn đề thân nhân của dị thể tiểu tử.

Kim đồng lạnh lẽo nhìn người thứ ba mới đến, là Phi Tuyết, không cần dùng mắt cũng cảm thấy long khí bá đạo của y. Yến quốc đang giai đoạn phát triển cực thịnh, khí vận hoàng tộc cũng đang đỉnh cao, Hoàn Văn dễ dàng nhìn thấy tử long vô hình quần quanh thân y.

Đáng ra tử long vương giả sẽ là Nguyệt Ly, nhưng lại có chuyện... khiến giờ hài tử đó cả long khí cũng không có.

Hắn nhìn Phi Tuyết, thấy y phát hiện ra hai kẻ đột nhập đang mắc kẹt trong trận pháp hắn làm. Bát môn đồ không phải trận đồ cực mạnh, nghiêng về phòng thủ là chủ yếu, hắn cũng không có ý định hao tổn chân nguyên, nghịch thiên vì phạm tục đột nhập một sơn trang, nên cũng thiết kế khá đơn giản.

Có hai chìa khóa mở, chia ra cho hai hoàng tử. Có hai cách khởi động trận đồ: thứ nhất là chủ động mở qua chìa khóa, thứ hai là bị động mở, nếu là bị động mở thì sát cục lập tức sẽ diệt hết tất cả những sinh linh được đánh giá là ‘ngoại lai’ trong sơn trang. Điều kiện để bị động mở là có cái chết trong phạm vi sơn trang, trừ Hình ngục, vì Hình ngục nằm dưới lòng đất và là nơi chuyên giết chóc của trang.

Nếu có sát nhân ở nơi không phải Hình ngục, trận đồ sẽ phán định là có kẻ xâm nhập và tự thể hiện tất cả sự hung tàn của nó.

Hoàn Văn nheo mắt, Phi Tuyết đang định...?

~0

~Thấy hai người như tên khùng quay vòng vòng, ánh mắt đại ra, Phi Tuyết lập tức biết họ đột nhập vào trang và đang bị trận đồ xử lí. Hắn hứng thú quan sát, nhận ra một người là Tịnh Nhật kiếm khách Thiên Phong, ca-ca tự-nhận của thổ con, hắn đã thấy ảnh vẽ y trong hồ sơ Âm vệ giao nộp, còn một là... mắt đỏ, xà da, mắt hắn lóe sáng, là huyết sắc yêu đồng của Xích La quốc? Yêu nghiệt này sao lại có quan hệ với Thiên Phong?

Hai người này vào đây, có lẽ để...

Xác nhận hoàng huynh đi vắng, Phi Tuyết suy nghĩ một lúc, rồi mặt mang cười tươi chói lòa, dùng khinh công nhảy lên Vọng Nguyệt các. Rút kiếm bên hông, ánh sắc lóe lên, chém đứt đỉnh tháp. Sau đó như con khỉ chạy loạn, cầm kiếm chém nát tảng đá giữa hồ nước, rồi hủy luôn cây đèn đá...

Đó đều là những điểm nhấn tạo nên kết cấu kết giới trận pháp. Khi lập nó, Hoàn Văn không để đơn giản tầm thường như mở thế nào đóng thế ấy, mở bằng viên ngọc thì rút ngọc ra hay chém đứt đầu rồng là xong. Yêu cầu để hủy trận là chủ trận dùng máu tươi tưới lên đầu rồng, đọc câu chú hắn đã nhắc, còn nếu kẻ khác muốn hủy trận thì cách duy nhất là diệt hết những cứ điểm tạo trận đi, mà kẻ khác ấy nếu không mang một chìa khóa khác thì sẽ bị trận pháp coi là kẻ địch mà diệt luôn.

Phi Tuyết hăng hái phá hoại sơn trang, sau đó nấp đi.

Trong thành gần đó, ngay khi Phi Tuyết hủy chót trận đầu tiên...

“Điện hạ?”

Lan Đặc tròn mắt nhìn điện hạ đột nhiên phi thân lên nóc nhà, thi triển khinh công tuyệt luân hắn chưa từng thấy, gần như mọc cánh bay đi.

Hình như là hướng sơn trang?

Cảm thấy không ổn, Lan Đặc vút tiền mua điều lại cho chủ quán, rồi bỏ cả xe lẫn ngựa ở đó, dùng hết tốc lực trở về trang.

~0

~Triệt và Thiên Phong thoát khỏi trận, cả người thoát lực, thân thể Triệt không ngừng run bắn...

“Vừa rồi là gì?”

Thiên Phong vô lực nói, ngã xuống đất.

“Là trận pháp,” Triệt kiềm chế thân thể, miễn cưỡng ổn định lại, “Cao nhân xếp đặt.”

Ở hoàng cung Xích La quốc, hắc cũng từng rơi vào một trận đồ, nhưng trận đồ đó không kinh khủng như thế này. Trận đồ trong Xích La quốc, hắc chỉ cần dùng lực phá xảo, nhưng trận đồ này... mọi sức mạnh đều như bị hút vào một cái hố sâu không đáy. Không phải ảo thuật như sa mạc cát vàng hay quái thú, mà là sự trống rỗng hủy di nguyên thần. Nếu kéo dài thêm vài phút, e hắc sẽ chết.

Thiên Phong vội uống Tuyết Liên hồi phục công lực, Triệt cũng lấy ra thánh dược chữa thương của mình.

Uống một ít, nghỉ một ít, đã tạm ổn một chút.

“Hình như quá yên tĩnh?”

Đã nửa canh giờ, chẳng thấy ai qua đây. Đáng ra phải có người chứ?

Thiên Phong không thèm nghĩ nhiều, “Vây thì càng tốt, đi vác đệ đệ ta rồi chuồn thôi.”

“Người dùng cái đầu đi, chúng ta vướng vào trận đồ, còn quá bình yên thế này, thủ vệ cũng chẳng thấy đâu... Thiên Phong, Bạch Vân sơn trang không phải nơi dễ đến dễ đi, người không cảm thấy quá dễ dàng sao?”

Triệt thật sự không thích nói nhiều, nhưng với tên này, không nói nhiều không được.

Hình như mỗi lần y tìm đến là mỗi lần hắc bị kéo vào rắc rối?

“Có lẽ ta thấp hươg báí Phật nên được phù hộ, mà biết đâu đây là phụ mẫu trên trời giúp nhi tử cứu đệ đệ... Triệt, đừng để ý nhiều làm gì, còn lằng nhằng tên kia về thì chẳng ai trốn được.”

Triệt nhìn y bằng ánh mắt hết chỗ nói, rồi nhanh chạy đến hướng phòng đệ đệ y, hay đúng hơn là phòng của tên vương gia đó.

Đến phòng rồi, đệ đệ y đang ngoan ngoãn trong phòng đợi, còn đang ngồi nhìn bức vẽ gì đó trên bàn. Hắc nhìn vào, thật không ra chút thi họa gì, chỉ miễn cưỡng thấy một thân người như cái que đứng trước lồng chim cho chim ăn, rồi mũi tên chỉ hướng chim trong lồng đang khóc, mũi tên tiếp theo chỉ sang bên cạnh vẽ người kia mở cửa lồng, chim bay đi, mũi tên tiếp chỉ vào hình vẽ chim ca hát líu lo bên một con chim lớn hơn.

Hắc cơ bản cũng hiểu được ý của bức tranh, đệ đệ y nhìn hắc cầu xin,

“Triệt ca, viết vài chữ giúp ta được không?”

Chúng ta có đúng là đang bỏ trốn không vậy?

“Chữ gì?”

“Cảm ơn Nguyệt Ly vì tất cả, nhưng miễn cưỡng sẽ không có hạnh phúc, xin đừng tìm ta, sau này người sẽ tìm được người khác yêu người.”

Hắc im lặng viết viết.

Đi với lũ người này làm hắc cũng bị ngu đi rồi.

Ba người cố gắng cố gắng bỏ trốn, mấy lần thủ vệ của sơn trang muốn xông ra bắt người cản lại, nhưng bị hoàng đế ngăn trở.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm với hoàng huynh, các người không cần lo lắng.”

Phi Tuyết nói chém đinh chặt sắt, mắt lóe dị quang nhìn ba bóng lưng bỏ trốn, khóe miệng cong lên.

Hoàng huynh yêu dấu của thần đệ, giam người không phải cách tốt nhất để nắm được một trái tim ~ Để thần đệ dạy cho hoàng huynh nghệ thuật lừa gạt tâm một người

~Trong khi đó, Nguyệt Ly dốc hết toàn lực, người thường chỉ thấy một cơn cuồng phong thổi mạnh về hướng sơn trang. Trong lòng hắc cháy lên thứ cảm giác xa lạ hắc không hiểu, như có vật gì đè nặng lên người, còn cào, như... hắc không hiểu đó là cảm giác gì, nhưng hắc không thích nó.

Hắc muốn cảm giác ấy biến mất.

Sao Phi Tuyết lại hủy trận đồ? Nguyệt Ly thật sự không hiểu, hẳn xưa nay không bao giờ hiểu những kế mưu toan tính, chỉ đơn thuần biết những ai không có ác ý với mình, muốn có thứ gì thì giữ lấy đoạt lấy. Trong tâm mơ hồ biết Phi Tuyết tuyệt đối không có ý hại hẳn, đệ đệ ấy quan tâm đến hẳn hơn bất cứ ai, nhưng cảm giác kì lạ ấy cứ dâng lên. Thật sự khó chịu. Sao khó chịu như thế chứ?

Trong đầu Nguyệt Ly thoáng hiện gương mặt bầu bĩnh hồng hào được dưỡng như heo con, tấm bô bằng đủ sơn hào hải vị...

Bản thân không biết thứ gì gọi là ‘linh cảm’, là ‘bất an’, là ‘cô độc’, nhưng một phần sâu trong Nguyệt Ly cảm thấy, khi về sẽ không thấy gương mặt đó nữa.

~0

~Khi đã lê lét đủ xa, ba người nghỉ ngơi, Thiên Hoa mặt ngẩn ra nhìn hướng sơn trang.

Y sẽ không giận chứ?

Chắc là không, tên đó đâu biết nổi giận?

Y.... có buồn không?

Y căn bản là người tốt, rất thuần khiết... cậu bỏ y như thế.... cứ thấy tội lỗi sao ấy.... Cậu biết, đối với y cậu rất quan trọng, cậu là hơi ấm duy nhất của y. Bản thân y... luôn lạnh...

Thiên Hoa còn chưa kịp nghĩ lâu về quan hệ của mình với tên kia thì đã thấy một nhóm người mặc áo choàng đen xuất hiện vây quanh họ, một tên vung tay, cả ba người ngã xuống. Thiên Phong chỉ kịp đặt tay lên chuôi kiếm, Triệt chỉ mới cử động định xông lên, còn Thiên Hoa thì khởi tính.

Nếu là bình thường thì đừng hòng đánh bại Thiên Phong và Triệt dễ dàng như thế. Nhưng hai người họ vừa cứu tử nhất sinh chỗ sơn trang, thật sự không có khí lực để đánh lại cao thủ...

Khi hai người tỉnh lại, thấy mình vẫn ở chỗ cũ, quần áo đồ dùng y nguyên, chỉ thiếu... người.

“Đệ đệ ta đâu rồi?”

“...” Triệt nhìn quanh, rồi trầm ngâm nói với Thiên Phong, “Đệ đệ ngươi còn gây họa với ai không?”

Cả hai người họ đều biết, nếu là Khuynh Thành diện hạ bắt người về thì tuyệt đối không bỏ qua cho hai thủ-phạm dễ dàng thế. Gây ra việc này chắc chắn là kẻ khác, mục tiêu của chúng là Thiên Hoa.

“...” Thiên Phong thật không biết nên nói gì, sao đệ đệ nhà hắn toàn rước rắc rối với cao thủ khó đánh vậy? Giờ biết tìm y ở đâu đây?

21. Chương 20: Trốn

Thiên Hoa khẽ cựa quậy, rồi như phát giác ra điều gì lập tức ngừng cử động, tai căng thẳng lắng nghe mọi thanh âm xung quanh, cậu cảm thấy có người cử động, còn có tiếng sột sột nín khóc, hình như là con gái. Con gái khóc? Sao phải khóc?

Hình như không có ai ngoài cậu cùng cô nương ấy ở đây?

Mãi không nghe được tiếng động nào khác, hơn nữa càng nhắm mắt càng dễ tưởng tượng lung tung, Thiên Hoa nỗ lực he hé mắt nhằm quan sát tình huống chung quanh. Cậu không đăng trí đến mức quên mình bị bắt cóc lần hai.

Cái số chó cắn thế không biết, vừa rời khỏi một nhà giam này lại chui ngay vào nhà giam khác?

Thiên Hoa hé mắt, đập vào mắt đầu tiên là hai đầu gối thon thả, tư thế hơi chéo nghiêng thân không thiếu phần yếu diệu, vừa nhìn đã biết là đầu gối của nữ nhân. Thiên Hoa đỏ mặt, thân thể nam nhân cậu đã thấy nhiều, còn là thấy thân thể mỹ không để đâu cho hết mỹ của một tuyệt thế vũ vật, nhưng nữ nhân thì cậu thật sự chưa từng thấy qua. Tuy nàng ấy có mặc váy cổ trang nhưng không có nghĩa là cậu không nên xấu hổ.

Cậu cẩn thận nhìn lên, rồi lập tức ngạc nhiên, thật sự là một cô nương đáng yêu, nàng chỉ tầm đôi tám, đôi mắt to tròn ngấn lệ, mũi thẳng, gương mặt trái xoan hơi gầy gò, mang dáng vẻ yếu đuối của tiểu thư khuê các trong phim ảnh, không phải mỹ nhân khuynh quốc nhưng cũng không thiếu nét thu hút người khác, bộ ngực đầy đặn nhô lên. Nàng vừa khóc? Cậu nhìn quanh, họ đang trong một căn phòng tối, cậu bị trói vút xuống đất, nàng ấy cũng bị trói quỳ?

“Eh, người đứng khóc?”

Nàng ấy co rúm lại, bàn chân mảnh mai cố gắng cử động đẩy người tránh xa cậu ra nhưng vô ích, đầy vẻ của thiếu nữ sợ hãi ác bá.

Thiên Hoa lần đầu tiên trong đời bị nữ nhân sợ hãi, trước đó các cô gái luôn trêu chọc cậu, coi cậu như đệ đệ hay sủng vật, căn bản là từ đầu đến chân cậu không có chút lực uy hiếp với nữ nhân.

“Người đừng sợ, ta không làm gì đâu.” Thiên Hoa bắt đầu nói trong cố gắng cứu vãn danh dự nam nhi tử tế lương thiện, “Ta cũng bị bắt như người vậy. Tên ta là Thiên Hoa, tên người là gì?”

“...” Khi cậu nghĩ mình sẽ không được trả lời thì nàng ấy cúi đầu, thì thầm rất nhỏ, “Niệm Niệm.” Giọng nàng ấy rất trong sáng và dễ nghe, khiến người ta tâm sinh thương tiếc. Bắt cậu thì thôi, nam nhân không sợ sóng gió (nói thật là cậu sợ.) nhưng cũng phải có chút thương hương tiếc ngọc đừng hại con gái chứ.

“Người có biết chúng ta đang ở đâu không?”

“...”

“...” Thiên Hoa bỏ cuộc, bắt đầu quan sát địa hình tìm đường thoát, tiểu thư danh môn là thế đấy, kị con trai như kị tà vật. Nhưng càng như thế lại càng làm nam nhân thương tiếc, cảm thấy cần phải chăm sóc. Dẫu sao cậu cũng là nam nhi, nam nhi phải gánh việc nặng và bảo vệ nữ nhi. Cậu sẽ tìm đường thoát cứu cả hai người.

Nàng ấy đột nhiên nói, giọng vẫn đầy rụt rè, “Công tử, ta... hình như chúng ta đang ở một ngôi chùa hoang.”
Chùa hoang?

“Sao người biết?”

“Trên đường bị vút vào đây, ta thấy những bức tượng Phật..” Nàng ấy nói, có vẻ mạnh mẽ và bớt e ngại hơn.

“Người có cách trốn không?”

Thiên Hoa hỏi, dù lòng đã biết sẽ không có. Nếu có cách thì nàng ấy đã không ngồi khóc ở đây.

“Không có.”

Thiên Hoa cố gắng suy nghĩ, lần đầu tiên cậu lâm vào tình thế khó khăn nguy hiểm đến tính mạng, phải tự độc lập cánh sinh thể này. Nếu một mình đã đành, giờ còn phải lo cho người khác nữa, mọi khi toàn là người khác lo cho cậu.

Hình như cậu đã quen thói dựa dẫm vào cường giả? Đầu tiên là tiểu muội, rồi đến ca ca, và tên điện hạ?

Cậu biết ca ca sẽ đến cứu cậu, Nguyệt Ly điện hạ... uhm, chắc cũng sẽ đến, nhưng cậu có giữ được thân mình nguyên lành đến khi họ cứu hay không cũng là vấn đề. Giờ thì cứ dựa vào mình đi.

Cậu không chỉ có một mình mà còn là chỗ dựa cho người khác, ít nhất là với Niệm Niệm cô nương này. Thiên Hoa luôn tin mong muốn bảo vệ ai đó sẽ làm một người mạnh mẽ hơn.

Nào nào Thiên Hoa, phim ảnh đâu hết rồi? Phong Vân kị, Vượt Ngục... trong mấy phim đó họ trốn tù thể nào nhỉ?

Giả bệnh.... Pass, cả hai bị trói thế này giả bệnh cũng bằng thừa.

Đào hầm... Pass nốt, đào đến thuở nào chứ?

Trước mắt là... Thiên Hoa nhìn nhìn, chân tay hai người đều bị trói, cô ấy đang ngồi, cậu đang nằm.

“Niệm Niệm cô nương, người có thể cắn dây trói ra không?”

Thiên Hoa cử động cổ tay bị trói quặt ra sau lưng, ra hiệu cho cô ấy, chỉ cần tay chân tự do là sẽ có cách. Cô ấy nghĩ một lúc, rồi đỏ mặt, thấy cô ấy đỏ mặt, cậu cũng xấu hổ lây, tuy đây là vì sinh tồn nhưng cũng không phải là hành vi thực nữ nên làm. Nghe nói nữ nhân cổ đại rất kín đáo, nhìn thấy da thịt từ mắt cá chân trở lên của người ta là phải cười người ta rồi, hửn nàng ấy ngại ngùng lắm.

“Được rồi.” Nàng ấy đắn đo một lúc rồi đồng ý, gập người xuống cắn dây trói, Thiên Hoa cảm thấy hơi thở nóng của cô ấy phả vào tay, có lúc còn cảm thấy cả làn môi ẩm trên da tay, còn cảm thấy vật mềm mại này nở tì vào người... Cậu đỏ mặt xấu hổ, ở thời hiện đại thì chưa là gì nhưng ở thời này thì đây đã là thân thiết lắm rồi.

Cậu thoáng miên man nghĩ nếu hai người bình yên trốn thoát, liệu sau này có thành đôi không? Có kỉ niệm sinh tử bên nhau thế này cơ mà, trong phim ảnh tiểu thuyết, một nam một nữ cùng trải khó khăn thì đến cuối phim chắc chắn sẽ nên duyên tình lữ.

“Được rồi.”

Nàng ấy về tư thế cũ, má hồng hồng, Thiên Hoa cũng má hồng hồng, tháo dây ở tay, tự cởi dây chân rồi cởi trói cho nàng ấy.

Xong xuôi, họ tìm đường thoát.

“Di, không khóa cửa?”

Cậu ngạc nhiên, rồi nghĩ chắc chúng tự tin rằng hai người sẽ không thoát được khi bị trói. Cậu không chút nội công, nàng là tiểu mỹ nhân liễu yếu đào tơ.

Khi đi ra cửa, rón rén rón rén nhẹ bước,

“Dám bỏ trốn?”

Một tiếng cười gằn, rồi một đám nam nhân dùng khinh công nhảy đến, có xấu có đẹp, có già có trẻ, nhưng điểm chung đều là sát khí đầy mình.

“Lần này ta sẽ chặt gân các ngươi.”

Y cười độc ác, vung đao về Niệm Niệm, cậu không biết sống chết nhảy ra chắn trước nàng ấy, nhắm tịt mắt lại.

“Keng!!!”

Tiếng kim loại va chạm, rồi một tiếng hét, “Đi mau!” Thiên Hoa bừng tỉnh, không nhìn vị ân nhân hắc y bịt mặt nữa, tóm tay Niệm Niệm bỏ chạy, cậu không có võ công, ở lại cũng chỉ làm vướng tay, còn dễ bị bắt làm con tin uy hiếp ân nhân...

Có nhiều kẻ địch, một ân nhân không chống hết được, một tên truy đuổi hai kẻ bỏ trốn, đao chém về Thiên Hoa, Thiên Hoa không kịp phản ứng, nhưng một tiểu cô nương đã nhảy ra.

“!!!!!!”

Niệm Niệm!!!! Thiên Hoa gào lên, mắt căm thù nhìn về kẻ chém Niệm Niệm, thấy kẻ đó hộc máu, một lưỡi đao nhô ra từ bụng, tiếng ân nhân bí hiểm vang lên rồi một cái chai được ném vào tay cậu,

“Nàng ấy không sao đâu, mau chạy đi!”

Cậu hoàn hồn lại, không nhìn cái xác kẻ thù nữa, vội nửa công nửa khiêng Niệm Niệm đã bất tỉnh đi.

Cũng may Niệm Niệm thể nhẹ, nếu là nam nhân chắc cậu khiêng không nổi.

~0

~Chạy chạy, không biết chạy bao xa, Thiên Hoa đặt Niệm Niệm xuống, lo lắng nhìn máu ứa ra thấm ướt áo trước ngực, mắt nóng nóng. Sao cô ấy ngốc vậy chứ?

Lần đầu tiên có người dùng mạng sống để bảo vệ cậu, dù hai người mới gặp chưa được một canh giờ....

Thiên Hoa quá ngây thơ, phải nói là tầm mắt hạn hẹp, không nhìn thấy vệ sĩ đặc hiệu đã được đặt ra trước mặt mình. Nguyệt Ly – đệ nhất cao thủ, nếu là Nguyệt Ly thì Thiên Hoa căn bản sẽ không gặp nguy hiểm, nếu rơi vào nguy hiểm thì Nguyệt Ly cũng sẵn sàng dùng tất cả để bảo vệ Thiên Hoa, không để Thiên Hoa chịu một chút xây xước nào.

Giờ Thiên Hoa cảm động vì sự xả thân cứu giúp của một cô nương, chẳng qua là cô nương ấy có cơ hội xả thân cứu giúp Thiên Hoa, còn sống với Nguyệt Ly, Thiên Hoa căn bản không thể gặp nguy hiểm, Nguyệt Ly càng chẳng có cơ hội thể hiện việc mình coi người ta quan trọng thế nào... Thế mới nói tình yêu là kết quả của chuỗi cơ hội, cơ hội để hai bên còn phát hiện ưu điểm của nhau.

Cậu chỉ cảm thấy rất xúc động vì ơn cứu mạng của cô ấy, thâm nghĩ phải hảo hảo báo đáp, rồi nhìn lọ được ân nhân ném cho...

Xúc thuốc?

Thiên Hoa nhìn chỗ bị thương, rồi đỏ bừng mặt.

Là ngực đó nha?

Nam nữ thụ thụ bất thân, nếu nhìn ngực rồi... cậu sẽ phải cưới nàng ấy?

Nhìn người đã mê man, còn sốt cao, mồ hôi ứa ra, Thiên Hoa cắn răng, bắt đầu cởi lớp áo lụa, đến đâu được thì đến, mạng người là quan trọng....

Hôm sau, nàng hạ sốt, tỉnh lại, cậu rất ấn ý tỏ ra mình không thấy gì hết, tầm mắt bị hẹp chỉ nhìn thấy vết thương không thấy bộ ngực đầy đặn trắng nõn....

“Cảm ơn.”

“Không sao, công tử, ta chỉ làm việc công tử sẽ làm nếu ở vị trí của ta.” Nàng mắt mang tiểu ý, hẳn là nhớ đến việc Thiên Hoa cũng đã nhảy ra chắn trước nàng khi thấy nàng gặp nguy hiểm.

Thiên Hoa xấu hổ, nam nhân phải bảo hộ nữ nhân, cậu chỉ làm theo điều cha đã dạy thôi.

Niệm Niệm quan sát chung quanh, rồi nói, “Còn vài dặm nữa là đến Liên thành, công tử nghĩ chúng ta nên đến đó không, hay tìm một nơi nào đó quanh đây nấp tạm?”

Cậu kì quái hỏi, “Sao ngươi biết?”

Ở đây toàn cây là cây, có thấy biển chỉ đường đâu mà biết mình ở vị trí nào?

Niệm Niệm cười, chỉ vào một cái cây ba nhánh, “Đó là cái cây hồi bé Đinh ca treo, Đinh ca là bạn hồi nhỏ của ta.”

“Vậy là...?”

“Ta sinh ra ở Liên thành,” Nàng cười, mắt sáng lên niềm vui khi nói về quê hương, “Liên thành có Liên Hoa bảo trấn rất ngon, còn là nơi nổi tiếng về thương nghiệp. Tuy giờ không ở đó nhưng nó cũng là nơi ta đã lớn lên. Chúng ta có thể tìm được người hỗ trợ ở đó.”

Cậu gật đầu, vậy có lẽ nên đến đó... ở nơi quen thuộc sẽ dễ dàng hơn.

“Còn công tử?” Nàng ấy cười hỏi, “Công tử sinh ra ở đâu vậy? Tuy hơi sơ sài, nhưng hình như công tử không phải người ở Yến quốc?”

” Uhm, đúng là không phải Yến quốc, ta đến từ một nơi rất xa....” Xa đến nơi không cách nào hình dung đâu.

“Ở đâu vậy? Niệm Niệm đã theo cha lang bạt, biết rất nhiều nơi, công tử nói xem, biết đâu Niệm Niệm có thể chia sẻ với công tử.”

” Xa lắm, ngươi chưa từng đến đâu.”

“Ở đó có gì thú vị không?”

“Rất nhiều thứ thú vị, có những con chim sắt, có hộp phát âm thanh, con người 6 tuổi đi học, 12 năm học rồi đi thi Đại học, cũng kiểu như thi tuyển Trạng Nguyên ấy, đứng đầu là một người do dân chúng bầu ra...” Thiên Hoa kể đầy hoài niệm, quê cũ xa lắm rồi, nói ra cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn.

Trên đường đi, hai người cứ nói như vậy, chủ yếu là Thiên Hoa nói, Niệm Niệm lắng nghe.

~0

~“Hoàng huynh, huynh đừng giận, thần đệ đã tính toán hết rồi.” Phi Tuyết phẩy quạt đầy tư thế của quân sư.

“Lần đầu thấy huynh nôn nóng như vậy, ái tình thật là kì diệu nga ~ Có thể biến một tiên nhân thành người!”

“Hoàng huynh ngốc, huynh chỉ hành động như một đứa trẻ nuôi nhốt sủng vật, để nắm tâm ai đó, cần nhiều hơn thế, hoàng huynh, hãy tin thần đệ này, đệ đã từng đỡ được quốc vương của bại quốc, khiến y từ hận thấu xương biến thành con chó vẫy đuôi mừng đệ, giờ chẳng lẽ không giải quyết được một tiểu tử chưa trải mùi đời hay sao?” Phi Tuyết cười cười, vụ đó rất nổi tiếng, hoàng đế thu giữ quốc vương nước bại trận làm nam sủng, rất nhiều người đến giờ vẫn không biết y làm cách nào để khiến quốc vương si mê tử địch đã cướp vương quốc mình, giết con dân mình như thế.

“Thần đệ công nhận hoàng huynh rất có mắt, chọn đối tượng rất chuẩn, loại người như Diệp Thiên Hoa rất dễ hiểu, ngây thơ, trong sáng, hoàng huynh muốn nhào nặn thế nào cũng được, không cần lo lắng y sẽ lợi dụng tình cảm của hoàng huynh để mưu lợi cá nhân...”

“Hoàng huynh còn định giận đến lúc nào nữa, áp lực giết chết mấy con chim rồi.” Phi Tuyết bắt đầu nói, rồi quăng một quyển sách cho hoàng huynh, “Công lao hơn một tháng của thần đệ đây, định tặng nó làm lễ vật cho huynh tham khảo, giờ huynh đọc nó giết thời gian đi, để đệ lo liệu cho.”

Ngay khi biết hoàng huynh thích một người thì hắn đã lập tức xuất phát, khoảng cách từ sơn trang đến kinh thành không quá 1 tuần đi xe ngựa, nhưng hắn đã cố tình đi chậm để viết sách dành tặng riêng cho hoàng huynh ngày thơ nhà mình.

Phi Tuyết thầm tính toán những bước cần làm, ngã người ra sau ghế, mắt lóe quang mang. Thả Thiên Hoa đi vốn là một bước đi đột xuất không trong dự liệu, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều.

Tâm của một người...

22. Chương 20-2: Phiên Ngoại 1

Một bàn tay bám lấy vách đá lởm chởm, rồi một bóng người muôn phần chật vật từ đó leo lên.

“Đúng là không phải cho người ở mà.”

Miệng lầm bầm chửi rủa, rút lương khô trong túi ăn tạm, rồi người ấy lại vô cùng u oán nhìn lên. Núi cao, cao vút không thấy ngọn, chỉ có sương mù vờn quanh che khuất tầm mắt, xứng danh Tam Tuyết Nhại.

Khinh công của hắn không phải tệ, cũng được nằm trong 20 hạng đầu của giang hồ, nhưng khinh công có tốt cũng đâu đủ để leo mãi như thế.

Thật không hiểu tên khùng kia nghĩ gì mà chọn chỗ này làm căn cứ địa? Thích học đám thần tiên truyền thuyết ăn gió uống sương sao?

...

Leo leo leo, Thiên Phong từ lâu đã không biết mình leo được bao xa rồi. Đây đâu chỉ là cầu mong gặp được tên kia đòi nợ, rồi lại hi vọng đệ đệ không sao. Theo dò xét của hắn, đệ đệ được đối đãi rất tốt, chỉ cần không cố tình khiêu khích thì hắn y sẽ không hại đệ đệ.

Tiểu Hoa Hoa của ca ca...

Hài đồng nho nhỏ, bàn tay nho nhỏ nắm lấy ngón tay ca ca, cười tươi rạng rỡ...

Hài tử nhỏ nhỏ, gào khóc, bị đưa đi càng lúc càng xa....

Lần này ca ca sẽ bảo vệ được đệ đệ.

“Đến đòi nợ?”

Không phải một câu hỏi.

Yêu đồng đỏ như máu tươi nhìn chăm chăm vào người mới đến.

Huyết sắc yêu đồng, là yêu nghiệt bị nguyên rửa của Xích La quốc.

Là kết quả của sự loạn luân điên cuồng.

“Đúng thế.”

Thiên Phong dựa vào vách đá, chặt vật đứng lên.

“Ta cần người.”

Bốn năm trước, Tịnh Nhật kiếm khách khi mới sơ nhập giang hồ đã vô tình cứu một con quái vật.

“Muốn ta giết ai?”

Thân hình giấu sau áo choàng đen, chỉ nghe được tiếng nói và thấy một đôi mắt đỏ rực.

“Không cần giết,” Thiên Phong lắc đầu, “Chỉ cần người kiếm chế những người trong một sơn trang, ta sẽ tự lo phần vác đệ đệ bỏ trốn.”

Yêu đồng không nói gì, nó không thích dài dòng, càng biết chỉ cần hỏi thì tên này sẽ bắt đầu lảm nhảm cả ngày không dứt về đệ đệ. Thiên Phong thật sự rất yêu đệ đệ, yêu đến... mù quáng, và trốn tránh sự thật.

~0

~“Y không dễ đấu.”

Thiên Phong chẳng muốn gặt đầu làm gì, ai chẳng biết sự thật đương nhiên đó.

“Ta đã từng giao thủ với y.”

Tin mới đây. Thiên Phong bắt đầu tập trung nghe chuyện.

“Ta thua.”

“Người nói kĩ hơn chút đi, chiêu thức thế nào, y thiện dùng kiếm hay đao, có điểm yếu gì không?”

Hắn hỏi một loạt, đã có nguồn khai thác thông tin thì phải đào sâu tới cùng. Hiểu kẻ địch bao giờ cũng là điều tốt.

“Đã từng có người thuê ta giết y, nên ta đã giao đấu với y,” Nó ngừng lại một chút, nhận xét, “Y không có điểm yếu.”

“Không đến mức đó chứ?” Thiên Phong cau mày, con người luôn có điểm yếu, không có thì chẳng phải người nữa rồi.

Như yêu đồng trước mặt hắn, thế gian đều nói y là quái vật, là yêu nghiệt, nhưng trong mắt Thiên Phong, y vẫn là người, dù bộ dáng hơi kì quái.

Ừ thì y có đuôi, tai nhọn, da vảy, nhưng bản chất là người là đủ rồi.

“Y thật sự không có.” Nó trầm ngâm nói, “Võ công kinh thế hãi tục, thể chất bách độc bất xâm, không có tình cảm dao động, không chùn bước trước bất cứ việc gì, không quan tâm đến thiện ác chính tà, không có trói buộc hay điều gì khiến y phân tâm lo ngại...”

“Nói thế nào chứ, y có thân nhân mà?” Tuy như vậy hơi dễ tiện, nhưng Thiên Phong vẫn cố chấp tin tên điện hạ sẽ quan tâm đến người thân, gia đình thủy chung là ràng buộc vĩnh cửu, sinh ra bên nhau, chung một dòng máu... như hắn đã luôn mang ràng buộc với đệ đệ của mình vậy.

Nó điềm tĩnh giải thích,” Lúc phụ mẫu chết cũng chưa thấy y dao động, thân nhân duy nhất còn sống của y là hoàng đế, chưa nói đến việc trong lòng y hoàng đế có quan trọng hơn phụ mẫu không, thì bản thân hoàng đế đó đã khó đấu hơn cả y rồi, hoàn toàn không dùng người thân uy hiếp được.”

“Nhưng...” yêu đồng trầm giọng nói, nhìn sang Thiên Phong, ”nếu y thật sự thích đệ đệ đó của ngươi, y sẽ có điểm yếu.”

“Tên đó đâu biết tình cảm là gì, làm sao thích đệ đệ ta được.” Hấn lập tức phủ nhận. Khuynh Thành điện hạ thích một người? Hah, nói cho bất cứ ai cũng sẽ bị cười vào mặt.

“Ta chỉ nói vậy thôi, Thiên Phong, nếu trường hợp đó xảy ra, ngươi có bảo vệ được đệ đệ không?”

“Điểm yếu của Khuynh Thành Tịch Kiến vương, rất nhiều kẻ sẽ muốn có...”

Những kẻ tham luyến sắc đẹp của đệ nhất mỹ nam tử, những kẻ nhắm vào Yến quốc, những kẻ có thù không đội trời chung với đại hoàng tử... nhiều, thật sự nhiều.

Yêu đồng không phải ngây ngốc, nó biết tên điện hạ đó luôn được bảo vệ rất kĩ, càng biết bên cạnh y sẽ là nơi an toàn nhất cho điểm yếu của y.

“Không có chuyện đó đâu, Triệt.” Thiên Phong lắc đầu.

Triệt cũng lười nói tiếp, chỉ nhìn ra ngoài, mắt thoáng mê mang chìm vào những giọt mưa rơi trên mặt đất. Không khí đã chuyển lạnh vì hơi nước, thoáng có những giọt nhỏ bắn vào chân hấn.

“Triệt, nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ canh lửa.”

Thiên Phong nói, nó im lặng, nằm xuống nhưng chưa ngủ.

Cứ trốn tránh như vậy sao?

~0

~Họ cứ đi nhắm hướng Bạch Vân sơn trang, Triệt trầm mặc, không biết nên làm gì, rồi đến một đêm, nghe Thiên Phong kể về đệ đệ hiện tại, nó buột miệng nói,

“Thiên Phong, đệ đệ ngươi chết rồi.”

“Y đang sống rất khỏe trong sơn trang kia kìa. Ngươi còn rửa đệ đệ ta là ta không tha ngươi đâu.”

Thiên Phong lạnh lùng nói.

“Vậy tại sao ngươi đồ sát Lâm gia trang?” Triệt gặng hỏi.

“Ta chương mắt chúng, vậy thì sao?”

Nó gần như phát điên lên, “Thiên Phong, đổi mặt đi, vì Lâm gia trang giết đệ đệ ngươi nên ngươi mới giết chúng.”

“Đệ đệ ta không chết!!!!!!”

“Ta không muốn xen vào việc riêng của ngươi, nếu ngươi nhận một khát cái làm đệ đệ ta cũng không phản đối, ta chỉ không muốn thấy ngươi tự lừa gạt mình như vậy. Đó không phải đệ đệ ruột của ngươi, không phải hài tử ngươi đã thề sẽ chăm sóc trước mộ phụ mẫu,” Nó rút đao, đỡ kiếm. Kiếm mang sát ý, nó cau mày, Thiên Phong thật sự động sát tâm với nó. “Ta biết ngươi cảm thấy có lỗi vì đã không làm được gì cho em trai của mình...”

“Ngươi không hiểu!” Thiên Phong đỏ mắt, rống lên, “Đó là đệ đệ của ta, tín vật của mẫu thân là bằng chứng.”

“Ám Dạ môn cũng có bằng chứng!”

“Chúng sai hết rồi. Đệ đệ ta không chết, nó chỉ đổi tên thôi.”

Triệt cảm lạnh, nhìn sâu vào đôi mắt đỏ bừng của người kia. Âm Dạ môn truyền thừa mấy trăm năm, là đệ nhất tình báo trong đại lục, khắp thiên hạ này, không ai nói tình báo của Âm Dạ môn có sai lầm. Có người còn nói ngày Âm Dạ môn sai sót trong tình báo là ngày môn phái ấy sụp đổ.

Âm Dạ môn không sai...

Trước kia, Tịnh Nhật kiếm khách đã cầu Âm Dạ môn tìm kiếm thông tin về đệ đệ, Âm Dạ môn trả lời rất nhanh chóng, đầy đủ thông tin về việc đệ đệ đã chết thế nào. Thiên Phong lúc ấy gần như phát điên, phủ nhận sự thật, phủ nhận uy tín mấy trăm năm của địa vị đệ nhất tình báo, còn chửi vào họ... nhưng Âm dạ môn ra vẻ mình đại nhân đại lượng, không chấp chó sủa loạn nên đã mặc xác y.

Triệt còn không biết một điều, vì bản thân y không được đọc bản kết quả chi tiết Âm Dạ môn gửi cho Thiên Phong.

Là Thiên Phong đã giết đệ đệ của mình.

Là y đã giết. Y đã không nhận ra đó là ruột thịt cùng huyết thống, là người y đã tìm kiếm. Chính tay y đã đâm kiếm xuyên thân thể người y đã thề sẽ bảo vệ. Trong mắt y lúc đó chỉ là một tên hung thủ hèn mạt.

Y nhận lời Lâm gia trang, truy tìm hung thủ đã giết cả gia đình một nô tài của trang, lúc ấy y còn thâm có hảo cảm với Lâm gia, nghĩ họ thật nhân từ lương thiện vì đã quan tâm như thế tới một nô tài...

Sự thật là... hung thủ là Lâm thiếu gia, đệ đệ hắn không nhận ra lúc ấy chỉ là một con cừu thế tội, là hắn không điều tra kỹ, cũng là hắn vì Lâm gia yêu cầu, không giao hung thủ cho quan phủ mà tự tay hành quyết.

Là tại hắn.

Nên Thiên Phong đã trốn tránh sự thật này. Quên đi quá khứ và sai lầm đó, quên luôn sự thật đệ đệ bị chính mình giết chết, cứ thế đình ninh đệ đệ còn sống chỉ đợi hắn tìm ra.

Là hắn yếu đuối.

Triệt thở dài, bỏ đi cho tên kia bình tĩnh lại. Hắn không hiểu, và có lẽ sẽ không bao giờ hiểu được sức nặng của thân tình trong lòng Thiên Phong.

Nếu trốn tránh là hạnh phúc, vậy cứ để mặc y vậy. Hắn sẽ không xen vào nữa.

Sáng hôm sau, Thiên Phong thần thanh khí爽, tâm tình vui vẻ thúc giục hắn lên đường, hoàn toàn quên sạch chuyện hôm qua. Hắn thở dài, trước kia hắn cũng đã từng cãi nhau với tên này, mong y tỉnh ra, nhưng cứ qua một đêm là y sẽ quên vụ cãi lộn của họ. Không phải giả bộ bình thường, mà là thực sự quên đi.

Cứ thế tin đệ đệ ruột còn sống.

Thôi vậy, đệ đệ nhất cũng không tệ. Mặc y đi. Hoàn Phiên ngoại 1

23. Chương 20-3: Phiên Ngoại 2

Nguyệt Ly nhìn bìa cuốn sách, bìa vàng, đề những chữ tinh tế mà hữu lực theo lối viết Dương tự. Nghệ Thuật Câu Trai

Tác giả: Đông Phương Phi Tuyết

Hắn nhìn nhìn tên sách, mắt không biểu lộ dao động gì, rồi gỡ ra trang sau, những chữ đen viết trên giấy Nam Hà thượng hạng chỉ vương công quý tộc mới sử dụng. Nghệ Thuật Câu Trai

Đối tượng cụ thể: Diệp Thiên Hoa (tiểu bạch hổ)

Người thực hiện: Đông Phương Nguyệt Ly (hoàng huynh vĩ đại của ta)

Quân sư ái tình, tự nhận Nguyệt lão thấy ta cũng phải cam bái hạ phong: Đông Phương Phi Tuyết

Lời tựa:

Hoàng huynh thân ái của thần đệ, đệ biết huynh không thích dài dòng nên sẽ cố viết ngắn gọn thôi.

Chắc huynh không biết, sở trường lớn nhất của đệ không phải đánh giặc hay vẽ tranh, mà là tán người, trai gái xấu đẹp, già trẻ nhi đồng, thần đệ thấy thuận mắt là đi dụ dỗ tán tỉnh, xưa nay chưa từng thất bại. Hoàng huynh, tán tỉnh là một môn học vấn cao siêu, ái tình là điều kì diệu khiến thế giới này thêm màu sắc, xưa nay thần đệ vẫn luôn mong có cơ hội được chia sẻ vốn hiểu biết của mình trong lĩnh vực này với hoàng huynh, và nay, có lẽ là ông trời có mắt, thần phật từ bi, hay nói trung thực từ đáy lòng là thần đệ cảm thấy lão tiên nhân giả trai trẻ đã nhúng tay vào việc này... dù với lí do gì thì thần đệ cũng vô cùng vui mừng khi biết huynh đã biết để ý ai đó, và thần đệ này nay đã có cơ hội thể hiện việc mình có năng lực đem lại hạnh phúc ái tình cho hoàng huynh.

Hoàng huynh, nếu huynh giống đệ, thích đi dạo giữa vạt bụi hoa, thì thần đệ này sẽ viết hẳn một trường thiên về kinh nghiệm thưởng hoa của đời mình cho hoàng huynh, nhưng huynh lại rất nghiêm chỉnh, thuộc dạng cả đời chỉ yêu một người, nên thần đệ sẽ chỉ tập trung viết về phương án đối phó với bông hoa huynh để ý thôi. Nếu có ngày huynh lại thích ai đó thì nhớ báo với đệ, đệ sẽ viết tiếp quyển khác tặng huynh.

Những gì viết trong đây là thần đệ căn cứ vào báo cáo của Lan Đặc, thư của hoàng huynh và những nguồn khác để suy đoán về bản thân đối tượng kia là loại thể nào. Vì còn chưa tiếp xúc trực tiếp với y, hơn nữa đây còn là đại sự cả đời của hoàng huynh, nên đệ sẽ rất cẩn thận, sẽ căn cứ vào tình hình thực tế, có thể sẽ phải sửa đổi nội dung, nhưng huynh hãy tin năng lực của đệ, đây cũng không phải lần đầu thần đệ tán người qua thư. Huynh biết không, có lần thần đệ ra ngoài vi hành, nhặt được bức thư thả trôi sông, trên đó có viết địa chỉ, và thần đệ hoàn toàn không kêu người thu thập thông tin về người kia, chỉ dựa vào việc trao đổi qua thư suốt một tháng mà đã khiến tác giả bức thư đó mê mết đệ rồi. Hiện tại y đang là một nam sủng của đệ, bộ dạng y khá đáng yêu a, khi nào có thời gian sẽ giới thiệu cho hoàng huynh.

Nói trung thực thì tin huynh thích một người ngang với sét đánh ngang tai thần đệ, đệ lúc nhận tin còn ngạc nhiên đến mức làm vỡ cốc ngọc phỉ thúy Bắc Cương tiên công, tự hỏi đó là ai thần thông thể nào mà khiến hoàng huynh vô cảm ưa thích, rồi lại lo lắng huynh ngây ngô bị người lợi dụng, lại lo lắng huynh quá thẳng tính chẳng biết tán tỉnh khiến mình bị ghét.... nhưng rồi qua các nguồn tin, có được bức tranh tương đối về bề ngoài lẫn nội tâm Diệp Thiên Hoa, thần đệ đã không còn những mối lo này. Đối tượng của huynh quá mức đơn thuần, đơn thuần đến mức đệ không giúp huynh tán nổi người này thì đệ sẽ bỏ ngôi vua đầu thân nam quán mặc người dày xéo.

Nói vài lời phía trên thôi, còn dưới đây là một số so sánh tương quan của thần đệ về huynh và tên nhóc đó, huynh đọc thử xem. Trước khi vạch kế hoạch và phân tích chiến thuật, thần đệ luôn so sánh hai bên trước.

Đông Phương Nguyệt Ly vs Diệp Thiên Hoa

Chú thích với bản thân: đây là vì hạnh phúc của hoàng huynh nên mình phải cố ghi thật chính xác, không được để tình cảm khống chế lí trí, ghi sai sự thật.

Tuổi: 23 vs 18 (chênh lệch 5 tuổi, không vấn đề gì)

Chiều cao: hoàng huynh cao 1m85, tiểu thỏ cao khoảng 1m67 (hoàng huynh cao hơn, còn tiểu thỏ thì đúng là dạng người nhỏ con)

Ngoại hình: hoàng huynh tuyệt mỹ không ngôn từ nào tả hết, là tuyệt đại mỹ nam người người công nhận; còn tiểu thỏ trông bình thường, cũng đáng yêu đấy, nhưng rõ ràng không thể sánh ngang với hoàng huynh, càng chẳng có vẻ xứng đôi với mỹ nhân như huynh, nhưng huynh ấy lỡ thích rồi, biết làm sao được.

Sở thích: hoàng huynh chẳng có sở thích gì, nếu nhận xét thì có lẽ sở thích của huynh ấy là thỏ con. Còn tiểu thỏ thích hoa và động vật đáng yêu – sao ngày thơ vậy chứ?

Sở ghét: huynh ấy ghét bị đụng chạm, ghét phải động não, còn ghét thấy tiểu thỏ thân mật với người khác. Còn tiểu thỏ ghét ăn cay, ghét bị ép buộc, ghét hành hạ động vật, ghét.... tóm lại là vẫn theo chiều hướng ngày thơ.

Nỗi sợ: hoàng huynh hẳn không biết, nhưng mình tin huynh ấy sợ mất tiểu thỏ, sợ không có tiểu thỏ bên cạnh nữa, nên huynh ấy mới giam lỏng tiểu thỏ như vậy. Đó là độc chiếm, cũng là sợ mất đi. Với tiểu thỏ, nah, tên nhóc đó sợ đủ thứ, sợ ma, sợ đau, sợ cô đơn, sợ người chết, sợ bị cưỡng đoạt...

Điểm mạnh:

+ hoàng huynh nhà mình tuy gốc nhưng thật sự là thiên tài tuyệt thế, thiên chi kiêu tử. Huynh ấy là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cầm kỳ đứng đầu Yên quốc, kì nghệ cao tuyệt không đối thủ, tóm lại là vô cùng xuất sắc, hơn nữa huynh ấy còn là hoàng huynh của mình, gia thế hoàng tộc, tiền và quyền khỏi cần nói. Ngoài hình không có chỗ nào để chê, bản tính rất trung thực thẳng thắn, còn có phần hơi ngây ngô đáng yêu... nếu bớt lạnh lùng thì tuyệt đối sẽ là mẫu người tình lí tưởng ^^ số người theo đuổi huynh ấy hiện tại xếp hàng từ kinh thành đến Bạch Vân sơn trang vẫn còn chưa hết, huynh ấy rất đào hoa và có sức quyến rũ, tuy huynh ấy không bao giờ nhận ra điều đó.

+ tiểu thỏ con ngây thơ, dễ bị lừa cũng có thể coi là điểm mạnh à? Mình còn chưa biết tài năng của y thế nào, nhưng chắc chắn chẳng bao giờ sánh ngang với hoàng huynh, nếu xét từ con mắt thế gian thì tên nhóc ấy chắc chắn không thể xứng đôi với đại hoàng tử Khuynh Thành điện hạ. Nhưng kệ người đời phán xét đi, huynh ấy thích là đủ rồi, dù nói trung thực, mình cảm thấy hoàng huynh đứng bên tiểu thỏ hoàn toàn là minh chứng rõ ràng cho câu châm ngôn ‘Bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu’... Nhưng nếu xét kĩ thì cứt trâu cũng cung cấp dinh dưỡng cho hoa nở, hoàng huynh cần tên nhóc ấy, y thật may mắn vì dụ dỗ được hoàng huynh của mình. Có lẽ đây cũng là thế mạnh lớn nhất của y, y nắm trong tay trái tim của huynh ấy, tức là cũng gián tiếp nắm được mình trong tay, nắm được cả Yên quốc trong tay... nhưng có vẻ tên nhóc ấy chẳng nhận ra y đang có sức ảnh hưởng lớn thế nào.

Điểm yếu:

+ hoàng huynh không có cảm giác, nên trong nhiều việc, huynh ấy không bằng người bình thường. Đặc biệt là trong vấn đề tình cảm hay việc biểu lộ cảm xúc nội tâm, huynh ấy còn chẳng hiểu bản thân cảm thấy gì, chỉ phán định mọi việc theo hai tiêu chuẩn cơ bản nhất là ‘khó chịu’, ‘dễ chịu’. Nếu khó chịu thì huynh ấy sẽ đập nát nguồn cơn khiến mình khó chịu, còn dễ chịu thì huynh ấy sẽ xoay theo hướng đó để tiếp tục cảm thấy dễ chịu... Huynh ấy quá mức đơn thuần, còn đơn giản hơn một đứa trẻ nữa. Có lẽ mình sẽ phải dạy hoàng huynh một bài về việc như thế nào gọi là ‘đang ghen’, thế nào gọi là ‘lo lắng’, thế nào gọi là ‘muốn độc chiếm’, thế nào là ‘yêu’... Tuy đang rất thích, mình chắc là hoàng huynh yêu tiểu thỏ, nhưng huynh ấy cũng chẳng biết mình đang yêu đâu. Chắc chắn huynh ấy chỉ đơn giản cảm thấy ôm tiểu thỏ rất dễ chịu, có tiểu thỏ rất dễ chịu, xa tiểu thỏ rất khó chịu, nên cứ thế giữ lấy người ta....

Hoàng huynh khuyết điểm không phải ít, nhưng có mình ở đây, mình tuyệt đối sẽ giúp huynh ấy thành công của được tiểu thỏ.

+ tiểu thỏ có quá nhiều khuyết điểm—

Đọc đến đó, Nguyệt Ly mất kiên nhẫn, lật nhanh qua phần phân tích ‘sơ lược’ dài hai mấy trang của Phi Tuyết, từ đồng nhìn vào nội dung chính.

Thần đệ đoán huynh sẽ không đọc hết phần so sánh, huynh vốn không có hứng thú đọc những thứ văn chương dài dòng, chỉ thích đi thẳng vào vấn đề, ví dụ như bây giờ huynh chỉ muốn biết cách để tiểu thỏ thích huynh, không muốn đọc phân tích đi sâu vào tâm lí, nhưng thần đệ khuyên huynh nên đọc hết, tham khảo đó cũng rất có ích đấy.

Để huynh không mất hứng đọc tiếp, thần đệ sẽ không viết nhiều nữa, chỉ viết thẳng vào việc chính.

Hoàng huynh, huynh muốn có thân thể hay tâm hồn Diệp Thiên Hoa?

Có thân thể, tức là tên đó sẽ luôn bên huynh, không bao giờ có thể rời khỏi huynh, ưu điểm lớn nhất là cách để có thân thể vô cùng dễ dàng nhanh chóng, không cần tốn công nghĩ nhiều, không cần lập kế hoạch phức tạp. Khuyết điểm là mặt tên nhóc hần sẽ luôn buồn bã, có khi sẽ lấy nước mắt rửa mặt, nhưng nếu huynh muốn, cứ giao cho thần đệ điều giáo, khuyết điểm nhỏ đó sẽ không hiện ra đâu.

Có tâm hồn, ưu điểm là tên đó sẽ luôn vui vẻ với huynh, còn khuyên mãi luôn thân thể cho huynh, khuyết điểm lớn nhất là rất phiền phức (với huynh, còn nếu là đệ thì ngang với lấy đồ trong túi), lại còn tốn thời gian, mang tính lâu dài liên tục; khuyết điểm nữa là điều đó sẽ không bảo đảm được sự độc chiếm tuyệt đối, vì để giữ được tâm hồn một người, huynh phải tôn trọng và cho người ấy sự tự do... giải thích thì phức tạp lắm, huynh chỉ cần hiểu sơ là được rồi.

Nếu chọn thân thể, vui lòng mở trang 235; Chọn tâm hồn, vui lòng lật trang kế.

Vốn luôn chọn những điều đơn giản dễ hiểu, Nguyệt Ly lật tức lật trang 235

Hoàng huynh, thần đệ biết huynh không phải sắc lang, chỉ là huynh thấy chọn thân thể sẽ dễ dàng trực tiếp hơn nên mới chọn nó. Huynh thật... quá đơn thuần dễ đoán.

Muốn có thân thể một người, dễ thôi, xuân được và trối người trên giường đã quá xưa rồi, thần đệ đề nghị dùng Tương tư cổ, huynh biết Tương tư cổ không? Dùng máu uy cổ, rồi hạ cổ đó vào y, cơ thể y sẽ trở nên dâm dăng và khát cầu chủ nhân hoan ái, nếu rời xa huynh y sẽ điên loạn vì thèm khát. Tương tư cổ biến con người thành dâm thú, thú vị a? Nếu bị hạ cổ, đảm bảo y sẽ không rời được huynh đâu ^^ Thần đệ từng thử rồi, khuyết điểm lớn nhất là bị người quần thân như thể rất dễ chán, phiền phức còn mất đi tính chính phục a (*__*) Ngoài ra còn một số cách khác, ví dụ như lợi dụng uy hiếp...

Thật ra cách sở hữu thể xác của một người không phong phú và thú vị như việc đoạt tâm. Các cách đều như một, tổng hợp kết quả luôn là đè người xuống, dùng côn thịt thao tiểu huyết là xong. Bản thân thần đệ không thích mấy kiểu dùng bạo lực hay thủ đoạn chiếm đoạt thể xác đơn thuần, thần đệ là một nghệ gia trong lĩnh vực hoan ái, muốn ái ân trong sự lưỡng tình tương duyệt, nếu đè người xuống trước khi người đó yêu đệ thì cũng vì đệ chọn phương hướng cưỡng trước yêu sau, có một số người phù hợp với kiểu đó đấy a. Bản thân tiểu thổ có vẻ cũng sẽ thích ứng với việc cưỡng trước yêu sau đó, huynh cứ thao y đi, khi thao thì dịu dàng một chút, khi không thao thì ôn nhu một chút, quan tâm một chút... lâu ngày y sẽ ngã lòng thôi. Cách này tuy cũ nhưng rất hiệu quả, kiểu người ngây thơ trong sáng như y sẽ dễ động lòng với việc được chăm sóc, dễ cảm thấy gắn bó với người kề cận mình thân mật a.

Để việc đoạt thân được thuận lợi, huynh cần biết cách làm tình. Không phải chỉ đâm côn thịt vào tiểu huyết là xong đâu, cần biết cách hôn môi, cách xoa nắn những điểm mẫn cảm, cách từ từ mơn trớn khiến y thả lỏng... khi ân ái cần rào đầu khá nhiều, nếu trực tiếp luôn dễ chảy máu và rất đau, thần đệ cảm thấy tiểu thổ của huynh không phải loại thích bị đau, trong trường hợp y bị thượng.

Nguyệt Ly bực mình, sốt ruột lật lật sang trang khác,

Nếu đoạt thân, huynh hãy thao y, nắm quyền chủ động. Nhưng nếu muốn đoạt tâm, thần đệ khuyến khích huynh vẫn nắm quyền chủ động nhưng hãy là bên bị thao. Vì, hoàng huynh của đệ, thần đệ biết huynh không để ý tới những thứ như ai trên ai dưới, huynh càng không sợ đau nếu bị người thao, không biết mấy thứ gọi là xấu hổ e ngại, càng không để ý mặt mũi rằng ta hầu hạ dưới thân người cùng giới tính như tiểu thổ sẽ để ý, nên, hoàng huynh, huynh ở dưới đi—

Nguyệt Ly phiền chán trong lòng, sao Phi Tuyết viết toàn những điều không đâu vậy? Hắn chỉ đơn giản muốn người kia luôn bên mình thôi, thể xác hay tâm hồn cũng được, chỉ cần giữ được y bên hắn. Sao Phi Tuyết không viết thẳng luôn mà toàn giải thích dài dòng vậy? Tóm lại là hắn nên làm thế nào?

Nguyệt Ly lật trang, giở sang phần nghệ thuật làm tình.

Thần đệ biết huynh tuy không có cảm giác nhưng lại có năng lực sao chép rất tốt. Chỉ cần nhìn một lần là nhớ mãi, nghe một lần là không quên, hơn nữa còn có thể lặp lại không sai sót một li. Vì vậy, thần đệ sẽ không dán mấy thứ Đông cung đồ vào đây. Tranh vẽ không bằng thực tế, thần đệ sẽ dẫn huynh đi học tập một vài chuyên gia trong lĩnh vực này, nếu cần thiết thần đệ sẽ tự mình dạy dỗ hoàng huynh. Đảm bảo khi xuất sư huynh sẽ thành yêu nghiệt dụ người —

Hắn đóng sách lại, không đọc nữa. Phi Tuyết toàn viết dài dòng, mày phượng cau lại, Nguyệt Ly nhớ tới cách đoạt thân rõ ràng nhất mà Phi Tuyết đề nghị, về Tương tư cổ. Chỉ cần hạ cổ là y sẽ luôn bên hắn, không thể rời xa hắn, còn sẽ chủ động thân mật với hắn.

Nguyệt Ly không để ý tới cái gọi là dâm thú với không dâm thú, bản tính Nguyệt Ly rất đơn giản, y không quan tâm cách làm của mình là chính đạo hay không, tuy có quan tâm tới tâm trạng của Thiên Hoa, nhưng quan tâm đó không quan trọng bằng cảm nhận của y. Y muốn giữ Thiên Hoa ở bên, vì khi ôm ấp thân mật với Thiên Hoa y cảm thấy ấm nên y thích ôm Thiên Hoa... nếu Thiên Hoa vui vẻ nghĩa là rời bỏ y thì y sẽ hoàn toàn mặc kệ sự vui vẻ của Thiên Hoa.

Vì hạ cổ đơn giản hơn nhiều so với uy hiếp đe dọa, càng quá đơn giản so với những cách đoạt tâm Phi Tuyết viết, hiệu quả của hạ cổ có vẻ rất tốt, nhanh chóng gọn gàng, đoạt tâm thì lâu dài phức tạp; nên...

“Lan Đặc, mang Tương tư cổ cho ta.”

Lan Đặc nhìn điện hạ vẫn mặt lạnh lùng, tự hỏi ngài ấy nghĩ cái gì? Sao tự nhiên đòi mấy con trùng ghê tởm vậy?

Phi Tuyết biết hoàng huynh đọc xong chọn dùng Tương tư cổ, bật cười một trận, hẳn đã đoán huynh ấy sẽ chọn dùng nó. Bản thân huynh ấy vốn không quan tâm tới việc mình sẽ có tâm hay có thân, nguyện vọng đơn thuần là muốn giữ tiểu thỏ bên cạnh thôi.

Chỉ là...

“Hoàng huynh của thần đệ, xuân được cường bạo thì thôi, nếu dùng thứ ác liệt như Tương tư cổ là hoàn toàn từ bỏ cơ hội nắm tâm một người.

Mà chỉ có thân sẽ không phải hạnh phúc thật sự.

Thần đệ muốn giúp huynh có một ái nhân chứ không phải có một tính nô dâm dục a.”

Phi Tuyết cười nhẹ, đứng dậy đi tìm hoàng huynh. Tuy trong sách viết thế nhưng không có nghĩa hẳn muốn huynh ấy làm đúng như vậy, chọn thân thể cũng chỉ là phương án cuối cùng nếu không còn cơ hội được người kia yêu lại thôi. Lí tưởng nhất hiện tại vẫn là đoạt tâm. Hoàn Phiên ngoại 2

Ta viết cái quái gì thế nhỉ???? Chỉ muốn viết một chút về sách Phi Tuyết đã viết tặng hoàng huynh mà thành ra dài dòng như vậy >

Có lẽ giữa truyện sẽ có 4 phiên ngoại chứ không phải 3 như dự kiến nữa >

24. Chương 20-4: Phiên Ngoại 3

(Những chữ nghiêng là nội dung từ chương 14)

Trong thư phòng, điện hạ tay cầm sách, ngưng mắt nhìn cả chục con bồ câu xôn xao toán loạn trước mặt. Chúng vừa ập vào từ cửa sổ, chẳng khác gì một tiểu phi đội chim. Con nào cũng mang thư, bên ngoài thư có bao ghi số.

Hắn im lặng lấy thư trong bao lựa số một.

Đập vào mắt là những nét chữ bay bướm quen thuộc của hoàng đệ,

Hoàng huynh, vì đây là thư, diện tích viết có hạn nên thần đệ sẽ đi thẳng vào đề:

Hoàng huynh yêu dấu, khiếu chọn quà của huynh thật không ai sánh bằng, Lan Đặc cũng chỉ là đồ đàn giỏi mỗi cái miệng, không làm ăn được gì khi áp dụng vào thực tế. Để tránh huynh làm mọi việc bung bét hơn nữa trước khi thần đệ đến nơi, thần đệ này đành phải tiết lộ một phần nội dung trong cuốn sách mình đang viết cho huynh.

Phương pháp lấy lòng:

Hoàng huynh, tiểu thỏ của huynh rõ ràng không phải người tham tài háo sắc, dưng những lễ vật quá giá trị, lại còn sẽ kèm phiền phức và trách nhiệm như Di chiếu phụ hoàng thì sẽ chỉ làm y e ngại sợ hãi thôi. Loại như y thật ra rất dễ dụ, y thích những điều bình thường, sẽ dễ dàng động tâm vì những điều nhỏ nhặt đơn giản nhưng biểu lộ được thành ý. Vì vậy, hoàng huynh của thần đệ, thần đệ này đề nghị huynh thử nấu ăn đi.

Hãy thử nấu một bữa ăn cho y. Thần đệ biết huynh tinh thông học thuật, võ nghệ vô song... đa tài đa năng, nhưng nấu ăn hoàn toàn thuộc phạm trù xa lạ với huynh, chẳng khác nào yêu cầu heo biết nói thỏ biết bay vậy. Vậy nên, huynh không cần nấu ngon. Cứ nấu theo cách huynh muốn, đừng yêu cầu đầu bếp giúp đỡ chỉ bảo, huynh cứ biết gì làm nấy. Thực ra huynh nấu càng dở thì càng được tên nhóc đó thông cảm, tin thần đệ đi, tiểu tử ấy thuộc dạng sẽ bỏ ăn thương tiếc cả ngày nếu sủng vật qua đời, nên sẽ dễ dàng đồng cảm với việc huynh đã nỗ lực nhưng vì thiếu hụt cảm giác mới thành ra như thế.

Tiểu tử ấy nhìn vào nỗ lực và tâm ý nhiều hơn nhìn vào kết quả, nên để nhấn mạnh việc huynh đã nỗ lực thế nào, huynh hãy tìm cách để tên nhóc đó thấy huynh khổn đốn làm sao trong việc nhóm bếp rồi nấu ăn (trông càng khổn khổ đáng thương càng tốt, mà căn bản huynh cũng chẳng cần ra vẻ, thần đệ biết huynh sẽ trông vô cùng vụng về rồi.) Nếu huynh không biết cách dụ tên nhóc đó chứng kiến thì cứ bảo với Lan Đặc, tên đó sẽ nghĩ ra cách khiến Thiên Hoa tới bếp một cách vô cùng tự nhiên.

Lưu ý nhé, khi nấu ăn cho y, tay phải bị thương, thương do bỏng mỡ, do lửa đốt, hoặc bị dao cắt.... Tóm lại là phải có những vết thương có thể có khi nấu ăn, đừng cố tạo mấy loại thương tích chẳng thể có khi đang yên lành đun bếp, thần đệ biết huynh biết phân loại vết thương, chắc sẽ không phạm sai lầm quá mức phi lý như chỉ nấu một bữa mà gãy xương đâu? Tốt nhất là hãy băng bó vài chỗ, để yên vài chỗ để tiểu tử đó còn dễ nhận ra huynh bị thương và cảm thấy cảm động.

Trên đó là những dặn dò cơ bản: nấu ăn cho y, cứ nấu tự nhiên, phải bị thương, đấy, ba điều đó thôi. Chắc huynh sẽ làm tốt. Khi y ăn, hãy quan sát phản ứng của y: Nếu y cảm động vì hành động của huynh, huynh hãy mở bao thứ số 2; nếu y không cảm động, mở bao thứ số 3.

Những dấu hiệu chứng tỏ y cảm động (nếu y có 2 trong những dấu hiệu liệt kê, thì mở bao số 2, có ít hơn 2 thì mở thư số 3)

- cảm ơn huynh với vẻ rất chân thành
- có thể ăn hết đồ ăn huynh nấu
- khi ăn còn có thể khen ngon
- hay nhìn nhìn vết thương của huynh với vẻ áy náy

....

Hoàng huynh nhớ mỗi ngày đều phải viết thư báo cáo quá trình hành động cho thần đệ nha. (nói thật thì đệ cũng không trông đợi huynh tả được gì, đệ có thư chi tiết của Lan Đặc rồi, nhưng đệ vẫn muốn thu thập vấn đề từ góc nhìn của hoàng huynh)

“Ngon không?”

Y hỏi, mặt vẫn lạnh nhạt vô cảm, nhưng Thiên Hoa chú ý thấy những tia sáng lấp lánh trong đáy mắt, giọng hơi cao hơn bình thường... nói sao nhỉ, cảm giác y đang rất chờ mong.

Tử đồng tập trung nhìn Diệp Thiên Hoa, chú ý phân tích từng cử chỉ, xét đoán xem y có những dấu hiệu Phi Tuyết chỉ bảo không. Thật ra y không quan tâm Thiên Hoa khen hay không, y khen thì mở bao số 2, không khen thì mở bao số 3, Phi Tuyết đã viết rất rõ ràng.

Thiên Hoa cắn răng, tự nhủ ăn muối tốt cho cơ thể, nuốt xuống, tỏ ra hào hứng hết sức, “Ngon!”

Sâu trong lòng, Thiên Hoa chỉ muốn hỏi, “Người cho mấy lọ muối vào một bát mì vậy?”

Nghe nhận xét của cậu, mắt y hơi khép lại, ngả người ra sau tựa vào ghế, không nói gì hết, nhưng trực giác cậu nói y đang hài lòng và vui vẻ.

Xem ra dù có là băng sơn thì cứ ở cạnh lâu sẽ biết băng sơn đang cảm thấy gì.

Mắt Nguyệt Ly hơi khép lại, ngả người ra sau tựa vào ghế khi chìm trong suy nghĩ. Thiên Hoa đã có 2 dấu hiệu, vậy là mở bao số 2. Dòng tư tưởng của Nguyệt Ly hoàn toàn trôi dạt về đồng thư đánh số trong phòng...

Nguyệt Ly về mở bao thư số 2:

Chúc mừng hoàng huynh, đối tượng của huynh thật rất dễ ăn. Nếu y đã cảm động thì mọi việc sẽ rất đơn giản.

Huynh hãy nấu ăn tiếp cho y đi. Cứ nấu liên tục với tất cả ‘tầm lòng’, nấu đến khi nào tên đó thấy lương tâm áy náy (dạ dày không chịu nổi) đòi được nấu ăn cho huynh thì huynh hãy danh chính ngôn thuận vứt

chức đầu bếp cho tên đó. Đó sẽ là ‘đáp lễ’ của y nên huynh hãy hảo hảo mà đón nhận nga. Mọi cá nhân đều thích được khen ngợi, được công nhận mình đã làm tốt, được khẳng định giá trị của mình, nên huynh phải nhớ, tuyệt đối không được chê đồ ăn tên đó nấu.

Là y nấu nên phải khen ngon, phải thể hiện việc vì tên đó rất quan trọng với huynh nên dù y nấu cái quái gì huynh cũng phải khen ngợi. Vì y biết huynh không cảm thấy vị, nên huynh càng khen y sẽ càng cảm thấy thương cảm quan tâm, càng cảm động trước việc người lạnh lùng như huynh đã cố gắng một cách vụng về để lấy lòng y thế nào.

....

Bao thư số 4

Hoàng huynh yêu dấu, tiểu tử đó rất dễ động lòng nga. Thần đệ khuyên huynh hãy dùng cách truy nữ cơ bản, đó là triển lãm mặt tốt nhất trong huynh cho người ấy thấy, khiến người ấy si mê ngưỡng mộ huynh. Chắc huynh tự hỏi sao lại là cách truy nữ? Đây vì, nói thật nha hoàng huynh, với cá tính ngây ngô thích những thứ dễ thương dễ khóc nhất gan của Thiên Hoa, tuy y là nam nhân, vẫn có những chỗ khác biệt, nhưng tạm thời dùng cách truy nữ nhân với y đảm bảo không sai đâu.

Mặt tốt nhất của huynh chính là sở trường của huynh, là điều huynh làm tốt nhất ấy. Huynh rất đa tài đa năng, và khía cạnh huynh tốt nhất là cầm kĩ (thực ra Phi Tuyết định viết là võ kĩ, nhưng võ kĩ và cầm kĩ chỉ khác nhau một dấu phẩy trong ngôn ngữ của đại lục này, Phi Tuyết khi viết chữ kế tiếp đã vô tình phẩy mực qua chữ ‘võ kĩ’, khiến trong thư nó chuyển thành ‘cầm kĩ’)....

....

Nếu thấy y si ngốc nhìn huynh, mắt ngơ ngẩn nhìn huynh (tóm lại là thấy y mang vẻ mặt dờ dẩn mà dám háo sắc ngu ngốc hay trưng ra với huynh) thì huynh hãy dụng nụ cười tuyệt đại vô song, nhất tiểu khuynh thành mà thần đệ từng huấn luyện ấy. Trong khung cảnh lãng mạn, khi y vừa tâm động với tài năng siêu phàm của huynh, lại bị một nụ cười của mỹ nam siêu trần thoát tục trực tiếp bắn vào, đảm bảo là nhất tiễn xuyên tâm, mặt đỏ tim nhảy gấp...

Tên đó chưa biết tên thật của huynh đúng không? Vậy thì vào lúc đó, hãy vận dụng tất cả sự ôn nhu huynh có thể vận dụng, ra vẻ vô cùng quyến rũ mà dịu dàng nói ra tên mình, cho phép y được gọi cái tên chân chính của huynh.

Đại lục chúng ta quy định, tên thật của hoàng tộc, chỉ người hoàng tộc mới được gọi, khi người hoàng tộc cho phép ai gọi tên mình tức là xác nhận người đó là ‘đặc biệt’ với mình, bề dưới không được gọi trực tiếp tên của bề trên, như thần đệ không bao giờ gọi tên của hoàng huynh, luôn chỉ gọi danh xưng ‘hoàng huynh’ trong khi huynh cứ luôn gọi thẳng tên đệ là ‘Phi Tuyết’. Người duy nhất có tư cách gọi tên huynh là phụ mẫu, giờ họ đã ra đi, chẳng còn ai có thể kêu tên huynh được, nếu huynh cho phép y gọi tên huynh, y sẽ biết y đã trở thành duy nhất với huynh, là ‘đặc biệt’ của huynh. Chắc chắn y sẽ cảm động và quan hệ hai người sẽ tiến được một bước, y chưa có ái nhân, và những người đang một mình rất nhạy cảm với việc trở thành ‘đặc biệt’ với ai đó...

Nguyệt Ly cứ thế vác đàn đi cửa người, dù tài đánh đàn của Nguyệt Ly cao tuyệt về kĩ thuật nhưng lại có khuyết điểm to là không truyền được cảm xúc cho người nghe.

Nhận thư, Phi Tuyết tức muốn học máu, đáng ra là triển lãm chỗ ưu việt của bản thân, giờ hoàng huynh lại bày chỗ xấu ra. Trong hoàn cảnh ấy, việc này không tạo được sự đồng cảm quan tâm mà trái lại bị coi là vô dụng ấy chứ!

Bao thư số 5....

25. Chương 20-5: Phiên Ngoại 4 (thượng)

Nguyệt Ly đã thành công, ôm được tiểu thỏ về, từ nay hai người sẽ đời đời kiếp kiếp hạnh phúc bên nhau. Đó là một kết cục viên mãn thường thấy trong các câu chuyện ái tình. Thiên Hoa luôn thiên về lí trí, Nguyệt Ly luôn hành động theo cảm tính – họ rất khác nhau, nhưng đã học được việc chấp nhận nhau. (Chính xác

hơn là Thiên Hoa học được việc lí giải cá tính khác thường của Nguyệt Ly, còn Nguyệt Ly từ đầu đã chẳng quan tâm đến việc Thiên Hoa có những khuyết điểm gì.)

Cuộc sống của họ sẽ rất yên bình, nếu không có vị hoàng đế tên gọi Phi Tuyết.

Vốn lười nhác nên Phi Tuyết luôn tìm cách vứt việc cho cấp dưới, bồi dưỡng những tay chân đủ trung thành đủ trí tuệ để làm việc thay mình cho mình được đi chơi. Nhất là từ khi Phi Tuyết xin được một con khôi lỗi từ chỗ Hoành Văn, thì từ đó một năm 12 tháng phải đến 6 tháng hoàng đế trong cung là khôi lỗi, hoàng đế xịn chạy quanh từ Yến quốc đến Lam Hải quốc, xem chừng đặt mục tiêu là đi khắp châu lục ngắm cảnh giải sầu. Thiên Hoa biết việc mất sáng lên khâm phục Hoành tiên quân, khôi lỗi bề ngoài cử động giọng nói y như người thật, còn điều khiển từ xa được, hiện đại hơn cả robot thế kỉ 21 ấy chứ.

Vấn đề là, rảnh rỗi như thế, nên Phi Tuyết càng có nhiều thời gian chạy đến thăm hoàng huynh, càng có nhiều thời gian nghĩ ra nhiều trò nhằm ‘làm phong phú thêm đời sống ái tình của hai người’.

Vào một ngày đẹp trời, ánh nắng chan hòa, gió thổi vi vu, trong Bạch Vân sơn trang, Phi Tuyết nhìn hoàng huynh nhà mình, nói rất nghiêm túc,

“Hoàng huynh, huynh thua thiệt nhiều quá.”

“?”

“Huynh nghĩ xem, trên giường thì huynh bị áp, ngoài giường thì huynh bao dưỡng kẻ áp huynh, vô công chức tước năng lực diện mạo huynh đều hơn y, tính ra tên đó chẳng có điểm gì hơn huynh cả, huynh còn nơi chốn chiều chuộng tên đó, tại sao huynh phải chịu thiệt nhiều vậy?”

Nguyệt Ly tiếp tục di bút, lạnh nhạt nói, “Phi Tuyết, người để ý quá nhiều.”

Phi Tuyết lờ hoàng huynh, tiếp tục thuyết giảng, “Nếu chỉ có vậy thì thần đệ cũng không bức mình, đôi bên tình nguyện là được, nhưng quan trọng hơn là, hoàng huynh, thần đệ biết y yêu huynh, nhưng tên đó không yêu huynh nhiều như huynh đã yêu tên đó.”

Bút chợt trệch ra một đường, tạo nên một vệt đen nghịch ngoác trên nền trắng, khiến khung cảnh hoa đào vốn mỹ lệ tinh tế, giờ trở nên phá cách khó coi, hình người trong tranh bị mực đen nguệch vào, càng thêm thiếu đi thần khí.

Nguyệt Ly nhìn bức tranh bị hỏng, đôi mắt tím không gợn sóng chút nào, bình thần lấy tờ giấy khác. Phi Tuyết cảm bức tranh bị hỏng, chặc lưỡi, nhìn tranh rồi thở dài, “Huynh chìm quá sâu rồi, biểu lộ dao động rõ ràng như thế.”

Nguyệt Ly vẫn tiếp tục vẽ lại, Phi Tuyết cũng không để ý đến sự thờ ơ của hoàng huynh, chỉ đi dạo quanh phòng, tìm những thư sách thú vị để đọc.

Không khí an tĩnh, chỉ có tiếng bút chuyển động trên giấy, tiếng lật sách thanh nhẹ.

Chợt, Nguyệt Ly buông bút, nhìn ngoài cửa sổ, như không nói với ai mà chỉ đang tự lẩm bẩm một mình, “Y đã nói yêu ta. Y sẽ không rời bỏ ta.”

Phi Tuyết liếc nhìn tranh người kia đang vẽ dở, những nét ngang dọc không đủ thuần chất, hầu như chỉ là những phác thảo sơ sài, thuyết minh huynh ấy hoàn toàn không tập trung.

Mà hắn đã nói gì tới việc tên ấy bỏ đi đâu? Hoàng huynh nghĩ quá xa.

” Tên đó sẽ không bỏ đi. Y yêu huynh mà, y không dám bỏ huynh đâu.” Phi Tuyết cười cười, tiểu thỏ ấy biết mình sẽ ra sao nếu dám làm hoàng huynh của hắn đau lòng, bên cạnh đó, tên đó cũng thật lòng yêu hoàng huynh. “Thần đệ chỉ muốn nói về một khía cạnh đơn giản, đó là ghen tị.”

“Ghen tị?”

“Đúng thế, ghen tị.” Phi Tuyết gật đầu, “Cảm giác khó chịu muốn giết chóc khi thấy y cười nói với kẻ khác chính là ‘ghen tị’. Huynh đã từng cảm thấy nó phải không?”

Nguyệt Ly nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

“Ghen tị là một biểu hiện của sở hữu, cũng là minh chứng cho việc đã yêu người kia nhiều đến đâu. Khi đã yêu một người thì sẽ luôn muốn ánh mắt người đó chỉ nhìn vào mình, chỉ có mình mới là đặc biệt với người đó, là ham muốn giữ người ấy chỉ cho mình hưởng dụng. Hoàng huynh, huynh đã ghen tị vì tên đó, vậy tên đó đã từng ghen tị vì huynh chưa?”

Nguyệt Ly cúi đầu, nghĩ rất khó khăn, rồi chậm chạp lắc đầu.

Phi Tuyết cười nói, “Đó chính là bằng chứng cho sự không công bằng trong ái tình giữa hai người. Nếu y yêu huynh, y cũng sẽ muốn sở hữu huynh, sẽ lo lắng sợ mất huynh. Nếu huynh đối y chỉ có sủng và sủng, mọi việc chiều theo y, y sẽ dần coi thường huynh, cảm thấy huynh chỉ có mỗi y thôi. Nói đơn giản và thô tục, thì huynh sẽ mất giá trong mắt tên đó.”

“?”

Phi Tuyết tiếp tục sự nghiệp lừa dối hoàng huynh ngây thơ. “Phải chứng tỏ với tên đó rằng huynh rất đặc biệt, ngoài y huynh có đầy người khác. Phải làm tên đó thấy bất an và chủ động muốn giữ được huynh, không để mất huynh. Hôn nhân quá bình lặng sẽ dẫn đến nhàm chán, đời quá màu hồng sẽ chỉ như ăn toàn đồ ngọt, hoàng huynh, chọc tên đó ghen đi, khiến y phải giận dữ và lo ngại, khiến y phải nỗ lực lấy lòng huynh ~”

Nguyên nhân thật sự là: Phi Tuyết thấy hai vị này sống bình yên quá, suốt ngày vẽ tranh đánh đàn rồi đi ngắm cảnh, làm những việc những cặp tình nhân bình thường sẽ làm... quá đơn điệu, quá nhạt nhẽo, nhìn mãi chính hần cũng thấy chán, phải khuấy động một chút mới vui.

Hơn nữa, đây cũng để thắt chặt thêm tình cảm hai người. Có sóng gió mới có cầu vồng, những trắc trở rắc rối sẽ tạo kỉ niệm sâu sắc và càng khiến họ quý trọng nhau hơn.

~0

~Thiên Hoa không ghen, chính xác hơn là thật sự không có cơ hội để cảm thấy ghen. Muốn ghen thì ái nhân của y phải tỏ ra thân mật với người khác, nhưng ái nhân đó lại là Khuynh Thành điện hạ, vị điện hạ vô cảm nổi danh đó có bao giờ tỏ ra gần gũi với ai đâu. Chỉ khi nhìn Thiên Hoa, tử máu lạnh lòng mới dịu đi, sáng lên sự ôn nhu chiều chuộng; trước người khác, tên đó còn lạnh hơn hàn băng ngàn năm, cả nhìn cũng lười nhìn một cái.

Ngược lại, nếu xét ra, thì Nguyệt Ly suốt ngày ăn dấm chua, dù y có lẽ không hiểu dấm chua là gì, chỉ đơn thuần cảm thấy rất rất khó chịu khi thấy Thiên Hoa cười nói với người khác – một điều rất thường xuyên xảy ra.

Giờ, Phi Tuyết yêu cầu y cố làm Thiên Hoa cảm thấy ghen...

“Hoàng huynh, thần đệ không yêu cầu huynh dịu dàng với y như với Thiên Hoa, nhưng ít ra cũng đừng tỏ vẻ chán ghét rõ rệt thế chứ.”

“... Tử sĩ là để dành cho những việc trọng đại lớn lao, nhưng xét thấy vấn đề ái tình của huynh cũng rất quan trọng, nên thần đệ sẽ giao cho huynh một tử sĩ. Nhớ đấy, chỉ một thôi, sau khi xong việc huynh muốn xào nấu y thế nào để lấy lòng tiểu thỏ cũng được, nhưng trước khi xong việc thì tuyệt đối không được giết y, thần đệ sẽ không cung cấp thêm đâu.”

“... Sao mới đây đã giết rồi?”

Nguyệt Ly lạnh lùng nhìn vẻ mặt ngán ngấm của Phi Tuyết, hần biết không nên giết, nhưng hần thật sự, thật sự ghét bị kẻ khác đụng chạm. Phi Tuyết là hoàng đệ, hơn nữa y cũng chỉ chạm mặt nắm tay một chút nên Nguyệt Ly không khó chịu. Thiên Hoa rất ấm nên Nguyệt Ly rất thích chạm vào y, còn lại... Nguyệt Ly chỉ có chán ghét. Nếu là Lan Đặc thì y còn có thể cố gắng chịu đựng, nhưng giờ một kẻ không quen biết đụng chạm y, còn tỏ ra thân thiết....

“Ta không làm!”

“Huynh bình tĩnh, giảm độ chọc người xuống vậy, không cần ôm ấp, huynh chỉ cần nhìn y cười thôi.”

Phi Tuyết xoa dịu hoàng huynh đang rất bức mình, thật là, cứ nghĩ tính kiết phích của huynh ấy đã bớt nhiều rồi, không ngờ còn nặng hơn trước.

Điều chỉnh một hồi, cuối cùng cũng tạm coi là tạo ra vẻ khiến người khác ghen.

Trong lúc đó, Thiên Hoa đang loanh quanh bên ngoài Minh Ảnh viện, viện chính của Bạch Vân sơn trang, đợi hai người đó đi ra.

“Ngài đâu cần đợi như thế?”

Lan Đặc chẳng hiểu tại sao tiểu công tử phải đợi ngoài như vậy.

Thiên Hoa thở dài, chẳng lẽ cậu nói vì mình cảm thấy bất an?

“Ta sợ Nguyệt Ly bị tên hoàng đế dạy xấu...”

“...” Lan Đặc im lặng không biết nói gì, diện hạ nhà hắn rất thông minh, nhưng lại luôn tin tưởng bề hạ vô điều kiện, sau khi bề hạ cố vấn giúp ngài thành công có được Thiên Hoa, ngài lại càng nghe lời y hơn, hầu như là nói gì nghe vậy...

Thiên Hoa nhìn tòa viện sừng sững trước mặt, thầm mong hai vị đó chỉ đang ôn tình cảm huynh đệ, đừng lại nghĩ ra chủ ý kì quái gì nữa.

26. Chương 20-6: Phiên Ngoại 4 (hạ)

Hai huynh đệ hoàng tộc kéo nhau đi tâm sự riêng, sau khi đi ra, bản mặt Nguyệt Ly vẫn lạnh lùng ngàn năm không đổi, hoàng đế đệ đệ vẫn giữ nụ cười như hồ ly, nói chào huynh trưởng sau đó kêu người lấy ngựa để y xuất phủ, Thiên Hoa lập tức nghĩ tên này tình trùng lên não muốn đi dạo kĩ viện giải sầu.

Cậu vẫn chưa quên tên này từng dụ dỗ khiến Nguyệt Ly suýt tí nữa thì thượng cậu. Cứ nhớ đến lần đó là cậu tức điên người, càng khiến mức độ cảnh giác của cậu với Phi Tuyết lên tới đỉnh điểm.

Lần đó, Phi Tuyết đến chơi, cũng lôi Nguyệt Ly vào phòng kín nói chuyện một hồi, ngay tối đó Nguyệt Ly phản công định thượng lại cậu, đã lấy chất bôi trơn, đã cho ngón tay vào mặt sau cậu, cậu nói gì y cũng không nghe.... nếu không phải vì cậu khóc dữ quá, có vẻ kinh hoàng quá, khiến Nguyệt Ly cảm thấy cậu sợ hãi không muốn thật sự, không phải vì ngại ngừng xấu hổ chống cự nhưng lòng vẫn muốn, thì coi như cậu mất trinh tiết phía sau rồi.

Sau đó, cậu hỏi lí do thì Nguyệt Ly thản nhiên nói Phi Tuyết bảo y làm vậy, là Phi Tuyết khuyên y rằng y cứ nằm ‘hưởng thụ’ mãi bên dưới là không công bằng với cậu, nói cậu thật ra cũng muốn ở dưới một lần nhưng bản tính dễ xấu hổ nên không dám biểu lộ, còn bảo nếu trong quá trình cậu mà phản kháng nói không muốn thì đó là vì da mặt mỏng, cũng vì muốn gia tăng tình thú tựa như mình bị thi bạo....

Cái đồ.... tại sao Nguyệt Ly cứ thế nghe lời Phi Tuyết cơ chứ? Y không biết nghĩ sao?

Thật mong lần này Phi Tuyết không dụ Nguyệt Ly làm gì.

Phi Tuyết vừa đi, Thiên Hoa vội vàng hỏi Nguyệt Ly, “Phi Tuyết có bảo ngươi làm gì không? Hai người nói chuyện gì vậy?”

Nguyệt Ly nhìn cậu, không nói gì.

Tim Thiên Hoa ngừng đập, kiểu này thì Phi Tuyết lại dụ Nguyệt Ly làm gì rồi, y tuyệt không nói dối, nên khi không muốn nói sự thật thì y sẽ không nói gì.

Là việc gì mà cả kẻ thẳng tính như Nguyệt Ly cũng không muốn nói?

Thật ra Thiên Hoa nghĩ quá nhiều, Nguyệt Ly không nói chỉ vì Phi Tuyết đã dặn y không được nói.

Mấy ngày sau, Thiên Hoa sống mà nơm nớp lo sợ, sợ Nguyệt Ly đã bị Phi Tuyết xui dại làm chuyện gì, nhưng ngày này qua ngày khác, Phi Tuyết cứ ăn nhờ ở đậu trong sơn trang nhà cậu, còn Nguyệt Ly vẫn thái độ lạnh băng ngàn năm không đổi, không làm chuyện kì quái gì.

Không, có chuyện kì quái.

Hình như Nguyệt Ly gần đây rất.... bao dung với một thị nữ.

Gọi là bao dung, vì y đã để thị nữ ấy chạm vào mình.

Ừ thì rất nhẹ, chỉ chạm vào tay khi dâng trà cho y. Hẳn là vô tình.

Nhưng khi Nguyệt Ly đưa tay ra vuốt tóc mây của nàng, thì chắc chắn không phải vô tình.

Và đến thời điểm nàng ta bị ngã, y với thần công cái thế lao ra đỡ nàng, nhìn nàng, à ừm vẫn với ánh mắt lạnh băng như thế, thì Thiên Hoa cảm thấy không thể nào là vô tình nữa.

Là hữu tình?

Thiên Hoa nghĩ một hồi, ngẫm nghĩ chán, lại cảm thấy mình đang lo bò trắng răng, Nguyệt Ly là loại người thế nào chứ? Nếu y dễ dãi tình thì đã dãi tình từ lâu rồi, cậu bên y tính ra cũng được gần mười năm rồi chứ có ít đâu.

Về việc y làm những việc hoàn toàn trái tính cách mình với nàng.... Thiên Hoa có kết luận là y đột nhiên nổi hứng, kiểu như mưa mãi lâu lâu cũng phải nắng một lần vậy.

Nếu là ngoại tình, phản bội gì gì đó.... thì Thiên Hoa cảm thấy cậu mới là người dễ phạm phải hơn.

“...Hoàng huynh, tiểu thỏ của huynh không biết là ngu ngốc hay quá tự tin nữa, thần đệ tin vào phần trước hơn.” Sao có người tỏ ý thân thiết với ái nhân của mình mà y vẫn mở rộng lòng bỏ qua như vậy? Nếu là huynh trưởng nhà hần thì đã rút kiếm chém người rồi.

Huynh ấy... a, cách giải quyết vấn đề của huynh ấy luôn rất trực tiếp, không biết đến gian kế gì. Nếu là hần, thì khi muốn giết ai, kẻ đó đến lúc chết mới nhận ra hần muốn giết y.

“Huynh trưởng, đệ nghĩ chúng ta cần dùng thủ đoạn mạnh hơn.”

Nguyệt Ly nghe ‘thủ đoạn mạnh hơn’, rồi ngược nhìn đệ đệ bằng đôi tử mâu lạnh giá, từ đầu đến cuối hoàn toàn là y bày chuyện bảo hần làm, giờ còn muốn hần làm thế nữa....

Nguyệt Ly cực ghét làm thế.

Thiên Hoa tròn mắt nhìn, nhìn, sau đó vô cùng lịch thiệp nói, “Xin lỗi đã làm phiền.” rút lui đóng cửa lại.

Cậu không hiểu được, thế này là sao???

Nguyệt Ly, quần áo không chỉnh, ôm, ôm hôn nữ nhân đó????

Y.... y phản bội cậu sao?

Ngay khi cửa đóng lại, Nguyệt Ly lập tức đẩy người kia ra, bản năng lấy tay dụi dụi môi, tử mâu vẫn băng lạnh như thường.

Hần quay người, đẩy cửa bước ra ngoài, phía sau, nữ nhân kia khựng lại như con diều đứt dây, rồi tan nát thành mấy mảnh, máu chảy lênh láng ra sàn.

Hần đã sớm không cần dùng kiếm để giết người, cũng chưa từng cảm thấy dao động khi giết người, chưa từng nghĩ xem người kia đáng chết hay không.

Hần chán ghét kẻ nào, sẽ giết kẻ đó, vậy thôi.

Thiên Hoa đi đi một vòng, nghĩ ngợi một hồi, rồi quyết định tìm người duy nhất có thể tìm khi cần lời khuyên: Lan Đặc.

Cậu biết y chẳng phải đối tượng tư vấn tốt, chủ nhân của y là Nguyệt Ly, đừng mong y mở miệng phê phán chê trách Nguyệt Ly, nhưng cậu thật sự không biết nên tìm ai bây giờ.

“Lan Đặc, người nói Nguyệt Ly là người thế nào?”

Thiên Hoa rất nghiêm túc hỏi.

Lan Đặc không hiểu tại sao đột nhiên bị hỏi vậy, nhưng hắn cũng đáp lời trung thực, “Điện hạ lạnh lùng, nhưng cơ bản là người tốt.”

Đúng, chỉ cần đừng chọc đến ngài ấy thì ngài ấy sẽ chẳng làm gì người cả.

Điện hạ còn rất có ý thức ‘ai làm người nấy chịu’, ghét ai thì giết quách kẻ đó, chưa từng có khái niệm đồ sát cả nhà người ta.

Điện hạ đã giết ai thì cho kẻ đó đi rất thống khoái, cắt ngang yết hầu ra đi nhanh gọn, không hề tra tấn ai đến chết. Về phần ‘Hình Ngục’, đó là quà sinh nhật, điện hạ cũng chẳng dùng đến nó bao giờ, đám quái thai thích tra tấn cứ ngồi mốc ra đó hưởng lương.

Điện hạ...

“Người cảm thấy Nguyệt Ly có thể, ừm, gọi là...” Thiên Hoa cúi đầu, “Yêu người khác không?”

Xấu hổ chết được. Không ngờ cậu lại phải muối mặt hỏi chuyện này.

Nhưng xét ra thì Lan Đặc có lẽ hiểu Nguyệt Ly hơn cậu, y đã theo điện hạ từ hồi năm tuổi kia mà.

Nếu tính kĩ thì hình như cậu cũng chẳng hiểu Nguyệt Ly chút nào, bản mặt y luôn lạnh băng, suy nghĩ cũng kì quặc, cậu đoán mười thì sai đến tám phần, hầu như chẳng biết y đang nghĩ cái quỷ gì.

Cậu nghĩ Nguyệt Ly rất rất chung thủy, trong thư tịch cũng nói: mẫu người lạnh lùng khi đã yêu ai thì sẽ rất chung tình, nhưng...

Lan Đặc kì quái nhìn cậu, như nhìn người ngoài hành tinh, “Ngài bị ốm rồi phải không? Nghĩ lung tung gì vậy?”

“....”

“Nếu vợ người ôm hôn người khác, thì... có phải vợ người phản bội người không?”

“Nếu việc đó xảy ra, thì đó là phản bội rành rành.” Lan Đặc thở dài, nói tiếp, “Nhưng điện hạ không phải vợ ngài.”

“Và ngài ấy tuyệt không yêu ai ngoài ngài đâu. Tin tưởng điện hạ một chút đi.”

“....”

“Nói thật ra, ta cảm thấy ngài còn dễ phản bội điện hạ hơn.”

Ừ thì cậu dễ dao động, nhưng đâu có nghĩa cậu thiếu tình nghĩa, Thiên Hoa phản đối trong đầu, trừ khi cắt đứt với Nguyệt Ly, nếu không cậu tuyệt không bắt cả hai tay đâu.

Thiên Hoa nghĩ nát cả óc, nghĩ đến mất cả ngủ, cuối cùng mới ngẫm ra mình hình như kém nữ tử kia.

Cậu không kiêu diễm như nàng ta, không biết săn sóc lấy lòng như nàng ta, không mềm mại như nàng ta....

Hình như cậu kém hơn đủ điều?

Hiện tại cậu được thượng y, nhưng lại nhất quyết không cho y thượng lại. Còn với nữ nhân kia, Nguyệt Ly muốn thượng bao nhiêu lần cũng được?

Chẳng lẽ nếu muốn cứu vãn tình cảm, cậu cũng phải cho Nguyệt Ly thượng?

Nhưng hình như đó cũng không phải lí do chính, Nguyệt Ly thích cậu ban đầu vì cậu ‘ấm’, vậy nếu muốn lưu ấn tượng với y, thì nàng ta cũng phải rất đặc biệt, chẳng lẽ nàng ta là kẻ xuyên không? Như cậu?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, muốn gặp nàng ta để trao đổi như phu quân chính thức với tình nhân của lão bà, nếu nàng ta cũng xuyên không thì sẽ là cuộc hội ngộ giữa hai đồng hương trước khi chuyển sang tranh luận việc có là đồng hương cũng đừng lẫn sang lãnh địa của cậu, nhưng nàng ta biến mất đi đâu, hỏi Lan Đặc thì y không chịu nói. Đấy, lại một bằng chứng rành rành của việc không thể dựa vào thuộc hạ của Nguyệt Ly mà.

Chẳng lẽ Nguyệt Ly ‘kim ốc tàng kiều’? Giấu nàng đi đâu đó rồi lén lút gặp gỡ? Căn bản cậu không thể bám theo Nguyệt Ly cả ngày, phạm vi hoạt động của cậu chỉ loanh quanh trong sơn trang, lần nào ra ngoài cũng phải nắn nỉ bao lâu rồi mới được y như ban phúc dẫn ra ngoài, nếu y giấu nàng đi thì cậu không thể biết được.

Nhưng cậu cảm thấy Nguyệt Ly không phải loại người lén lút như thế, y rất thẳng thắn, nếu chán cậu rồi y sẽ nói chứ? Chẳng lẽ y tính giữ lại cả nàng và cậu?

Bộ sưu tập ‘những kẻ xuyên không’?

Cậu... cậu không thể chấp nhận chung sống ba người, cậu... tình yêu phải là duy nhất, cậu không chia sẻ được.

Phi Tuyết quan sát tiểu thổ, tự hỏi con thổ kia lại nghĩ cái quỷ gì trong đầu.

“Nguyệt Ly, ta....” Gần một tuần sau khi chứng kiến Nguyệt Ly ‘ngoại tình’, Thiên Hoa mới mở miệng, nhắc đến việc đó.

Cứ nghĩ là thấy bức, Nguyệt Ly thấy cậu không ngủ được, mắt thâm quầng lên, liền tổng cho cậu một liều thuốc ngủ. Thật không tôn trọng tự do của người khác chút nào hết.

“Ta....”

“Người nói đi.”

“Ta....” Cậu cúi đầu, lí nhí nói, “Có phải người có tình nhân bên ngoài không?”

Với võ công vô cùng tốt, Nguyệt Ly nghe rõ, lạnh nhạt nói, “Không có.”

“Người đừng nói dối ta.”

“Ta không nói dối.”

“Ta... nếu người chán ta, nhất định phải nói cho ta biết, đừng giấu ta.”

“Ta không chán người.”

Thiên Hoa vốn đang cúi đầu xấu hổ đột nhiên ngẩng đầu lên, đồng dạng nói, “Nguyệt Ly, có thể ta yếu hơn người, nhưng ta cũng có nguyên tắc của mình.”

Nguyệt Ly vừa uống trà vừa nói, “Bất cứ ai cũng có nguyên tắc của bản thân. Không riêng gì người.”

Còn đồ có nguyên tắc là hà hiếp kẻ yếu, quan trường có nguyên tắc nịnh nọt cấp trên, thế giới này do các nguyên tắc tạo nên, nghề nghiệp tạo nên nguyên tắc làm việc, tính cách mỗi người tạo nên nguyên tắc bản thân. Nguyên tắc của hiếu tử là làm gì ta cũng được, không được đụng tới phụ mẫu ta, nguyên tắc của mẫu hiền là có thể hi sinh chính mình để bảo vệ con mình.

Nguyệt Ly thật sự rất thông tuệ, chỉ là luôn quá lí tính khi suy xét mọi việc.

Khí thế khó lắm mới có sụt đi một nửa, Thiên Hoa ủ rũ nói, “Ừ thì vậy, tóm lại ta có nguyên tắc riêng. Ta.... có thể thế giới này cho phép đa thê đa phu, vương gia như người chỉ có mình ta là quá tiết kiệm, nhưng ta... ta không muốn chia sẻ người.”

“.....”

“Nguyệt Ly, có thể ta như vậy quá không biết điều, căn bản ta đây chỉ được người bao nuôi, nhưng ta quan niệm ái tình là duy nhất.”

“.....Nên... nếu người có ý định yêu hai người.... ta không chấp nhận đâu. Ta sẽ giận người, nếu gặp kẻ kia ta sẽ mắng y đấy.”

Phi Tuyết đang đứng trên cây theo dõi thằm lắc đầu, thế này mà gọi là ghen, gọi là ‘giữ lấy dục’ sao?

Quá non nớt, quá hiền hòa.

Nguyệt Ly im lặng, nhìn người xem ra cổ lắm mới nặn được một câu có vẻ ‘độc chiếm’ kia.

Ghen sao?

“Người ghen?”

“Không phải.” Cậu phủ nhận, nhưng lòng lại cảm thấy mình hình như ghen, dù là ghen rất hiền lành hòa bình.

“Ghen là được rồi.” Nguyệt Ly nhàn nhạt nói.

“....” Vậy là sao?

“Và ta cũng không có tình nhân bên ngoài đâu, người không cần nghĩ nhiều.”

Không nghĩ nhiều mới lạ đó!!!

Thiên Hoa gào lên trong đầu, sau đó lại quán quanh Nguyệt Ly, “Hey, người đừng nghĩ ta ngốc, người... lần trước người còn hôn nàng ta...”

“Hôn không có ý nghĩa là yêu.”

“Người thừa nhận rồi! Người phản bội ta!”

“Ta không phản bội người.”

“Người...”

Nguyệt Ly nhìn người kia, hẳn thật không hiểu sao y cứ lo lắng về vấn đề này, hẳn đã nói không yêu nàng ta, cũng nói sẽ không làm thế nữa, sao y cứ tức tối tra hỏi hẳn vậy.

Người bình thường ghen thật phức tạp, hẳn suy nghĩ đơn giản hơn, nếu cảm thấy có kẻ muốn cướp y, hẳn sẽ giết kẻ đó, nếu y cứ muốn rời khỏi hẳn, hẳn sẽ chặt đứt tứ chi y, vậy thôi, đâu cần nhiều lời làm gì.

27. Chương 21: Dưỡng Chim

Thiên Hoa – tên ngốc can đảm dám chạy trốn khỏi tình yêu của ‘Khuynh Thành điện hạ’ – giờ tự thấy mình đang đi vào con đường dẫn tới cuộc sống khổ cực trước khi gặp ca ca.

Đó là làm ăn trộm.

Phải hiểu cho cảnh ngộ của cậu, cậu không xu dính túi, Niệm Niệm tiểu thư đang bị thương, sốt cao nằm trong miếu hoang chờ cậu chăm sóc kiếm tiền mời đại phu. Trên người cả hai cũng chẳng có vật dụng gì bán được tiền, cậu không ăn trộm móc túi thì sống làm sao bây giờ???? Thiên Hoa thật thống hận sự thanh cao ngu ngốc của mình, nếu trước khi đi cậu cầm theo vài món tiền khùng kia tặng, thì có phải giờ đã có cả đồng tiền rồi không? Coi như không cầm dạ mình châu thì cũng có thể ôm theo cái gối trong phòng, nghe nói gối đó làm bằng lụa Thanh Hà, bên trong lót dạ hương ngoại quốc gì đó bán rất có giá....

Mình đã từng sống trong núi vàng mà không biết quý trọng, giờ rơi vào cảnh khổ mới nhớ tới bản thân từng hạnh phúc ra sao...

Sống với y, dù y bị điên nhưng ít ra cậu cũng luôn được ăn no mặc ấm, sống với ca ca thì cậu càng là tiểu đệ đệ được sủng ái như trân bảo, giờ quay lại sự vất vả cố gắng tồn tại của kẻ vô gia cư thật không dễ dàng.

Thiên Hoa ôm về mấy cái bánh bao, đây là Trần thúc bán bánh thấy thương hại nên cho cậu mấy cái làm phước. Bộ dạng thiếu niên bần thủ, mặt lấm lem bùn đất, áo quần rách rưới, là bộ dạng Cái Bang tiêu chuẩn, duy đôi mắt vẫn trong sáng hữu thần. Ban đầu Thiên Hoa còn định học tivi, buộc tay buộc chân ra vẻ mình tàn phế, sau đó ca cả lương rằng mình thân tàn tật cần tiền mai táng thân nhân.... nhưng rồi ngẫm lại thấy vậy có vẻ hơi phóng đại quá, nhờ đâu sau này ứng nghiệm mình tàn phế thật thì tiêu, nên cậu cũng chỉ dám lẩn lộn chút cho mình trông vô cùng thê thảm, sau đó kiếm chỗ đông người lăm nhăm xin tiền với lí do nuôi muội muội bệnh tật.

“Niệm Niệm, Niệm Niệm, có đồ ăn rồi, muội dậy đi.” Thiên Hoa hô to gọi nhỏ, sống với nhau trong cảnh hoạn nạn, nàng đã đặc cách cho cậu gọi danh xưng của nàng, hai người cũng thân mật với nhau hơn, cậu coi nàng ấy như muội muội của mình vậy.

Niệm Niệm khó khăn ngồi dậy, sắc mặt nàng tái xanh, bộ dáng gầy yếu khiến cậu nhói lòng, cậu vươn tay ra, lấy cổ tay áo lau mồ hôi cho nàng, tay áo đầy bùn đất lại dính lấm lem lên gương mặt thanh tú của nàng.

Cậu sờ sờ trán nàng, vẫn nóng bừng, nhìn nàng gượng cười với cậu, “Cảm ơn huynh.”

Thiên Hoa nhìn muội muội mới nhận của mình đang cố ăn bánh bao, lòng tự trách sự vô dụng của bản thân vì không bảo bọc được nàng.

Họ lưu lạc đến đây cũng gần một tuần rồi, trong thời gian này, Thiên Hoa không thấy mình bị dán lệnh truy nã hay có những kẻ nguy hiểm lùng bắt. Có lẽ kẻ xấu đã bị ân nhân kia giết sạch, và y đã nghe lời cậu, quyết định từ bỏ cậu rồi. Nhớ về hình bóng mỹ lệ như không tồn tại trên nhân thế, tim Thiên Hoa lại nhói lên, biết đây là cách tốt nhất cho cả hai người, tình cảm của cậu với y không phải là tình yêu, nhưng... Thiên Hoa thầm cười khổ, có lẽ mấy chiêu lấy lòng vụng về của y không phải hoàn toàn vô dụng....

Đang chìm trong hồi tưởng, Thiên Hoa bị bừng gọi dậy khi thấy Niệm Niệm ho dữ dội, tay bưng miệng cố kìm cơn ho.

“Muội không sao đâu...”

Cậu sưng sốt nhìn tay nàng, là máu.

Lan Đặc luôn biết điện hạ rất tin hoàng đế, bản thân Phi Tuyết hoàng đế càng là nắm rõ điện hạ như lòng bàn tay, luôn biết nên nói thế nào để thuyết phục hoàng huynh. Nên khi Phi Tuyết bệ hạ cam đoan hơn 100 lần rằng sẽ có cách khiến tiểu sủng vật tự chạy về, Nguyệt Ly điện hạ đã tin tưởng và để cho ngài ấy giải quyết việc này. Cá nhân ngài chỉ ở trong sơn trang, ngày qua ngày hành hạ chim.

Đúng, hành hạ một con chim.

Lúc ấy, nhận được thư để lại của vị công tử ngu xuẩn hết chỗ nói, ngài không biểu lộ gì, chỉ đọc đoạn thư một lượt, nhìn chăm chăm bức tranh cả buổi trưa, buổi tối đưa nó cho hần, bảo hần giải thích mấy bức tranh.

“Đây là gì?” Ngài chỉ vào mấy que tăm cắm vào nhau và cục tròn tròn ở trên. Lan Đặc ngó ngó 1 lúc, rồi khẳng định chắc chắn, “Đây là người, điện hạ, hần công tử vẽ theo thể đơn giản hóa.”

“Người?” Điện hạ hỏi lại, có vẻ không hiểu, văn phòng tứ bảo sẵn bên cạnh, ngài liền thuận tay vẽ phác thảo một bức người, theo Lan Đặc thấy, dù là phác thảo sơ sài thì tác phẩm của ngài cũng hoàn toàn là con người hoàn mỹ, không phải mấy que tăm như công tử, ngài nhìn phác thảo mình vẽ rồi nhìn mấy que tăm, hỏi lại hần, “Nếu là người thì chân dung đâu, ngón tay ngón chân đâu, trang phục...”

Lan Đặc buộc phải cắt lời chủ tử, theo ngài đã lâu, hần biết chủ tử của mình giờ đang rơi vào trạng thái học sinh hiếu học thuần khiết, sẽ truy hỏi đến tận cùng vấn đề, nếu không ngắt lời thì chẳng hiểu bao giờ họ mới nói được chuyện khác.

“Điện hạ, không phải ai cũng thông thạo cầm kì thi họa, công tử không biết nên chỉ vẽ sơ cơ bản nhất, cục tròn tròn cầm phía trên là đầu, mấy gạch bên dưới là thân với chân tay, ngài đừng dùng ánh mắt của danh họa đương thời để đánh giá bức tranh này...”

Nếu Thiên Hoa biết bức tranh đầy tâm ý của mình bị tên khùng ấy nhìn rồi hỏi mấy thứ như ngón tay chỗ nào, sao người trong tranh không mặt mũi không mặc đồ, có lẽ sẽ tức đến mức học máu đương trường, gào rú “Ta kém cỏi thế đấy thì sao!!!!!! Ai cần người nhận xét!!!!!!”

Không thể trách Nguyệt Ly về việc này, từ khi lớn lên, y đã luôn nhìn những bức họa tuyệt mỹ treo đầy hoàng cung, họa kỹ của y càng do Họa thần tự tay dạy dỗ, những kẻ xung quanh y, ai nấy đều có tài nghệ trong mình, dù là thị vệ thì cũng biết vung bút làm thơ, vịnh thán cảnh vật... nên Nguyệt Ly tuyệt đối là chưa từng thấy những bức tranh xấu và sơ sài đến thế. Hơn nữa, cũng phải khẳng định luôn, bản tính y lạnh lùng đến mức thành lãnh cảm, với những sự vật không liên quan đến mình, y hoàn toàn bàng quan thờ ơ, nếu một kẻ vô danh nào đó ẩn một bức vẽ xấu đến cực điểm vào mắt y, hay thậm chí là lên cơn động dục trước mặt y, thì y vẫn sẽ lạnh nhạt không động dung, cùng lắm là thấy chướng mắt đập chết tên đó, chứ sẽ hoàn toàn không muốn biết tên đó làm trò gì, càng đừng nói đến việc thắc mắc hỏi về tên đó tranh vẽ sao xấu thế.

Việc Nguyệt Ly hỏi về tranh của Thiên Hoa, một phần vì y không biết vẽ giả thế rằng mấy cái que với hình tròn là người, mặt khác vì y đã quan tâm tới bản thân Thiên Hoa. Y hỏi, không hoàn toàn vì bức tranh, mà vì y muốn biết hơn về Thiên Hoa, đó là lòng hiếu kỳ đơn thuần của một người khi muốn hiểu hơn về người mình thích. Ở Nguyệt Ly, những cảm xúc rất bình thường của một con người có thể bị biểu lộ rất vụng về, nhiều khi biểu lộ trệch hẳn sang hướng khác, nhưng đó vẫn là chân tình của một kẻ chưa bao giờ hiểu được cuộc sống như y.

Lan Đặc kiên nhẫn phân tích cho chủ tử của mình, rằng đây là người, hình nhi nhằng này là cái lồng, chấm đen dài dài này là con chim...

“Vậy bức tranh này là về một con chim trong lồng bị nhốt, sau đó thoát khỏi lồng?” Điện hạ hỏi lại. Lan Đặc gật đầu công nhận, đại khái tranh vẽ như thế.

Điện hạ nhìn bức tranh, nhíu mày, Lan Đặc nhận ra, từ lúc quen biết công tử, điện hạ nhà hắc càng lúc càng có nhiều thắc mắc hơn, điều này chỉ khổ cho quần gia kiêm bảo mẫu là hắc, có thắc mắc gì là ngài lại hỏi hắc, ngay cả việc Thiên Hoa tại sao thích ngồi trong vườn nghịch đất tìm giun cũng hỏi....

Nhưng Lan Đặc vẫn thích điện hạ thay đổi như vậy, đỡ hơn bộ dáng bàng quan như không thuộc về nhân thế trước kia.

“Ta không hiểu,” Điện hạ bắt đầu, Lan Đặc thầm nhắc, điện hạ à, ngài không hiểu nhiều thứ lắm, căn bản là ngài chẳng hiểu gì về ‘con người’, con người chúng ta có thất tình lục dục, không phải ai cũng là trịch thiên lí trí đến tàn khốc như ngài...

“Tại sao y vẽ về chim bị nhốt rồi thoát ra?”

Lan Đặc nhìn điện hạ, sửa soạn lời trong đầu một hồi, rồi từ tốn hỏi, “Điện hạ, ngài là họa gia nổi danh, đã được giáo dục rất chuyên sâu, càng là thiên tài hiếm thấy về họa kỹ, theo cảm nhận của ngài, nếu xét về mặt tranh vẽ, thì bức họa này có ý gì?”

Điện hạ nhà hắc, nếu bỏ vài khuyết điểm đi, thì tuyệt đối không ngu ngốc, cũng không phải là thiếu óc phân tích nhận xét, vì vướng vào việc tình cảm nên ngài mới bối rối không nhận ra, nếu được hỏi lại, ngài tuyệt đối sẽ trả lời được. Ngài từng làm bài thơ Vịnh Lư Sơn, tả khắc sâu đến từng chi tiết về ý cảnh tác giả gửi gắm trong tranh Lư sơn đồ, giờ với ý tứ rõ ràng rành rành trong tranh của Thiên Hoa...

Điện hạ trầm ngâm rồi lạnh lùng nói, “Chim biểu tượng y, ý nói rằng y trong lồng bị nhốt giờ muốn bay đi.”

“Vâng.” Tốt, điện hạ sáng suốt đáng sợ của hắc trở lại rồi.

“Lan Đặc, ta muốn hỏi một điều?”

“Vâng?”

“Tại sao chim trong lồng lại luôn muốn bay đi?”

“...Vì chim sinh ra đã thuộc về bầu trời?”

“Không, Lan Đặc, người không hiểu,” Lan Đặc đờ ra nhìn điện hạ nhà hắn, sao giờ hắn lại thành người không hiểu gì rồi?

“Chim trong lồng muốn bay đi, vì nó thích bay và có thể bay.”

“....”

Rồi mắt điện hạ lấp lánh quang mang kì dị, như một kẻ lạc lối giờ đã tìm được đúng đường, ngài nói, “Ta không biết cư xử với người khác, nhưng nếu Thiên Hoa là chim thì ta biết phải làm gì.”

Thật ra ngài muốn nói cái quỷ gì vậy? Công tử là người mà, chim chỉ là ví von thôi.

Sau buổi nói chuyện khó hiểu đó, ngài yêu cầu hắn mang về một con hoàng kim ưng, loài chim chúa tể bầu trời được mệnh danh là giống chim khó thuần dưỡng nhất. Sau đó, ngài bắt đầu hành hạ con chim đó. Nói là hành hạ cũng hơi quá, nhưng... Lan Đặc cứ thấy quái thể nào ấy, rõ ràng ngài không xích nó, cánh nó cũng không sao, nhưng sao nó dù nước mắt lưng tròng (đúng, một con chim chảy lệ) cũng không dám bay?

Lan Đặc nhìn điện hạ vuốt ve con chim, tử đồng mang tình cảm kì lạ, cách ngài nhìn con chim, cứ như xuyên qua nó thấy ai khác, có một lần, khi đang cho gà ăn (trong mắt Lan Đặc, chim ưng không biết bay, cứ đi dưới đất nên gọi là gà), điện hạ nhìn con gà, nói với hắn, “Nếu Thiên Hoa đã nghĩ mình là chim, ta có nên làm một cái lồng thật đẹp cho y không?”

“....”

Lan Đặc thật không hiểu ngài nghĩ cái gì trong đầu, cuối cùng lại phải chạy đi cầu cứu hoàng đế, hoàng đế lại chạy tới thuyết giảng một bài cho điện hạ, giải thích rằng Thiên Hoa là người, có muốn xây cũng phải xây đài cao có hàng rào để y không thể nhảy lầu tự sát, làm cái lồng rất thiếu tính thẩm mỹ...

Xem ra bộ hạ cũng chẳng phải người bình thường. Lan Đặc sầu não nghĩ, ở đời sẽ có đệ đệ nào ủng hộ huynh trưởng làm một cung điện mỹ lệ nhất tình nhân không? Hai vị đó giờ đã bắt đầu bàn bạc (chính xác hơn là Phi Tuyết nói, Nguyệt Ly nghe) về việc cung điện đó nên trang hoàng thế nào, cần bao nhiêu lính phòng vệ để một con chim không có cánh không bỏ chạy mất....

Hi vọng Phi Tuyết bộ hạ đang nói đùa.

Thiên Hoa vẫn không biết hai huynh đệ điên khùng bên kia đang bàn tính về lồng nhốt chim với cách huấn luyện chim, cậu chỉ biết sự thật trước mắt, là tiểu muội của cậu đang bị bệnh nặng. Rất nặng.

“Không sao, ta sẽ đi tìm Thần y cốc.” Cậu nắm tay quyết tâm.

“Huynh biết nó ở đâu ư?” Toàn giang hồ, số người biết vị trí của ‘nơi sinh ra các thần y’ không quá 10 người.

“....” Quyết tâm xiù xuống như bong bóng xẹp, rồi cậu lại cuống lên lo nghĩ, phải làm sao đây, lang trung nói đây là bệnh nan y, phải xem số trời. Số trời cái quỷ gì, cậu phải tự tìm cách, nhưng làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cậu trơ mắt nhìn muội muội chết sao?

“Không sao đâu, huynh không cần tự trách...” Niệm Niệm cười thanh thản, đôi mắt trong sáng đến đau lòng, “Muội luôn biết mình sẽ không sống quá 18 tuổi... chính thần tiên đã nói như vậy...”

“Thần tiên gì, lời đám thuật sĩ không đáng tin.” Thiên Hoa gắt, “Muội muội của ta sẽ sống trăm tuổi, cười người muội yêu, con đàn cháu đống!”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả,” Thiên Hoa hiếm có một lần ngắt lời Niệm Niệm, quay trái quay phải, rồi ngẩng đầu lên trời thở dài, sau đó nghiêng răng, có vẻ đã hạ quyết tâm, “Huynh đã có cách.”

Lang trung không chữa được, nhưng ngự y hoàng cung sẽ chữa được chứ? Coi như ngự y kém tài, thì nghe Lan Đặc nói, hoàng tộc có liên hệ với Thần y cốc...

Bỏ trốn rồi lại chạy về... coi như tội phạm biết đường đầu thú, không biết có được khoan hồng không?

28. Chương 22: Yêu?

Lan Đặc nhìn nhìn, sau một hồi chơi với gà (con chim ưng chỉ biết đi chứ không biết bay), ngài lại bắt đầu trầm tư.

“Lan Đặc, ta thật sự không hiểu,” Ngài khẽ vuốt lông gà, hẳn để ý thấy con gà rùng mình trong lòng ngài, “Cách hữu hiệu nhất để một con chim không thể bay là chặt đứt cánh nó, nhưng cứ nghĩ đến việc phế tứ chi y thì ta lại cảm thấy kì lạ,” lông mày thanh tú chau lại, “Không dễ chịu, không thích, ta cảm thấy nếu thật sự làm vậy, ta sẽ do dự chùn tay, kiếm chém xuống sẽ không đủ mạnh, sẽ không đủ làm đứt xương...”

Lan Đặc thật không hiểu điện hạ nghĩ gì.

“Bởi vì ta thích y, nên mới không muốn làm y bị thương sao?” Điện hạ tỏ vẻ không hiểu, rõ ràng không khí đang rất yên ổn, nhưng con chim trong lòng ngài lại run như cây sậy, “Ta không làm tổn hại y, nhưng y lại bỏ đi. Khi biết y đi, ta cảm thấy cực kì khó chịu, Phi Tuyết nói đó là bị tổn thương, là ta đang đau lòng.”

“Y làm ta đau lòng, vậy ta nên làm cho y sống không bằng chết, hối hận vĩnh viễn vì dám khiến ta đau lòng, phải không?” Nguyệt Ly nhíu nhíu mày, đó là ‘thường thức’ Phi Tuyết dạy hẳn, vẻ mặt của Phi Tuyết khi nói điều đó, ánh mắt y khi nhìn kẻ đã phản bội y, là điều Nguyệt Ly mãi nhớ. Hoàng đệ lúc đó đã bảo hẳn, rằng y đang đau, rất đau, người y tin tưởng đã phản bội y, và y sẽ khiến kẻ đó trả giá vì dám lợi dụng lòng tin của y như thế....

Nếu xét ra, thì Thiên Hoa có phải cũng đã lợi dụng tình cảm của hẳn không? Nguyệt Ly thật sự không hiểu, những suy đoán về hành động của một con người, nghĩ xem người khác cảm thấy gì, những điều về ‘nhân tính’ luôn khiến hẳn đau đầu, và hẳn cũng chẳng bao giờ tốn nhiều thời gian suy nghĩ về những điều đó. Hẳn biết mình sẽ chẳng bao giờ hiểu được thứ gọi là ‘con người’, vì chính hẳn không phải một ‘con người’.

Nên Nguyệt Ly chuyên tâm tập võ hơn mấy thứ đánh đàn vẽ tranh, không phải hẳn thích tập võ, không phải vì võ công giúp hẳn đánh chết mấy tên chướng mắt, mà vì trong võ công, sẽ không ai yêu cầu hẳn phải có ‘cảm xúc’, không ai sẽ bình luận mấy câu như “ngài vẽ rất tốt, nhưng...”. Với võ công, càng vô tình càng tiến nhanh, Nguyệt Ly biết, đây là lĩnh vực hẳn sẽ đạt tới đỉnh cao, không như những việc khác, hẳn ‘giỏi, nhưng vẫn còn khiêm khuyết’.

Lan Đặc lên tiếng, dập tắt suy nghĩ miên man của chủ tử, “Điện hạ, Diệp công tử không chịu nổi sự trả thù của ngài đâu.”

Ngài cũng dừng có bức diên người ta chứ, bệ hạ đã nói rồi, Diệp công tử là loại rất dễ dụ, kiên nhẫn chút là được, sao ngài chưa gì đã tính đến việc hành hạ người ta?

Nguyệt Ly nhìn lại con chim trong lòng mình, sát khí trong mắt tan biến, không phải vì Lan Đặc khuyên, mà vì.... hẳn không nghĩ mình xuống tay được với y. Hẳn biết lúc đối mặt với y, mình sẽ không rút kiếm ra được, cũng sẽ không dậy nổi sát ý được. Và cố làm việc mình không thể làm không phải phong cách của hẳn.

Vậy có lẽ đúng như Phi Tuyết nói, hẳn nên tạo một cung điện hoa lệ thật đẹp, một phòng vệ thật chắc chắn để giam giữ con chim nhỏ không bay, vì hẳn thật sự không xuống tay tổn thương được y.

Đây là yếu đuối sao? Hay là ‘thương tiếc’? Nguyệt Ly không hiểu cảm tình của mình với y có phải tình yêu không? Hẳn chỉ đơn thuần muốn nhìn thấy y, được ôm y... cảm xúc của hẳn với y có vẻ quá bình thường và nhỏ bé, không như mấy thứ yêu đến sống chết bên nhau, mãnh liệt vạn năm như hẳn thấy trong sách vở. Cảm giác này... chỉ là muốn bên nhau thôi. Đó gọi là yêu sao?

Thiên Hoa vừa tính xem mình đang ở đâu, cách sơn trang kia có xa không, vừa lo lắng tưởng tượng mình sẽ bị trừng phạt thế nào. Cậu luôn biết y không phải người hiền lành, hung danh của y nổi khắp Yến quốc, còn lan sang các nước lân cận, khiến ai cũng biết mỹ nhân vương gia của Yến quốc là con quái vật mĩ lệ...

Lần này cậu coi như phụ tấm chân tình của y, loại người như y, đã yêu thì sẽ yêu rất nghiêm túc, e rằng tội cậu phạm còn lớn hơn tội cưỡng gian y, cưỡng gian có thể coi như bị chó cắn, nhưng bị ái nhân mình thích

từ chối tình cảm sẽ đau lòng hơn nhiều so với bị cưỡng gian. Cứ đọc báo thấy bao nhiêu vụ vì thất tình mà chém cả nhà bạn gái thì biết.

Được rồi, cách đây cũng không xa, đi xe ngựa khoảng 5 ngày thì tới. Thiên Hoa tính toán, rồi nhận ra một sự thực tàn khốc...

Cậu không có tiền thuê xe ngựa. Không có tiền mua lương thực ăn năm ngày. Không có tiền để...

Tóm lại là nghèo không còn chỗ nào để nghèo hơn.

“Cầu ngài, muội muội tôi bị bệnh nặng, xin ngài đưa tôi đến đó, tôi nhất định sẽ trả tiền mà.”

“Đưa tiền trước, không nói nhiều!”

“Đến nơi tôi sẽ trả, tôi không lừa gạt đâu, tôi...”

Thiên Hoa chạy đông chạy tây, năn nỉ hết nước hết cái, thật sự cậu không nói dối, cậu không có tiền, nhưng Nguyệt Ly đảm bảo có tiền, cậu sẽ mượn tiền y trả.

Về chỗ ở lụp xụp sau một ngày vất vả, cậu ngồi phịch xuống đồng rơm, mặt đầy tuyệt vọng.

“Huynh đừng bận tâm nữa, muội không sao...” Niệm Niệm không thể kiềm lòng nói.

Huynh ấy vẫn im lặng, nàng gượng dậy, bàn tay nhỏ nóng bừng chạm lên bàn tay đã lạnh vì đi trong sương giá. Nàng không thích thấy vẻ vô hồn này của huynh ấy, trong tâm trí Niệm Niệm, Thiên Hoa ca là người tốt, luôn đầy sức sống, luôn cười lạc quan, dù khó khăn vẫn động viên nàng chăm sóc nàng... Huynh ấy như thế này, nàng không vui.

“Không cần lo cho ta, Niệm Niệm...” Là ta vô dụng...

Thiên Hoa nhìn vào màn đêm bên ngoài, thật ra cậu đang làm gì thế này? Muốn cứu tiểu muội, nhưng không thể tự mình cứu, chỉ có cách đi cầu Nguyệt Ly – cầu chính kẻ cậu đã bỏ rơi. Cầu cái gì chứ? Cậu mặt dày vậy sao? Chính mình hùng hồn quyết tâm bỏ người ta, chẳng lẽ giờ lại vẫy đuôi năn nỉ người ta giúp? Cậu đã làm tổn thương y, y không cầm kiếm chém chết cậu là may rồi, giờ về cầu y.... coi như y nặng tình, vẫn giúp cậu, thì sau đó cậu sẽ làm gì, nói lời cảm ơn rồi lại tìm cơ hội trốn tiếp? Phụ tấm chân tình của y một lần nữa? Sau đó cứ gặp khó khăn là lại quay về chỗ y?

Cậu không nghĩ mình mặt dày được đến thế... Nếu đã quyết rời khỏi y, muốn y quên mình, thì nên dứt khoát rời xa, đừng nhớ về y nữa, cũng đừng nghĩ về y như bến đỗ của mình. Y không có lí do gì để giúp cậu, họ là hai người xa lạ với nhau.

Không cần quay lại. Việc không thuê được xe ngựa đã khiến cậu nhận ra việc mình nên làm gì, cậu sẽ không ích kỉ mặc định cho rằng y sẽ bảo bọc mình, trong khi chính cậu đã và sẽ không có ý định bảo bọc y.

“Niệm Niệm, để huynh kể cho muội nghe về gia đình huynh...”

Niệm Niệm rất thích nghe kể chuyện, đặc biệt là về thế giới cũ của cậu, cuộc sống xưa của cậu, nàng luôn nói nó thật huyền diệu, nàng chưa từng biết ở đất nước nào có con chim sắt chở người bay xuyên các quốc gia, rồi chính phủ do dân bầu ra.... nàng ấy thích nghe nó, như trẻ con muốn nghe chuyện cổ tích.

“Huynh có một muội muội, muội muội huynh rất đáng yêu, giỏi võ...” Niệm Niệm im lặng, gối đầu vào đùi cậu, mắt sáng lắng nghe.

Ở một nơi xa khác, trong Bạch Vân sơn trang.

Khi kiểm tra chắc chắn rằng không có người nghe lén, Phi Tuyết mới quay sang tên ám vệ, gằm nhẹ,

“Vẫn không có tin gì?”

“....”

Phi Tuyết nghĩ muốn nổ đầu, hoàng huynh mà biết mình mất dấu tiểu thỏ của huynh ấy thì không nổi điên lên tự chạy đi tìm mới lạ. Nhưng tại sao lại mất dấu cơ chứ? Thuộc hạ của hắn không phải đèn cạn dầu, tung tích của Thiên Phong đã nằm trong tay, nhưng tên đệ đệ rõ ràng không chút võ công kinh nghiệm giang hồ đó lại mất tích.

Vậy là sao đây?

“Thuộc hạ cảm thấy, có tổ chức nào đó đang xóa dấu vết, ngăn cản chúng ta tìm kiếm..”

Hắn nhíu mày, chẳng lẽ ngoài Thiên Phong vẫn còn thế lực nào khác để ý tiểu tử kia? Là kẻ địch của hoàng huynh? Nhưng nếu là kẻ địch thì phải tuyên bố chúng đã bắt tên nhóc sau đó ra điều kiện với huynh ấy chứ? Cứ im ắng nuôi cơm tên nhóc thế này sao? Ý đồ của chúng là gì?

“Niệm Niệm, Niệm Niệm. Muội tỉnh dậy đi.” Thiên Hoa sắp khóc, mắt đã ngập nước, tiểu muội đã hôn mê một ngày chưa tỉnh lại, cậu phải làm gì bây giờ? Vào lúc này, nếu thuê được xe, thì Thiên Hoa sẵn sàng vứt bỏ mấy thứ lòng tự trọng đi, cậu sẽ nhảy vào xe phóng đi cầu cứu Nguyệt Ly, làm gì cũng được miễn là cứu được nàng.

Lay lay nàng mãi, thấy môi muội muội khô ráp, nghĩ đến việc nàng đã cả ngày không ăn cơm uống nước, Thiên Hoa nhìn bát cháo bên cạnh, nhìn muội muội, cắn răng, mặc xác mấy thứ lễ giáo đi. Tính mạng quan trọng nhất.

Cậu cầm bát cháo, ngậm một ngụm, rồi nâng người nàng dậy, áp môi vào nhau, đẩy lưỡi đi vào.... Nói sao thì cậu cũng đã có kinh nghiệm đẩy mình trong việc dùng miệng ụ ăn này.

Khi áp môi vào nhau, Thiên Hoa theo bản năng nhắm mắt, không hay biết đôi mắt đen thẳm của muội muội đã mở ra, đôi mắt đen sâu không nhìn thấy đáy, không nhìn thấy chút ngáy thơ trong sáng nào, ngược lại lại mang ánh sáng lấp lóe dị thường, có toan tính, có ngạc nhiên, rồi có chút mơ hồ hưởng thụ. Nếu Thiên Hoa lúc đó mở mắt ra, sẽ nhận thấy đôi mắt như thế tuyệt đối không thể có trên tiểu muội muội suốt ngày bám mình đòi mình kể truyện xưa, chúng sâu thẳm, đầy trí tuệ và kinh nghiệm trải đời, mang khí thế bề thế quân lâm thiên hạ.

Trước khi Thiên Hoa kịp phát giác, đôi mắt ấy đã khép lại, trở về tư thế hôn mê đang được ụ ăn.

Cách đó không xa, chìm vào tán cây, lẩn trong màn đêm đen thẳm, thoáng có tiếng thở dài. Người đàn ông tay chống vào thân cây, mắt phức tạp nhìn cảnh tượng thiếu niên chăm sóc thiếu nữ, rồi thoáng bối rối tan biến nhanh như chưa từng xuất hiện, gương mặt anh tuấn lại trở về vẻ lạnh nhạt. Dẫu hai vị kia có đè nhau ra làm tình thì hắn vẫn sẽ thờ ơ quan sát như thế. Nhiệm vụ của hắn không phải là bảo vệ thiếu nữ hay thiếu niên kia.

29. Chương 23: ‘tiên Quốc’

Thiên Hoa nhìn người đàn ông trước mặt, hắn ta đột nhiên xuất hiện, nói Niệm Niệm là muội muội của hắn.

“Dựa vào đâu ta phải tin ngươi?”

Thiên Hoa đề phòng che chắn nàng ra sau mình, Niệm Niệm là người cậu nhận là tiểu muội, cậu sẽ không để kẻ không rõ lai lịch chạm vào nàng.

“Dựa vào việc ta sẽ không để ai tổn hại nàng.” Hắn bình thản nói. Sau đó hắn chậm rãi lấy ra một chiếc khăn đen, trong khi Thiên Hoa còn chưa hiểu thì hắn đã bịt khăn vào mặt mình, nói bằng giọng quen quen:

“Nàng ấy không sao đâu, mau chạy đi!”

Cậu nhận ra, hắn chính là vị đại hiệp đã cứu cậu và tiểu muội khi hai người bị bắt.

Đại hiệp đột nhiên biến thành ca ca của muội muội, như thế nếu xét về quan hệ thì y cũng là ca ca của cậu, phải không? Thiên Hoa đầu nghĩ về tính chất bắc cầu, mắt nhìn nam nhân kia nâng người Niệm Niệm dậy, rót vào môi Niệm Niệm thứ thuốc gì đó. Ban nãy cậu vừa gào la đòi được xem đó là thuốc gì, có nguy hiểm không, thì tên kia đã nhàn nhạt bảo y sẽ không hại họ, và nếu y muốn hại thì bây giờ cứ cầm kiếm chém họ luôn sẽ nhanh gọn hơn.

Thiên Hoa lại một lần nữa thấm thía sự bất lợi của việc không có võ công, luôn bị người khác uy hiếp, khiến giờ cậu muốn cãi cũng không cãi lại được.

Cậu nhìn y uy thuốc cho Niệm Niệm, mặt Niệm Niệm đã có khí sắc hơn, nhưng nàng vẫn chưa tỉnh lại.

“Một lúc nữa muội ấy sẽ thức dậy.” Y đặt nàng xuống, thở dài, vẻ mặt bi thương đến khiến cậu không thể làm ngơ.

“Nàng... thuốc đó chữa khỏi được không?” Thiên Hoa nhỏ giọng hỏi. Dù tên đó bi thương vì việc gì, thì trước tiên cậu cũng phải hỏi vấn đề này đã. Cậu mong không phải y bi thương vì bệnh của Niệm Niệm.

Bất quá, lão thiên luôn không đứng về phía cậu.

Y quay sang nhìn cậu, đôi mắt đen như bị phủ bóng mờ, lấp lánh như muốn rơi lệ, “Nàng sẽ chết. Sớm thôi.”

Dược gia chỉ tạm thời áp chế căn bệnh, không thể trị tận gốc, hơn nữa bệnh của nàng là vô dược khả giải, điều này khiến hai vị ca ca càng thêm tuyệt vọng.

Theo lời Đường Trác – ca ca ruột của Niệm Niệm, y đã cầu đến Thần Y cốc, cầu đến cơ quan tình báo nổi danh Âm Dạ môn, tìm đến các thế lực giang hồ lẫn triều đình, tận hết khả năng, nhưng vẫn không cách nào tìm được giải pháp cứu nàng.

Trong tâm Thiên Hoa, giờ chỉ có đau khổ, bi thương. Niệm Niệm còn trẻ như thế, đáng yêu như thế, nàng còn chưa kịp tận hưởng niềm vui của sinh mệnh mà đã phải già từ thế gian này.

Những lời Đường Trác nói càng khiến Thiên Hoa muốn rơi lệ vì Niệm Niệm, nàng thật đáng thương, nàng đã bị bệnh này bẩm sinh, từ lúc ra đời chưa từng có một ngày khỏe mạnh, trong khi những hài tử khác chơi đùa hạnh phúc, nàng một mình khóa kín trong phòng làm bạn với dược thuốc thay cơm. Chưa đến tuổi đi học thì phụ mẫu song vong, nàng tận mắt thấy cha mẹ bị giết, hai huynh muội chỉ biết trốn trong đồng củi yên lặng nín thở rơi nước mắt, nhìn những người thân bị tàn sát. Rồi họ bắt đầu sống lưu lạc, trốn chạy kẻ thù, cơ thể yếu đuối bệnh tật nhưng nàng vẫn kiên cường chưa từng rơi lệ. Mỗi ngày qua là mỗi ngày vùng vẫy chiến đấu lại số phận, không biết tử thần khi nào hạ lưỡi hái xuống, nhưng Niệm Niệm vẫn có thể cười, vẫn an ủi chăm sóc Trác ca ca.

“Nàng được như bây giờ là nhờ Hoán Sinh đan.”

Hoán Sinh đan – đan dược thiêu đốt sinh mệnh. Nếu võ giả sử dụng, có thể khiến y trong thời gian ngắn nội lực tăng lên gấp ba, nhưng sau khi dược hiệu qua đi cái giá phải trả sẽ là cứu tử nhất sinh, chỉ dùng để đổi mạng mình với kẻ địch – tử sĩ và ám sát giả luôn có loại thuốc này trong túi.

Với Niệm Niệm, Hoán Sinh đan là thần dược cho nàng một cuộc đời, dù cuộc đời này có tuổi thọ rất ngắn ngủi.

“Hoán Sinh đan áp chế bệnh tình, thiêu đốt chút tàn mệnh cuối cùng, cho nàng một cơ thể bình thường.”

Như ngọn nến sẽ bùng cháy trước khi tàn lụi.

“Trong bao lâu?”

Y giơ một ngón tay, “Một năm.”

Một năm. Một cuộc đời chỉ có một năm tuổi.

Trong thời gian lưu lạc với cậu, nàng đã dùng hết 10 ngày, còn trước đó là bao lâu? Nàng... còn bao nhiêu ngày để sống?

“Bảy ngày.” Y nhàn nhạt nói, giọng không cảm xúc, có lẽ vì quá đau nên đã không còn để lộ ra. “Hiệu lực của Hoán Sinh đan bắt đầu tan biến rồi.”

Bảy ngày...

Bảy ngày, ngán ngủ chùng như chớp mắt là qua. Nhưng chưa bao giờ Thiên Hoa khát khao thời gian hãy dài đi như vậy, sinh mệnh Niệm Niệm rất ngán ngủ, nàng còn chưa tận hưởng được cuộc sống, nàng là một cô nương tốt không đáng phải chết như vậy...

Chỉ là ở đời, người tốt vẫn luôn chết.

Đường Trác luôn bên Niệm Niệm, cậu cũng ý nhị tránh đi để hai người có thể tâm sự riêng với nhau. Họ là thân huynh muội, có nhiều thứ để nói hơn cậu nhiều, dù cậu tin cậu cũng thương Niệm Niệm không kém hẳn chút nào.

Còn năm ngày....

Thiên Hoa không hỏi xem tử địch của họ là ai, dù trong lòng tràn đầy ý thức công lý muốn giúp họ báo thù cho người nhà, thì cậu vẫn tự biết phận mình, thân cậu còn chưa tự lo được thì giúp nổi ai. Hơn nữa, Thiên Hoa cảm thấy, trong những ngày cuối cùng của một người, không nên để người đó nghĩ về những oán hận nơi trần thế, hãy cố gắng để người đó có thể an tâm yên nghỉ ra đi.

Niệm Niệm còn trẻ, quá trẻ mà, sao ông trời lại bắt công với nàng ấy như thế??? Thiên Hoa không dám khóc trước mặt nàng, trước một người bệnh, không thể để người ấy thấy nỗi buồn của thân nhân, cậu chỉ có thể tươi cười với nàng, tiếp tục kể cho nàng nghe những điều kì thú về thế giới mà nàng gọi là ‘tiên quốc’ kia, sau đó âm thầm ngồi ở nơi không ai thấy, khóc, lau lệ, tựa như ngày xưa đã làm với gia gia.

Khi chỉ còn ba ngày trước khi vĩnh biệt nàng, Đường Trác ca ca gọi cậu ra, tìm một chỗ riêng tư để nói chuyện. Thiên Hoa cảm thấy kì lạ, hai người họ đã luôn thay phiên nhau trông chừng Niệm Niệm, muốn làm hết sức mình để đảm bảo nàng không cảm thấy cô đơn trong những ngày cuối cùng này, bây giờ huynh ấy gọi cậu đi như vậy, còn vẻ mặt nữa, như đang hoang mang, lại như tuyệt vọng, như đã thấy hi vọng nhưng lại không dám để mình tin vào nó, vậy thì còn đau khổ hơn là vô vọng từ đầu...

“Ta nghe Mộc Mộc kể lại, dường như người đến từ một nơi rất xa mà ta chưa từng biết đến...”

Thiên Hoa im lặng, không phủ nhận, đúng là như thế, cậu cũng mơ hồ cảm thấy nếu cứ kể về tình cảnh trong thế giới hiện đại thì cậu sẽ bị coi là người ngoại quốc. Nhưng vấn đề đó có còn quan trọng nữa đâu, Niệm Niệm sắp chết rồi...

Giọng Trác ca trở nên xa xăm, “Người có thể đưa Niệm Niệm đến đó được không?”

Thiên Hoa lắc đầu, “Không thể.” Nếu có thể, chính cậu đã trở về rồi, sẽ không gặp phải những rắc rối này, không gặp những người khiến cậu rung động, vị ca ca nhất giữa đường mà cậu thật lòng coi là người thân, tiểu muội muội đáng thương ngoan ngoãn, và... Nguyệt Ly...

Huynh ấy đột nhiên quỳ xuống, “Ta cầu người, Thiên Hoa, xin người cứu nàng ấy, hãy đưa nàng ấy đi đi...”

“Không phải ta không muốn, mà là không thể.” Thiên Hoa kêu lên, chạy tới muốn kéo Trác ca dậy, phải biết là bị người quỳ một cái giảm mười năm tuổi thọ, tên này muốn cậu đi cùng Niệm Niệm luôn sao? Cậu cố gắng vô ích, miệng kêu, “Nơi đó cũng không cứu được nàng ấy.” Lòng cậu thầm hối hận, có lẽ vì những ngày qua ba hoa bốc phét nhiều quá nên Niệm Niệm tưởng xứ sở hiện đại là tiên giới trong cổ tích, phát đũa phép là biến rối gỗ thành người, sẽ dễ dàng chữa bệnh cho nàng ấy...

“Không.... sẽ cứu được.” Gương mặt y đầy sự cương quyết chắc chắn, “tiên nhân đã nói vậy.”

Lại còn tiên nhân nào ở đây đây?

” Tiên nhân từng nói với ta, chỉ xứ sở không người nào trên thế giới này từng biết đến mới cứu được Niệm Niệm. Ta đã đi khắp nơi, thăm dò nhiều chỗ, nhưng chưa từng biết đến quê hương người, ta chắc chắn cả tình báo nổi danh Âm dạ môn cũng chưa từng biết nơi đó...”

“Ta....” Cậu không biết nói gì, cậu có thể nói mình chỉ bịa ra quê hương kia, nhưng không thể nói vậy được. Có lần Niệm Niệm tỏ ra nghi ngờ việc có một nơi thần kì như thế, cậu đã vỗ ngực khẳng định chắc chắn rằng cậu tuyệt không nói dối muội muội, từng câu từng chữ về gia đình hay thế giới cậu ở trước kia đều chân thật tuyệt đối.

“Người cứu được nàng...”

“Cầu người... ta sẽ trả bất cứ giá nào, chỉ xin người... cứu nàng.”

Nói thật lòng, Thiên Hoa đã rung động, có một người đang quỳ xuống trước cậu, van cầu cậu cứu em gái của mình, tâm Thiên Hoa còn xa vời lắm mới đạt được tới mức ‘như gỗ đá’, nếu có thể, cậu thật sự sẽ dốc hết năng lực cứu Niệm Niệm.

Chỉ là... cậu không thể. Không làm được.

Không có cách nào để cứu Niệm Niệm. Cậu không thể quay về nơi đó, đừng nói là mang người quay về. Thiên Hoa đã vừa khóc vừa nói những điều từ đáy lòng ấy.

Cậu không về nhà được. Nỗi nhớ gia đình, nhớ thế giới cậu đã sống, bị thương khi không thể về nhà, lạc lõng khi rơi vào một nơi xa lạ, nhận thức người thân sắp chết... tất cả trào ra hết lúc đó. Cậu nức nở không ngừng được, cuối cùng chính Đường ca ca phải an ủi cậu, Niệm Niệm cũng bất chấp bệnh tật khuyên nhủ cậu...

Hah, cậu thật thất bại mà. Không thể bảo vệ ai, không thể cứu nổi ai, giờ để cả những người cậu cần an ủi an ủi lại cậu. Cậu có thể làm gì được đây?

Ở một nơi khác, Nguyệt Ly nhìn thoáng qua cái biển đề ‘Thanh uyển cư’ khi bị đệ đệ nắm tay áo lôi vào trong, tai nghe đệ đệ nói,

“Đại ca, hôm nay đệ đệ đệ này giúp ca khai nhân.”

Hắn lạnh lùng nhìn các nam nhân còn thanh tú yếu điệu hơn cả nữ nhân đang si mê nhìn mình, toàn thân tỏa ra khí thế cự người ngàn dặm, muốn sống sót đến gần, nếu có ai dám tiếp cận đụng chạm hắn, đảm bảo hắn sẽ chém tên đó thành tám mảnh. Chính vì không có cảm giác, nên Nguyệt Ly càng chán ghét bị người khác tiếp xúc thân thể, ngay từ hồi hai tuổi, hắn đã dứt khoát tự tử một mình không cần ai hầu hạ rồi.

Sát khí lãnh liệt khiến các tiểu quan dù háo sắc cũng không dám tới gần, muốn phục vụ khách nhân kiêu tiền thì cũng phải có mạng mới dùng được. Phi Tuyết nhìn phản ứng khó chịu của hoàng huynh, vẫn cười hì hì, đã thuận tay kéo một người vào lòng, hắn đến nơi này chẳng khác cá về biển lớn, vô cùng quen thuộc.

“Ca ca của đệ, đệ cũng không nỡ để các mỹ nhân uống mạng dưới kiếm của huynh đâu, hôm nay huynh chỉ cần nhìn là được rồi.” Hắn cười nói, rồi quay sang yêu cầu lâu chủ mang hai tiểu quan thật lão luyện lên phòng, xong thuận tiện nâng cằm mỹ nam trong lòng, cúi xuống tặng y một nụ hôn sâu. Nguyệt Ly lạnh lẽo nhìn đệ đệ biểu diễn hôn kĩ, mắt không nháy lấy một cái.

Phi Tuyết thầm chán nản, thật ra lời hoàng huynh đến đây còn hơi sớm, hắn dạy sớm thế này chỉ vì muốn huynh ấy có việc khác để phân tâm chú ý, không suốt ngày mang bộ mặt người chết lạnh lùng hỏi thông tin của tiểu thỏ – con thỏ đáng ghét hắn chẳng biết đã trốn ở đâu rồi, khiến cứ khi bị hỏi thì hắn đều phải nói dối huynh ấy.

Vốn hắn muốn đợi khi tình cảm của hoàng huynh với tiểu thỏ thâm hậu một chút mới dùng đến thủ đoạn này, nhưng hoàn cảnh tác động lên kế hoạch, dù sao chỉ cần kết quả như ý, phương pháp thế nào không quan trọng a.

” Đại ca, đệ vẫn luôn khâm phục trí nhớ của huynh. bây giờ việc của huynh là nhìn kĩ, ghi nhớ vào đầu, sau đó luyện tập, cuối cùng là ứng dụng.” Phi Tuyết điềm nhiên phân tích, “huynh vốn khiết phích, muốn luyện tập cũng khó kiếm được đối tượng để luyện, cùng lắm thì để đệ mang cho huynh mấy con búp bê mới nhập về từ Tây quốc, chúng làm từ ôn thị đặc sản Tây quốc, kích thích như người thật, xúc cảm cũng mềm mại trơn bóng, đệ chơi thử rồi, không tệ lắm, khuyết điểm là mấy con búp bê không biết rên rỉ phản ứng khiến cảm giác cứ như gian thi ấy...” Phi Tuyết ngừng lẩm nhẩm về những món đồ chơi phục vụ dục vọng bản năng con người đã được những cái đầu biến thái tạo ra, vì thấy hoàng huynh đã có vẻ khó chịu mất kiên nhẫn.

Hắn lặng lẽ cất ngọc bồng, chất bôi trơn với dây trâm châu... vào hòm. Đây là hòm chứa đầy bảo bối hắn cất công sưu tập, hắn còn chưa kể với huynh ấy những trò mới lạ hơn như dụng dầu khiến rắn chui vào hậu

huyết đầu.

Thôi kệ, nói nhiều làm gì, sau này dùng là huynh ấy thấy ngay ứng dụng của chúng vào thực tế. Hôm khác sẽ mở khóa giảng bài chuyên dụng cho huynh ấy về tác dụng của những công cụ trong việc giúp đời sống tình dục thêm phong phú thỏa mãn. Đầu Phi Tuyết đã tự động cân nhắc xem dùng công cụ nào có vẻ phù hợp với tiểu thổ... Nhưng hần lập tức bứt ra không nghĩ nữa, giờ vào việc chính đã.

Môi mang nụ cười ôn hòa hết sức, Phi Tuyết đứng lên, lấy hai cái ghế cho hai người ngồi trước giường, rồi ra lệnh với hai kẻ trên giường.

“Dùng hết kinh nghiệm năng lực cho ta và đại ca được hưởng nhân. Làm tốt có thưởng.” Một xấp ngân phiếu đập xuống bàn, “Ai làm người kia cao trào trước sẽ được từng này.”

Xong không nhìn hai tên kia hai mắt tỏa sáng, hần nhìn hoàng huynh, “Thần đệ biết năng lực họ không tốt, chỉ là huynh nên học cơ bản trước, đệ sẽ dạy huynh chuyên sâu sau.”

Nguyệt Ly gật đầu, hần biết Phi Tuyết vốn yêu cầu rất cao.

Phi Tuyết là lãng tử phiêu giữa vạn bụi hoa, tự nhận thấy về kĩ thuật thì không hông bài nam quán nào có thể so được với hần, hần tự mình huấn luyện sẽ đạt hiệu quả cao nhất. Da mặt Phi Tuyết cũng đủ dày để không bận tâm tới việc mình sẽ ‘vận động’ trước mặt huynh trưởng, tính huynh ấy chỉ để tâm tới kết quả, cũng sẽ không ngại ngần gì khi nhìn hoàng đệ trần truồng làm việc trên giường. Biết vậy, nhưng Phi Tuyết quyết định vẫn để huynh ấy học về cơ bản, biết những kẻ non kém làm chuyện đó thế nào đã.

Hơn nữa, Phi Tuyết muốn nhân việc này đánh giá mức độ miễn cảm của hoàng huynh, coi xem khi nhìn cảnh nóng bỏng huynh ấy có cảm giác gì không.

30. Chương 24: Muội Muội

“Hoàng huynh yêu dấu, huynh nhớ kĩ chưa?” Lòng thầm liên tục phê phán dìm hàng kĩ thuật quá kém của hai tên người mẫu, Phi Tuyết hỏi huynh ấy sau khi xua chúng đi.

Nguyệt Ly nghĩ nghĩ rồi gật đầu, hần tin mình đã nhớ được từng chi tiết rồi. Chỉ là hần vẫn không thể hiểu, lắc mông, rên rỉ, dương vật sưng tấy, trừa sáp phía sau... hần căn bản không hiểu tại sao họ cảm thấy khoái hoạt. Tuy không có cảm giác nhưng Nguyệt Ly vẫn đọc sách, vẫn hiểu rằng ai cũng làm chuyện này trừ các nhà sư, hần cũng chưa từng nghĩ về mấy thứ này ngoài việc cảm thấy nó rất bẩn, họ không cảm thấy bẩn sao, rõ ràng hậu môn với dương vật chỉ dùng để đi vệ sinh thôi mà.

“Huynh cảm thấy gì?”

“Bẩn.” Nguyệt Ly bật ra cảm nghĩ thật. Phi Tuyết nhìn nhìn hoàng huynh, biết mình cũng không nên trông đợi gì từ kẻ lí trí quá mức này.

“Huynh có cảm thấy ngứa ngáy khó chịu hay nóng bức trong người không?” Hần hỏi đầy hi vọng, nếu là nam nhân thật sự thì khi nhìn cảnh ái ân sẽ thấy chút hưng phấn, nếu đủ dâm dăng miễn cảm có lẽ còn tự thủ dâm luôn được. Hoàng huynh nhà hần tuy bị lãnh cảm nhưng chắc cũng có cảm giác a.

“Ngứa ngứa nóng bức là cảm giác gì?” Nguyệt Ly hỏi lại, hần xưa nay chưa từng biết đến cảm giác đó. Cảm giác duy nhất hần từng có là ẩm áp của da thịt Thiên Hoa.

Phi Tuyết đầu hàng, nhớ lại ngày trước huynh ấy từng bị sốt cao, nhưng chính huynh ấy cũng không phát hiện ra, cho đến lúc ngứa xiu trong cung mọi người mới phát hiện người huynh ấy đã nóng như lò than, thái y cũng gặp khó khăn vạn phần khi hỏi gì huynh ấy cũng đáp là ‘không cảm thấy’.

“Được rồi, vậy nhục bồng của huynh có cương lên không?”

Nguyệt Ly phản ứng bằng việc tự với tay xuống giữa hai chân qua quần sờ sờ mình. Sau đó đáp trung thực, “Không cương.”

Nhìn vào đôi mắt tím thuần khiết, Phi Tuyết cảm thấy mình còn cả chặng đường dài. Hắn biết huynh ấy không bị bắt lực, theo báo cáo của Lan Đặc thì thỉnh thoảng huynh ấy cũng bị mộng di, nhưng xem ra để huynh ấy biết tình thực là gì thì còn cách xa vạn dặm.

Hắn tính toán, kích thích qua mắt khi nhìn kẻ khác không tác động được huynh ấy, vậy nếu được người khác thủ tâm khẩu giao thì huynh ấy có cảm giác thoải mái được không? Phi Tuyết cân nhắc xem tỉ lệ thành công cao bao nhiêu...

“Tạm gạt cảm nhận của huynh sang một bên vậy, vấn đề bây giờ là huynh cần khiến đối tác tiểu thổ của huynh thỏa mãn sung sướng.” Ban nãy hắn yêu cầu họ tự chơi đùa khiêu khích lẫn nhau chính là muốn huynh ấy học được thủ thuật kích thích tiểu thổ, theo trực giác của hắn, tên nhóc đó còn là xử nam và là loại rất yếu ớt trước khoái cảm, nếu huynh ấy đủ lão luyện thì sẽ dễ dàng khống chế được y. Từ ‘người khiến cơ thể mình thỏa mãn cao trào’ đến ‘người yêu’ không cách nhau xa, đó là kinh nghiệm của hắn.

Hắn nghĩ xem nên cho huynh ấy luyện tập thế nào, dùng búp bê e không được, dùng người khác thì chắc chưa kịp làm gì đã bị chém chết...

“Ta có thể làm y như vừa rồi.” Nguyệt Ly thản nhiên nói. Phi Tuyết không nghi ngờ năng lực sao chép của huynh ấy, nhưng bản thân hắn vẫn thấy không đủ, hai người mẫu vừa rồi còn quá non tay, huynh ấy học chúng vẫn sẽ non tay như vậy.

“Đã học phải bái người giỏi nhất, thần đệ sẽ mang đệ tử đặc ý và cả tâm thân này ra chỉ dạy hoàng huynh.” môi nhếch lên một đường cong ưu mỹ. Phi Tuyết búng tay, một mỹ nhân mở cửa bước vào. Đích xác là mỹ nhân, môi hồng khêu gợi, dáng người yếu điệu, thân mặc một chiếc áo dài mỏng hờ ra bờ vai trắng nõn.

“Đây là Hồng Linh, đệ tử sắp xuất sư của thần đệ. Huynh muốn bắt chước thì nên bắt chước y.” Phi Tuyết chào hàng, Hồng Linh nhún mình cúi chào sư phụ và sư bá, khi cúi vạt áo hơi rộng hơi hạ xuống, khiến hai khóa hồng du thoáng ẩn hiện.

Phi Tuyết đập bốp vào đầu y, “Sai rồi, dung tục thế này là không được, chính vì quá để ý đến việc khoe thân thể nên người mới mãi chưa đạt tiêu chuẩn.” Hồng Linh bị đau, xoa xoa chỗ bị đánh, đôi mắt to thoáng ngẩn lệ, mười phần đáng thương khi cúi đầu nghe thụ giáo.

Phi Tuyết quay sang hoàng huynh, “Bỏ qua vài điểm yếu thì kỹ thuật của tên này thuộc hàng nhất lưu, huynh quan sát mà học đi, thần đệ sẽ từ từ giảng cho huynh.” xong lại nhìn sang Hồng Linh, mắt nghiêm túc mang ý cảnh cáo rõ ràng, “Hôm nay học về năng lực hầu hạ đối tượng, đảm bảo khiến đối tượng đạt được đến thỏa mãn lớn nhất. Có sư bá ở đây, đừng làm mất mặt ta.”

Hồng Linh gật đầu hiểu rõ.

Nguyệt Ly cứ thế nhìn Hồng Linh hoạt động, tai nghe Phi Tuyết giảng giải nói về kỹ xảo hầu hạ, bảo cơ thể nam nhân có bốn chỗ mà nam nhân nào cũng muốn cảm: hậu đình, côn bồng, song cầu, hai khóa thù du. Trên thù du nên chú ý chỗ nó thũng xuống, côn bồng thì nên tập trung vào linh khẩu trên quy đầu, nhiều người cứ nghĩ chỉ nhục bồng kích thích mới đem lại cao trào, kì thật mười phần sai, hậu đình cũng làm được điều đó, nếu không thế gian đã không có nhiều đoạn tự như thế. Trong hậu môn có rất nhiều tuyến dây thần kinh, sâu trong hậu môn có chỗ gọi là tuyến tiền liệt, khi đỉnh lộng chỗ đó sẽ cảm thấy muôn phần thoải mái, trườn sát tiểu huyết mục đích là ma sát nội vách bên trong, đâm vào tuyến tiền liệt tạo rất nhiều kích thích.... Phi Tuyết nói cơ bản kiểu thế

“Hoàng huynh, giờ huynh sẽ học khẩu giao, dùng miệng khiến bạn nữ phát tiết dục vọng. Đây là điều ái nhân nào cũng sẽ làm với nhau, huynh đừng có nghĩ gì về bẩn hay không thích, cứ coi nó như nước uống đi.” Phi Tuyết nói, môi cười, mắt nhuốm tình thực, tay chọc chọc đầu Hồng Linh, “giảng cho hoàng huynh ta nghe.”

Hồng Linh nghe lời, cúi xuống, tay vuốt lên côn bồng của Phi Tuyết, bắt đầu nói, “Sư bá, đầu tiên ngài cần hiểu về cấu tạo dương cụ, lúc này sư phụ dương cụ đã bắt đầu đứng lên, ngài có thể bắt đầu chân chính xem kỹ nó.” Tay y lướt lên trên, “Đầu tiên ngài sẽ thấy tính khí dạng trụ thể, tại đỉnh chóp có một vật dạng cầu, đường kính so với trụ thể lớn hơn nhiều, mọi người thường gọi là quy đầu.”

Tay y chạy tới quy đầu, Phi Tuyết thoáng rung mình, nhưng tự chế lực siêu cường khiến y nhanh thả lỏng ra, mặc tên kia lấy mình ra giảng bài. “Đỉnh quy đầu có một khe rãnh, đó là nơi nam nhân bắt tinh, thỉnh chú ý nơi này, đó là bộ vị rất mẫn cảm, khi khẩu giao dụng lưỡi nhu nhu một chút sẽ dễ dàng khiến y cao trào.”

Giảng bài không tẻ, Phi Tuyết thâm hài lòng, xứng danh đệ tử đặc ý của hắn, đã nuốt từng lời hắn giảng vào đầu

“Dưới quy đầu phía là nam nhân tính khí hành bộ, nơi đó không có nhiều đầu dây thần kinh lắm, bởi vậy nếu ngài lấy tay hoặc lưỡi khẽ vuốt bộ vị này, thì cũng không gây cho nam nhân rất mạnh kích thích. Sư phụ nói rất nhiều người đều cho rằng mút hành bộ sẽ làm nam nhân bắt tinh, kỳ thật không phải, nam nhân hầu bộ ở chỗ sâu trong cùng quy đầu ma sát, mới là nguyên nhân chân chính khiến nam nhân bắt tinh.

Dưới dương vật là cao hoàn. Cao hoàn đối cảm giác đau đặc biệt mẫn cảm, nắm vuốt bóp nó có thể khiến bạn lữ dễ dàng chảy ra nước mắt sinh lý vì cả đau lẫn thoải mái. Sư bá cũng có thể ngâm chúng trong miệng, ngâm một cái thậm chí đồng thời hai cái, dùng lưỡi vân vê sẽ dễ dàng khiến người kia đạt tới khoái hoạt tối cao.

Ngài phải cẩn thận quan sát tính khí của người kia, hoàn toàn nắm giữ vùng mẫn cảm nhất trên người hắn, sử dụng tri thức, hảo hảo vận dụng lưỡi, môi, răng, khoang miệng và yết hầu...”

Phi Tuyết cười cười thêm vào, “Khi khẩu giao, huynh có thể thuận tiện liếm tiểu huyết. Dấu tiểu thổ là ‘trên’ hay ‘dưới’ thì đó cũng vẫn là một bộ vị rất mẫn cảm, là nam nhân khi được liếm chỗ đó sẽ cảm thấy rất thoải mái.” Chính hắn cũng luôn thích được sủng nô liếm giang cho mình, thật sự không tẻ đâu.

Nguyệt Ly nghe nghe, nhìn nhìn, ghi nhớ vào đầu.

Thiên Hoa thật sự không cách nào cứu Niệm Niệm, Trác ca ca nghĩ cậu đến từ một thế giới thần kì nơi có thể cứu nàng, huynh ấy cầu xin cậu, thề nguyện làm bất cứ việc gì miễn là cậu mang nàng ấy đến đó, dù nơi đó không cứu được thì cũng cầu cậu mang nàng đi, như người sắp chết đuối bám víu cọng rơm cuối cùng, với huynh ấy, đến được nơi đó là có hi vọng, còn hơn ở lại đây chờ đưa tang nàng. Huynh ấy nói sẽ lo mọi chi phí hành trình, dù nơi đó ngoài biển khơi xa thì huynh ấy cũng sẽ kiếm được con thuyền chạy nhanh nhất, dù đó là nơi rừng thẳm thì huynh ấy sẵn sàng dùng kiếm tạo một lối mòn, nếu chỗ đó quá xa huynh ấy sẽ mang đến Thiên lý bảo mã... Huynh ấy cung cấp mọi điều kiện, chỉ cần cậu dẫn đường, dù cậu không thể tự dẫn đường, thì cũng xin cậu chỉ lối đi cho huynh ấy, huynh ấy sẽ mang Niệm Niệm đi đến đó, dù có quỳ hàng năm ngoài cửa, dù bán cái mạng này cho họ để làm được nô thử thuốc thì huynh ấy cũng tình nguyện....

Chỉ cần cứu được tiểu muội muội này, còn lại huynh ấy ra sao cũng được.

Thiên Hoa chắc chắn sẽ giúp huynh ấy, nhưng điều huynh ấy muốn lại nằm ngoài khả năng của cậu.

“Huynh không thể, Niệm Niệm.”

Cậu thừa nhận sự vô dụng của mình trước ánh mắt trong sáng của Niệm Niệm. Muội muội nhìn cậu, không nói gì, rồi mỉm cười, thì thầm, “Muội tin huynh.”

“...”

“Huynh thật lòng thương yêu tiểu Niệm Niệm, lại là loại người dễ mềm lòng, nếu bị cầu xin như thế, nếu tính mạng Niệm Niệm này nguy kịch, nếu nằm trong khả năng của huynh, huynh chắc chắn sẽ cứu muội dù có phải hi sinh chính mình. Huynh không làm, chứng tỏ huynh là không thể. Chứng tỏ thế giới huynh kể, quê hương của huynh thật sự không thể đến được nữa rồi.”

Cậu nhìn nàng, mắt dâng trào nước, Niệm Niệm tin tưởng cậu, nàng ấy vẫn như thế, thuần khiết hoàn mỹ, tin vào từng lời cậu nói. Tại sao thiên thần như nàng lại phải chết, tại sao ông trời lại tàn nhẫn như thế với nàng? Như có gì bóp nghẹt tim cậu, khiến cậu tức nức nở... “Niệm Niệm, huynh thật sự rất thương muội, huynh không muốn mất muội, huynh thật là vô dụng...”

Niệm Niệm ngồi dậy, không còn mang dáng vẻ bệnh tật yếu ớt như sẽ biến mất bất cứ lúc nào nữa, ngược lại, nàng như đang tỏa sáng, như một nữ thần, tay với ra lau nước mắt của cậu, môi cười nhàn nhạt, “Ta rất tự tin vào ánh mắt của mình, nếu người đóng kịch gạt được ta, thì coi như danh dự mấy trăm năm của môn phái chôn vùi cũng tâm phục khẩu phục.”

Tay Niệm Niệm lướt xuống ngực cậu, dừng lại ở vị trí trái tim, “Nỗi đau của ngươi lúc này, là thật. Những gì ngươi kể cho ta, cũng là thật. Ngươi đến từ một thế giới khác, cũng là thật.”

Thiên Hoa chớp chớp mắt, dụi dụi lau lệ đi, Niệm Niệm cảm giác hơi là lạ.

Trác ca ca đột nhiên tiến tới từ phía sau, mặt huynh ấy mang vẻ lạnh lẽo vô cảm xa lạ, như một người khác, rồi huynh ấy... quỳ xuống trước Niệm Niệm.

Muội muội đứng lên, trong khoảnh khắc ấy, Thiên Hoa như thấy nàng ấy lột xác, làn da từ màu trắng bệch tái nhợt chuyển sang trắng nõn khỏe mạnh, bộ dáng không còn gọi người khác thương tiếc mà tỏa một... như là uy nghi, là... nhìn xuống thế gian, là khí thế của kẻ trường kì ngồi ngôi cao mà cậu từng cảm thấy ở Nguyệt Ly.

Niệm Niệm nhìn sang cậu, đồng tử vẫn là màu đen quen thuộc, nhưng âm u thâm trầm hơn nhiều, không còn trong sáng...

“Chúng ta cả đời truy cầu ‘sự thật’. Đã đưa tin thì sẽ đưa ra ‘sự thật’. Không võ công, không địa vị, không tâm cơ nhưng vẫn bức được ta tới bước này, Diệp Thiên Hoa, ngươi có thể tự hào về điều đó.” Giọng lạnh lùng thoáng tan ra một chút, đôi mắt cũng như mềm mại đi, tiếng nói như thì thầm, là lời nói thật, như thể muội muội đứng là nghĩ như thế, “Ngươi không vô dụng, Diệp Thiên Hoa, không vô dụng như ngươi tưởng đâu.”

Là an ủi? Niệm Niệm...

Đây còn là Niệm Niệm sao? Trác ca ca sao lại quỳ? Thiên Hoa mê man nghĩ, trước khi mọi thứ trước mắt như mờ đi.

31. Chương 25: Giả Dối

Hoành Văn dạo bước trên đại lộ, rồi bước vào một tiệm ăn nhỏ. Hắn từ lâu đã không còn ăn uống chi dục, nhưng đôi lúc cảm thụ như một con người cũng không sai.

Thức ăn được bưng lên, Hoành Văn từ từ nhắm nháp, cái hắn cảm thấy không là rượu thịt gia vị, mà là ý cảnh, là tâm tình của người nấu. Đầu bếp này là người chân chất thật thà, lòng đang đầy tâm sự về cuộc sống gia đình... những hình ảnh về cuộc sống của người đầu bếp đó lần lượt hiện ra trong tâm trí hắn, phẩm thể nhân sinh không làm dậy nổi một tia tâm huyền. Có lẽ bây giờ điều duy nhất hắn còn để ý trên nhân thế là hài tử kia.

Dù không chú tâm, nhưng những tiếng động xung quanh vẫn ập vào tai hắn. Có tiếng trẻ con đòi ăn, tiếng nói của nam nhân, tiếng phụ nữ đang câu kinh nói về tên hạo sắc đã phi lễ nàng... rồi cái tên ‘Ám dạ môn’ vang lên trong đầu hắn. Cái tên ấy khiến lông mày uy nghi nhướn lên, môn phái ấy tính ra cũng là một trong những điều hiếm hoi khiến hắn chú ý. Tuy mức độ hắn nhiên không bằng hài tử kia, nhưng Ám dạ môn xác thực đã lưu lại một ấn tượng sâu sắc trong quãng thời gian dài nhàm chán của hắn.

Họ đang nói gì về tin tức Ám dạ môn đưa ra, họ tranh luận bảo thông tin ấy quá khó tin. Hoành Văn không phản ứng gì, chỉ điềm nhiên đánh giá trong đầu, hắn biết Ám dạ môn sẽ không đưa ra tình báo giả, môn phái ấy hiển danh mình cho tình báo, họ sẽ mạo hiểm mọi thứ để đạt được tình báo chính xác, nếu không xác minh kĩ họ sẽ không công bố ra ngoài.

Với môn phái ấy, mỗi thông tin đều là con dao hai lưỡi. Là mang uy vọng lên cao hoặc khiến bản thân hoàn toàn sụp đổ. Hắn biết Ám dạ môn sẽ tự giải thể nếu bất cứ tình báo nào của họ bị chứng minh là ‘không chính xác’.

Mang gánh nặng lời thề như vậy mà Ám dạ môn vẫn tồn tại đến mấy trăm năm, đủ biết họ xuất sắc đến thế nào. Hoành Văn tự nhận mình không thể bằng họ, không có nhiều xảo thuật như họ, cũng không có

sự hiến dâng cho thu thập tình báo như họ... hấn kính phục họ, linh hồn họ chói sáng hơn bao nhiêu kẻ tự nhận là ‘đệ nhất sát thủ’, ‘môn phái đứng đầu’ khác. Nhưng chỉ có thế thì vẫn chưa đủ để khiến môn phái ấy ghi tên được trong đầu tiên quân vô tình, còn khiến tiên quân chủ động tìm hiểu về họ.

Vấn đề là ở truyền thống của các đời Âm dạ môn môn chủ.

Trong Âm dạ môn, môn chủ là kẻ điên cuồng nhất, liều mạng nhất, cũng là kẻ tự bán mình cho tình báo nhiều nhất. Và đám môn chủ đó có một truyền thống: mỗi tân nhiệm môn chủ đều phải tự mình thu thập tình báo về kẻ bí ẩn nhất, được đánh giá là khó lấy thông tin nhất thế gian. Chưa lấy được thì chưa được kế nhiệm thống lĩnh Âm dạ môn.

Bất hạnh làm sao, cái tên Hoàn Văn đã đứng đầu trong danh sách ‘những nhân vật bí hiểm’ gần hai trăm năm.

Nên cứ cách một đoạn thời gian, Hoàn Văn liền thấy mình ‘vô tình’ ‘ngẫu nhiên’ gặp được một ai đó, rồi ai đó với đủ loại lí do sẽ bám lấy hấn, hoặc sẽ có đủ vấn đề đột nhiên ập vào cuộc sống của hấn... Khi đó Hoàn Văn lại lập tức biết Âm dạ môn sắp đổi chủ, rồi để đỡ bị quấy rầy, hấn lại ‘vô tình’ ‘ngẫu nhiên’ để lộ ra thông tin nào đó, cho tân nhiệm môn chủ có thứ để về báo cáo nhận chức.

Hấn biết các đời môn chủ cũng biết hấn đã phát hiện ra, chỉ là đôi bên rất ăn ý coi như không biết gì. Hấn sẽ được thanh tịnh, các môn chủ cũng hoàn thành nhiệm vụ, đôi bên cùng có lợi.

Hoàn Văn vốn không phải người nhân nghĩa, nếu thật sự không vui, hấn có thể hủy diệt môn phái cách mấy chục năm lại quấy rầy hấn một lần đó.

Nhưng Hoàn Văn không bao giờ làm vậy. Hấn không chán ghét các môn chủ đó, linh hồn họ thật rất thuần khiết, cũng không có ý gây hại.... với lại, lâu dài qua lại như thế, khiến hấn gần như đã hình thành một tình hữu nghị với họ.

Âm dạ môn rất đặc biệt, Hoàn Văn chưa từng biết đến môn phái nào đặc biệt như thế. Phong cách hành xử đặc biệt, các đời môn chủ đặc biệt, cả công pháp trấn môn của họ... công pháp ấy là thuật cải trang hoàn mỹ nhất hấn từng biết. Cả hấn cũng không thể cải trang hoàn mỹ hơn công pháp ấy.

Cần Khôn Đại Na Di.

Lúc biết về công pháp ấy, Hoàn Văn còn thoáng tiếc nuối sao mình không sinh sớm một chút để báỉ phỏng tổ sư sáng tạo ra công pháp này. Y đích thật là một khuynh thế chi tài, có thể từ phạm thai sáng tạo ra công pháp ngang hàng với tiên thuật như thế.

Thiên Hoa mơ hồ tỉnh dậy, cậu thấy mình đang trong một căn phòng rộng rãi hoa lệ, tiếng một cô nương vang lên bên cạnh,

“Công tử đã tỉnh, tiểu nữ xin hầu công tử rời giường.”

Sao mà quen thuộc? Thiên Hoa nhìn nữ nhân đang cúi người bên cạnh, đầu nghĩ, không lẽ mình lại về sơn trang rồi?

Nhưng không phải, tuy không dám nói đã tham quan hết (ít nhất Hình ngục dưới hầm cậu không bao giờ ngó xuống) nhưng Thiên Hoa dám nói mình đã dạo quanh hết tám phần trong Bạch Vân sơn trang, cậu chưa từng thấy căn phòng thế này ở đó, cũng chưa từng thấy người thị nữ này. Hơn nữa, kiến trúc phòng này cũng không giống phong cách của Nguyệt Ly, phòng ngủ, dù là của y hay phòng ngủ phụ cho khách nhân, đều rất đơn giản rõ ràng, không trang trí hoa lệ như thế.

“Tỉnh rồi?”

Niệm Niệm đi vào, Thiên Hoa nhìn nàng như nhìn người chưa từng quen biết, Niệm Niệm vẫn tạo cảm giác rất khác... không như muội muội cậu đã thương yêu, đôi mắt, biểu cảm, dáng điệu cách đi, đều như của người khác. Nàng nói tiếp, “Đột nhiên bất tỉnh làm ta tưởng người bị bệnh gì. Lần sau dù có lo cho người thân đến đâu thì cũng phải lo cho mình trước đã. Không ăn không ngủ chỉ lo khóc thương muội muội, người nghĩ người ngã bệnh ra đó thì Niệm Niệm sẽ vui về sao?”

Nàng ngồi phịch xuống ghế, thị nữ vội đi rót trà cho nàng. Thiên Hoa vẫn tròn mắt nhìn nàng, sao cậu cảm thấy hành xử của Niệm Niệm cứ như... nam nhân? Chẳng lẽ bệnh của nàng đến giai đoạn cuối sẽ làm thay đổi tính cách?

“Niệm Niệm...” Thiên Hoa gọi.

“Niệm Niệm cái gì?” Nàng gất lên câu kính, “Vừa ngủ dậy không thay đồ rửa mặt rồi đi ăn đi, muốn ngất xỉu nữa chắc?”

Muội muội ngoan hiền ăn nói nhỏ nhẹ của cậu đi đâu rồi????

Cậu cứ thế đồ dẫn rửa mặt, thay đồ rồi tổng thứ chẳng biết là gì vào miệng, vị của nó thật kinh khủng, nghe tiểu tư bưng đồ ăn nói đây là thiên sơn hà liên, bồi dưỡng khí huyết, có thể khiến xương trắng sinh thịt, có tiền cũng không mua được. Vì nghe giá của nó rất đắt, nên đang muốn phun cậu lại cắn răng nuốt lại vào bụng, cái thói tiếc của đã được hình thành trong cậu từ thời gian làm khát cái nhặt rác, Niệm Niệm đã đưa đồ quý, cậu phải trân trọng mà ăn.

Mà Niệm Niệm giàu như thế sao? Theo ấn tượng của cậu, hai huynh muội Đường gia suốt ngày nay đây mai đó trốn tránh kẻ thù, sao bây giờ lại có cả một cơ ngơi thế này? Còn có cả người hầu kẻ hạ? Muội ấy cũng không có vẻ bệnh tật sắp chết nữa, tính thời gian thì hôm qua đã là ngày Hoán Sinh đan hết hiệu lực, chẳng lẽ này giờ là vong hồn của muội ấy? Cậu đang ở dưới âm phủ? Đầu Thiên Hoa quay vòng vòng với đủ loại giả thiết, đã bắt đầu đi đến kết luận rằng Trác ca ca chắc đã đốt nhiều tiền vàng lắm nên muội ấy mới mua được cả biệt trang, tính cách con người khi còn sống với lúc chết rồi thay đổi hẳn cũng là điều dễ hiểu. Còn về điều kì quái như Trác ca ca quỳ trước muội ấy, có lẽ là cậu hiểu nhầm, đó là sụp xuống đau thương chứ không phải là quỳ.

Ăn xong, Thiên Hoa bước ra ngoài, đập vào mắt đầu tiên là sương mù trải khắp cả trang viện, đưa mắt ra xa chỉ thấy một màu trắng bạc, ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời cũng u ám trắng đục không thấy một tia nắng, không khí tĩnh mịch, không tiếng người nói, không tiếng chim hót gió thổi cây lay, yên lặng như không thuộc về trần thế...

Xem ra đây đúng là âm phủ rồi, Thiên Hoa cảm khái, âm phủ cũng không kinh khủng như cậu tưởng tượng, không có quỷ sai, không có vạc dầu, chẳng biết bao giờ cậu mới được đầu thai...

“Nhìn đủ chưa?”

“Đủ rồi.”

Thiên Hoa chậm chạp rời mắt khỏi sương mù, nhìn sang Niệm Niệm, nàng ấy vẫn mặc bộ đồ cũ, đang cau mày nhìn cậu.

Thôi, dù sống hay chết, đây vẫn là muội muội, cậu sẽ yêu thương nàng như trước.

Đôi mắt xinh đẹp hơi nheo lại, “Có phải ngươi lại nghĩ vớ vẩn gì rồi không?”

“...”

“Thiên Hoa, ngươi thật sự nên sửa tính tưởng tượng lung tung đi. Việc gì không biết thì phải tìm hiểu xác minh, ngươi chỉ ngồi một chỗ mà nghĩ thì sự thật sẽ luôn cách xa vạn dặm.”

“...” Cậu quyết định hỏi thẳng, “Niệm Niệm, đây là đâu? Muội còn sống hay đã chết? Huynh rất sợ ma, nhưng nếu là muội huynh sẽ không kì thị đâu.”

“... Đã biết ngươi sẽ không nghĩ được gì hay ho.” Niệm Niệm thở dài, con ngươi sáng lấp lóe sinh động, “Ta đã giữ lại bộ dáng này để tiện giải thích với ngươi, xem ra ta đã làm đúng.”

“???”

“Giữ bộ dáng nữ nhân rất khó chịu, bộ ngực cứ nảy tung tung, váy áo mấy lớp, phải đi trên đầu mũi chân, lại còn son phấn, tính ra mang hình dáng hài tử còn thoải mái hơn...” Niệm Niệm cau mày, mặt nhăn nhó khó chịu.

Cậu thật không hiểu gì cả.

Lần đầu tiên, Thiên Hoa được tận mắt thấy cái gọi là ‘không có gì không thể’.

Lần đầu tiên, thiếu niên sống trong thời hiện đại được biết đến đỉnh cao chói lọi của võ công.

Như là ma quỷ. Lại như là thần tích.

Cậu tận mắt thấy thân hình thon thả kia vận vẹo hơn xa vô số vũ công yoga trên tivi, tai nghe những tiếng xương lách cách va chạm, mục kích thấy rõ việc bộ ngực nàng dần xẹp xuống, vai trở nên rộng hơn, cánh tay phồng lên không còn vẻ yếu ớt chặt gò không xong của nữ nhi. Tiếng xương răng rắc liên tục vang, có y phục che đậy, nhưng qua sự sột soạt của lớp vải bó sát người, cậu có thể cảm thấy bên dưới vải cơ thịt đang di chuyển biến đổi.

Cơ bắp da thịt trên gương mặt nữ tính mười phần cũng thay đổi, chuyển hóa sang vẻ nam tính, quá trình biến hóa cứ như ảo thuật chính dung, khiến Thiên Hoa sửng sờ ngây dại.

Cậu cứ ngây dại nhìn cảnh biến hình, đến khi nghe một tiếng thở dài rất dài, người đó đứng thẳng lên, cậu mới tỉnh ra biết quá trình biến đổi đã hoàn tất.

Miêu tả thì dài, nhưng hình như không đến một phút. Để muội muội của cậu hô biến thành một người khác.

Hắn nhăn mặt, thô bạo cởi váy áo hồng nhạt có hình hoa nở, rồi lại đến yếm đỏ bó sát người, hắn không chút do dự tháo sạch, trâm cài guốc cao cũng bị quăng hết sang một bên.

Máu Thiên Hoa còn chưa kịp dồn lên não, nên cậu cứ thế dờ dẩn nhìn khí quan thập phần hùng vĩ giữa hai chân y, chứng tỏ y đúng là nam nhân hàng thật giá thật, hơn nữa còn có vẻ rất cường tráng trong vấn đề trên giường.

Một vài người hầu đã đứng sẵn bên cạnh, đưa lên áo khoác ngoài màu trắng, hầu hắn khoác nó lên người. Hắn cứ thế khoác qua loa phủ thân, chỉ có áo khoác che người nên hai núm ngực và đôi chân thon dài vẫn thoáng ẩn thoáng hiện.

Hắn đứng thẳng lên, nhìn vào cậu, rõ ràng là khuôn mặt của một nam nhân anh tuấn, ngũ quan phối hợp vừa vặn, sẽ khiến các cô gái nhìn vào mơ mộng mong lấy hắn làm chồng. Toàn thân hắn tỏa ra khí thế bề thế thiên hạ, hình như hắn cao hơn cậu? Thật ra nam nhân ở đây ăn gì để lớn vậy? Sao ai cũng cao hơn có khí phách hơn cậu?

“Tỉnh ra chưa?” Hắn cài lại vạt áo quá rộng, miệng vẫn nói, “Niệm Niệm không tồn tại, nàng chưa từng chết đi, người không cần quá đau buồn. Phải tỉnh lên, nếu không tên hoàng đế kia lại tưởng Âm dạ môn chúng ta bắt nạt mục tiêu.”

“Muội... không... người.... Vì sao?” Mắt Thiên Hoa dâng nước, tim nhói lên, đau. Cậu đã thật lòng yêu tiểu muội, tất cả đều là lương gạt sao? Sao lại đùa bốn tình cảm của cậu, thấy cậu đau thương họ có lợi gì?

Hắn nhíu mày, đi tới phía cậu, vỗ bộp vào má cậu, ép cậu nhìn thẳng vào hắn, “Còn đau thương cái gì? Ngoan ngoan cười lên cho ta xem, bằng không ta sẽ xóa đi kí ức của ngươi về Niệm Niệm, cho ngươi khỏi nghĩ nữa.”

Thiên Hoa sợ hãi, ráng nặn ra nụ cười méo mó. Dù cảm thấy bị thương, cảm thấy bị phản bội, cậu vẫn không muốn quên đi... muội muội....

Hắn đánh giá, gật đầu, “Tạm được, nhưng lần sau phải thêm thật lòng vào nụ cười.”

“...”

“Diệp Thiên Hoa, ta không tổn hại ngươi. Có thể ngươi cảm thấy mình bị lừa gạt, đúng, ta thừa nhận ta gạt ngươi, nhưng ta cam đoan với ngươi, quãng thời gian kia là chân thật. Tính ra ta mới là người bị lấy đi nhiều hơn ngươi. Ta còn không than vãn thì ngươi than vãn cái gì?”

Giọng y hạ xuống, biểu cảm đang cau kính lại như có chút nhu hòa, “Niệm Niệm luôn yêu ngươi. Sẽ mãi coi ngươi là ca ca quan trọng nhất. Tình cảm của nàng với ngươi không mang sự tính toán âm mưu của Âm dạ môn môn chủ, người đã khiến nàng động chân tình, hãy tự hào đi.”

Tâm cậu nhói lên, là xúc động. Đúng, Niệm Niệm không biến mất, nàng còn sống, chẳng qua là lấy hình thức khác để sống. Nàng có mục đích khi tiếp cận cậu, nhưng nàng cũng không hề gây hại cho cậu. Là mục đích khi nàng gặp cậu, nhưng cũng nhờ có mục đích mà cậu biết đến Niệm Niệm, được quen biết được yêu thương nàng.

Nàng đã yêu cậu, cậu đã yêu nàng. Vậy họ còn gì để tính toán nữa? Chẳng lẽ cậu thích nàng không hề gạt cậu, để thấy nàng chết, để sau này tự tay chôn cất nàng sao?

Nàng không chết, vậy đã đủ rồi. Cậu ôm chăm lấy y, cảm giác cơ thể y lớn hơn nhiều so với sự mảnh mai của Niệm Niệm, cậu không cần biết cái gì là Âm dạ môn môn chủ, hẳn có mục đích gì.

Cậu tin hẳn sẽ không hại cậu, tin tình cảm Niệm Niệm dành cho cậu vẫn luôn tồn tại trong hẳn. Cậu sẽ cố để dần dần thương hẳn như đã thương Niệm Niệm.

Đệ đệ, đúng, hẳn là đệ đệ cậu. Cậu sẽ chăm sóc hẳn.

Thiên Hoa đang xúc động, không hề biết trong mắt người mình ôm đã hiện lên ánh quỳên luyến, giằng xé phân vân, trước khi nhìn lại biểu tượng môn phái khắc trên bức tường đối diện.

Hẳn là Âm dạ môn môn chủ, tình cảm này... không có ý nghĩa.

Một phần báo cáo được gửi tới Bạch Vân sơn trang, Lan Đặc dâng lên cho bệ hạ, còn điện hạ... ngài ấy hiện giờ vẫn đang trong phòng luyện thứ ai-biết-là-gì.

Hoàng đế mở ra, lướt sơ trang đầu, rồi cười vui vẻ, “Đúng là danh xứng với thực, chi tiết được đến thế này.” hẳn thần phục thật lòng, âm vệ hoàng cung cũng đã điều tra về gia thế Thiên Hoa, nhưng một cọng lông cũng không thấy. Âm dạ môn lại có thể đưa ra chi tiết thế này, đúng là rất giỏi.

Lan Đặc cũng cảm khái, hẳn còn tưởng Âm dạ môn bỏ cuộc trước sự bí ẩn của công tử rồi, không ngờ họ còn tiếp tục đeo đuổi đến lúc này. Còn có thể thành công như thế.

32. Chương 26: Buông Tay

Quy tắc của Âm dạ môn

Điều 1: Tình báo là sinh mệnh, là vinh quang, là tín ngưỡng của Âm dạ môn. Bất chấp giá nào cũng phải đạt được tình báo chính xác.

Điều 2: Trừ phi mọi sự vật liên quan đến nội dung ấy đã biến mất, bằng không Âm dạ môn sẽ lấy được tình báo của bất cứ thứ gì.

Điều 3: Môn phái này vinh danh tình báo đứng đầu, không phải ám sát đứng đầu, không phải ma đạo đứng đầu. Bất cứ người nào trong Âm dạ môn cũng phải ghi nhớ: cấm chỉ hạ sát. Ai giết chóc người khác trong quá trình lấy thông tin sẽ bị khai trừ khỏi Âm dạ môn, nhận môn phái ba mươi ngày truy giết.

Điều 4: Tình báo lấy được phải mang tính tự nguyện, người kia tự mình nói ra. Tra tấn moi lời là đi ngược lại nghệ thuật tình báo, là sỉ nhục vinh quang môn phái, Âm dạ môn sẽ phế võ công tứ chi kẻ đó dâng cho người đã bị tra tấn kia để bồi thường.

Điều 5: ...

Mười môn quy của Âm dạ môn khắc trên chính điện môn phái, bất cứ ai cũng có thể đọc được, người nào trong Âm dạ môn cũng thuộc nằm lòng mười môn quy này.

Các đời môn chủ có bổ sung thêm, nhưng mười môn quy này vẫn là vĩnh viễn không đổi, vẫn được lưu lại đó từ thời tổ sư lập phái đến giờ. Âm dạ môn lập môn từ tình báo, đã là tình báo đứng đầu thiên hạ, có lẽ tương lai sẽ có một ngày uy danh này sụp đổ, nhưng mỗi môn chủ đều luôn cố gắng hết mình cầu nếu có sụp thì Âm dạ môn cũng đừng sụp đổ trong tay mình, nếu không khi xuống hoàng tuyền sẽ không còn mặt mũi gặp các đời tổ tiên.

Vì uy vọng của tình báo đứng đầu, nên khi các phân diện dưới trướng đã bắt lực trong việc tìm hiểu thông tin về Diệp Thiên Hoa, môn chủ đã xuất quan thân chinh ra ngoài, tự mình lấy tình báo. Từ lúc thượng vị, số lần hần đi ra chỉ đếm trong một bàn tay, không mục tiêu nào không uy danh hiển hách, Thiên Hoa đã khiến chính hần phải xuống tay, nhiều đó đủ để y ngăn cao mặt kiêu ngạo với đời, rằng chính môn chủ tình báo đứng đầu đã đứng ra vì y.

Theo môn quy, chừng nào người vật liên quan còn tồn tại trên đời, chừng đó còn lấy được tình báo. Môn chủ đại nhân luôn cảm thấy môn quy này vô cùng chính xác, có thể áp dụng trong mọi trường hợp khó khăn nhất. Trong tình huống của Diệp Thiên Hoa, dù không thể tìm được người vật liên quan tới y để moi thông tin, vậy thì vẫn còn một nguồn tin lù lù ra đó.

Là chính y.

Coi như y mất trí nhớ thì Ấm dạ môn vẫn có thể vác y tới Thần y cốc, chữa đến chừng nào nhớ ra thì thôi. Cũng đâu có môn quy nào cấm không được dò hỏi chính chủ.

Vậy nên, môn chủ đại nhân đã đích thân xuất mã, theo dõi hai tiểu nhân vật đột nhập Bạch Vân sơn trang, từ đó thuận tiện nắm người khởi chúng. Làm thế vừa nắm được nguồn tin, vừa tránh đối đầu với Bạch Vân trang, rồi bắt đầu tạo dựng mối quan hệ với Diệp Thiên Hoa, xây nên tình cảm, đánh giá tính cách y, ra vẻ ngây ngô hỏi tin tức...

Tuy hơi tiếc vì không thể đến được xứ sở ‘tiên quốc’ kia, nhưng mục đích đã đạt thành, uy tín môn phái đã được bảo vệ. Đáng ra, khi xong việc, Ấm dạ môn có thể vớt y lại chỗ vương gia, như thế còn thuận tiện lấy được một nhân tình từ hoàng tộc, nhưng, xuất phát từ tiểu tư tâm, môn chủ đại nhân không vớt người nhanh như thế, mà còn mang y đến căn cứ của môn phái, bao ăn bao uống, giải thích rõ mình đã lừa gạt chính chủ thế nào, nam nhân oai hùng biến hình thành tiểu nữ đáng yêu...

Đơn giản vì hần không muốn ‘ca ca’ này nghĩ Niệm Niệm đã chết, sau đó buồn thương suốt ngày.

Cũng có thể vì hần không muốn ‘Niệm Niệm’ cứ thế chết đi trong lòng y.

Chính hần cũng không biết nữa, môn chủ tuy nắm bắt được lòng người khác, hiểu sâu việc phân tích tâm hồn, nhưng hần không thể nào tự phân tích bản thân. Hần chỉ cảm thấy làm vậy mình sẽ thoải mái hơn, việc này cũng không gây hại tới môn phái, môn quy cũng không cấm việc tiết lộ phương pháp đã dùng để lấy tin với đối tượng, nên hần cứ làm.

Thiên Hoa hôn ăn hôn uống mấy ngày trong căn cứ, sau đó, cậu được lịch sự mời đi.

“Là vương gia đó đến đón người.” Nam nhân kia mặt không cảm xúc nói với cậu, Thiên Hoa tự hỏi, vương gia? Tim cậu đập mạnh một cái, Nguyệt Ly?

Muội, không, đệ đệ nhìn sâu vào cậu, y có một đôi mắt rất đẹp, khi nhìn thẳng vào ai cảm giác như cứ thế có thể nhìn xuyên thấu qua người ta, cảm giác không thể giấu được gì trước đôi mắt ấy, y chậm rãi nói, vẫn nhìn vào cậu như đã thấy hết tâm can cậu, “Quan hệ giữa người và tên đó chưa hề chấm dứt, người trốn tránh như vậy chỉ làm tổn hại cả hai.”

“Không, ta không thích y.” Cậu cương quyết nói, chính xác là cậu không muốn về được coi như sủng vật bị nhốt trong chuồng.

Y cứ thế nhìn thẳng vào cậu, đến khi cậu chợt dạ quay mặt sang chỗ khác, “Thiên Hoa, ta thấy được, người không phải không động tâm.”

“...”

“Trong lòng người đã có kẻ đó, chỉ là người luôn để ý quá nhiều.” Y khẽ thở dài, rồi lấy ra một cái vòng cổ, mặt vòng là một vật màu vàng khuôn dạng hình khối, y đeo nó lên cổ cậu, “Đừng tháo ra, khi có chuyện chỉ cần thổi nó, dù ở đâu ta cũng sẽ tìm đến giúp người.”

“Cảm ơn.” cậu sờ sờ mặt vòng, có lẽ thứ này làm từ vàng thật. Rồi cậu tự vấn tâm mình, cậu biết mình không ghét Nguyệt Ly, nhưng hai người họ thật sự khác nhau quá nhiều, liệu có thể sống với nhau được không?

“Thuận tiện nhắc người một chút, ta lớn tuổi hơn người.” Y vỗ vỗ vai cậu, ” Quay về gặp người kia, đối mặt đi.”

“Hoàng huynh, những gì có thể dạy thần đệ đã truyền hết, huynh đã có tự tin hạ gục tiểu thổ chưa?” Phi Tuyết mỉm cười, mắt lóe sáng tà mị.

Khuynh Thành diện hạ sắc đẹp thế gian vô song trầm mặc một hồi, rồi gật đầu, cái gật này khiến nụ cười của Phi Tuyết càng thêm một phần thật lòng. “Nhớ phải ăn sạch y a, cả xương cốt cũng không cần chừa lại.” Phi Tuyết nháy mắt, nói đầy ám chỉ.

Nguyệt Ly ngẫm nghĩ, hẳn cũng đâu phải muốn ăn thịt người, chỉ là khái niệm ‘ăn’ này Hồng Linh và Phi Tuyết đã khái quát nhiều lần, hẳn cũng không như trước, đã có thể hiểu được ý sau lời y nói.

“Đệ tin đến chín phần sau khi quay về gặp huynh, y sẽ lừa nhằm những lời vớ vẩn kiểu như hai người không hợp nhau, huynh cứ bỏ ngoài tai những lời đó đi. Sau đó huynh làm thế này, thế này...” Phi Tuyết lầm bầm lầm bầm. Nguyệt Ly nghiêm túc lắng nghe, rồi mày liễu nhíu lại. Hẳn luôn tin tưởng Phi Tuyết, nhưng nghĩ đến việc sẽ làm thế, lòng hẳn cảm thấy không vui, khó chịu.

Hắn không muốn.

Biết ý nghĩ của hoàng huynh, Phi Tuyết dễ dàng, “Yên tâm yên tâm, đệ đâu thể hại huynh, đệ sắp xếp cả rồi. Huynh cứ làm thế thì tên đó sẽ tự sà vào lòng huynh

”

Mỗi người một ý, chỉ khổ thân cho hai người Triệt với Thiên Phong, chạy qua chạy lại tìm đệ đệ. Năng lực phong tỏa tin tức của Âm dạ môn tuyệt không kém hơn năng lực thu thập tình báo, âm vệ hoàng cung cũng chỉ có thể tuyên bố ‘mất dấu rồi’ thì hai người kia càng đừng hòng tìm được.

Triệt đưa ra chủ ý ôm cây đợi thỏ, cứ theo dõi Bạch Vân sơn trang, sớm muộn gì Diệp Thiên Hoa cũng sẽ bị tên vương gia bắt về đó. Khi đó họ sẽ lại đột nhập giải cứu lần nữa. Thiên Phong không có ý tưởng gì khác, cũng chỉ có thể thuê phòng trọ với Triệt ở gần đó.

Âm dạ môn đương nhiên biết Thiên Phong với Triệt ở đâu, nhưng vẫn như cũ tiễn Thiên Hoa đến tận cửa sơn trang. Môn chủ không ra tiễn, chỉ có phân đường chủ đưa cậu đi.

Thiên Hoa sờ sờ cái mặt ngọc đeo trên cổ, hi vọng cậu sẽ không bao giờ cần dùng đến nó. Cậu sẽ cố tự giải quyết mọi việc bằng năng lực của mình.

Đối mặt với Nguyệt Ly, xác định lại tình cảm của cậu với y là gì, không khó đâu a?

Khi Thiên Hoa bước khỏi xe, đã thấy một cơn gió ào qua, giữa cơn gió mạnh khiến tóc cậu bay lòa xòa (từ lúc đến xứ sở quái quỷ này, tóc cậu cứ như cái cây dài ra mỗi ngày, cậu cũng lười cắt nên cứ mặc kệ nó dài thêm) Thiên Hoa thấy y hiện ra như một phép lạ. Điều đó làm tim cậu nhói lên một cái.

Vẫn vẻ lạnh nhạt như thờ ơ với hết thảy, vẫn đôi tử la lan trong treo lạnh lùng, vẫn là vẻ mỹ lệ của trích tiên lâm thế...

Thiên Hoa nhận ra mình thật sự đã động tâm. Với y. Ngay từ khoảnh khắc y bắt cóc cậu, ngay từ lúc y nhìn vào cậu bằng đôi mắt ấy, ngay từ lúc cậu nhìn thấy y...

Có lẽ ban đầu ấy, cậu chỉ đơn thuần là bị vẻ bề ngoài của y hấp dẫn, như bản năng hướng tới cái đẹp. Có lẽ ban đầu khi biết y là vương gia, cậu chỉ là ngưỡng mộ tài hoa vị thế của y. Nhưng về sau, khi biết y thích cậu, khi biết y đối đãi với cậu ‘đặc biệt’, khi y vì nghĩ cậu thích hoa mà vật trụi cả hoa viên cho cậu, khi y lôi cậu đi ngắm trăng, khi y nấu mì cho cậu... trong khi chính cậu không nhận ra, cậu đã để y đi vào lòng mình.

Chỉ là cậu đã luôn từ chối y. Vì cậu muốn giữ được cuộc sống bên ca ca như cũ, vì cậu luôn cảm thấy mình là người ngoại giới, mình không thuộc về thế giới này, vì cậu cảm thấy mình không có tư cách đứng bên một

vương gia, càng không muốn như luyện sủng bị bao dưỡng, vì cậu sợ cái y thích chỉ là thân nhiệt, là cơ thể của thế giới khác khiến y có thể có cảm giác ‘ấm’...

May mà, cậu mới chỉ là động tâm.

Thiên Hoa thầm may mắn vì mình không phải là đã yêu. Việc cậu động lòng là rất bình thường, có người độc thân bình thường nào sẽ không rung động với người luôn nhìn cậu như thể cả thế giới của y chỉ có cậu, nhất là người đó lại có vẻ ngoài nam nữ thông sát như Khuynh Thành điện hạ, coi như cậu là trực nam thì vẫn bị bộ dáng mỹ hơn bất kì nữ nhân nào của y dụ dỗ.

Không phải yêu, nên vẫn còn có thể rút chân ra.

Y với cậu có lẽ vẫn chỉ là thích, là muốn độc chiếm hơi ấm... có lẽ còn có thể thuyết phục được.

Thiên Hoa cố gắng quên đi cảm giác ngày ấy khi đứng trong phòng bếp, y thẳng thắn nói vì là cậu nấu nên y phải khen ngon, cảm giác rõ rệt rằng y là loại người ngây thơ đến tàn khốc thế nào.

Dù chưa phải là yêu, nhưng y đã có bận tâm đến cảm xúc của cậu, cố gắng lấy lòng cậu.

Nếu có mười năm xa cách, có lẽ cậu sẽ quên y, có lẽ sẽ tìm được tình yêu mới, sinh con đẻ cái.

Nhưng với y, e rằng mười năm không đủ để quên người y đã từng thích. Y rất lạnh lùng, nên những cảm giác y có sẽ sâu nặng hơn người bình thường như cậu rất nhiều.

Để thoát khỏi y, cách duy nhất là giết chết y.

33. Chương 27: Ái Dục?

Thiên Hoa thật sự không biết nên làm gì bây giờ, Nguyệt Ly không lên tiếng chất vấn cậu rằng tại sao bỏ trốn, là ai giúp cậu chạy... y không trách mắng chút nào, chỉ lạnh nhạt nói một câu, “Người đã quay về.”

Cậu có nên nói cho y biết là cậu bị hoàng đế thần đệ của y rước về không?

Cậu lại vào Bạch Vân trang, ăn những món sơn trân hải vị dành cho hoàng tộc, y vẫn lôi cậu ngồi trên đùi y. Cả bữa ăn cậu cứ len lén quan sát y, nhưng lần nào cũng phải chịu thua khi khuôn mặt kia vẫn lạnh băng không dao động, hoàn toàn không đọc ra được chút suy nghĩ gì.

Chẳng lẽ Nguyệt Ly này thoải mái vô tư đến mức chấp nhận việc cậu chạy trốn mà không trừng phạt gì? Cậu cứ nghĩ khi bị bắt mình sẽ được ‘Hình ngục’ chiêu đãi vì tội dám từ chối tình cảm của vương gia a. Cho dù y có luyện tiếc không nỡ giết cậu, thì cậu cũng đã chuẩn bị tinh thần mất vài cái xương, chảy vài lít máu rồi.

Ăn xong, ngồi đọc sách một hồi (cậu ngắm tranh, y đọc sách), Thiên Hoa và điện hạ về phòng ngủ.

Khi vào phòng, đóng cửa lại, cậu hít một hơi lấy khí thế, rồi bắt đầu mở miệng. “Nguyệt Ly, ta xin lỗi. Ta nên tự mình giáp mặt chào từ biệt người trước khi đi, nhưng ta không làm thế vì cảm thấy tính chiếm hữu của người rất mạnh, nếu người biết ta chuẩn bị bỏ đi, ta sợ người sẽ đánh ta tàn phế hoặc xích ta lại.”

Y không nghe cậu nói, rút từ trong áo một bình được, sau đó nhỏ vài giọt được vào trong bình hương, huân hương nhanh chóng ngập tràn căn phòng. Thiên Hoa ngửi ngửi, hỏi, “Hình như không phải loại thường dùng?” Đừng hỏi cậu mấy thứ văn nhả của cổ nhân, ở thời hiện đại có ai còn dùng huân hương làm thơm phòng ngủ để chịu đâu, có chăng chỉ có thuốc xịt gián với mấy thứ có mùi thơm để trong tủ lạnh hoặc toilet nhằm đỡ hôi.

Y điềm nhiên nói, “Là xuân được.”

“À, là xuân được a.” Thảo nào mùi ngòn ngọt.

Khoan?

“Hình như ta nghe nhầm?” Thiên Hoa ngoáy ngoáy tai. Hình như cậu nghe thấy cái gì mà ‘xuân được’?

Nguyệt Ly không trả lời, thay vào đó y tự cởi y phục của mình ra. Thân hình tuyết trắng màu da nhanh chóng lộ rõ, từ trên xuống dưới hoàn mỹ đến cực hạn, tựa như là niềm tự hào của Sáng Thế Thần.

Mặt Thiên Hoa lập tức tái mét, mùi thơm ngọt dịu vẫn tỏa khắp phòng, biểu cảm của Khuynh Thành điện hạ vẫn ngán năm không đổi, lạnh nhạt thờ ơ, dù toàn thân không che lấp chỗ nào.

Thiên Hoa đã sớm biết tư tưởng của hai người không cùng một đường.

Bản năng sống còn khiến cậu lập tức tông cửa, nhưng không mở được. Cậu quay nhìn Khuynh Thành điện hạ, đôi mắt mâu vẫn nhìn cậu chăm chú, hoàn toàn không có chút bối rối gì, tựa như y đây chỉ đang làm việc bình thường như ăn cơm.

“Đây..... đây là phạm pháp đó!” Thiên Hoa vô thức lắp bắp, lưng dán chặt vào cửa, chỉ mong mình đột nhiên có phép tan biến, có thể xuyên qua cửa chạy luôn.

Cậu, cậu đang hiểu nhầm ý y? Đúng không? Là cậu đây tâm tư quá đen tối, hiểu nhầm một kẻ thuần khiết đến cực hạn như y?

Đôi mắt mâu hơi hẹp lại, nhìn kẻ bị mình dồn vào đường cùng, phạm pháp? Hắn chưa bao giờ để ý đến luật pháp.

Hắn chỉ cần biết làm vậy sẽ có được thứ mình muốn, thì hắn không cần biết cách đó như thế nào, là đúng hay sai.

Đúng như Phi Tuyết từng nhận xét, Khuynh Thành điện hạ là người chỉ để ý tới kết quả, hoàn toàn không bận tâm về quá trình.

Nguyệt Ly dự tính dùng tất cả kỹ thuật mình học được để gọi là ‘hầu hạ’ Thiên Hoa, nhưng y đã trúng xuân dược nên rất nhanh hưởng ứng hẳn, cuồng nhiệt thậm chí còn chủ động áp đảo lại hắn. Hắn để mình bị áp xuống giường, đôi mắt thần nhiên nhìn gương mặt đỏ bừng vì dục vọng, nghe tiếng thở dốc như đang rất hưng phấn của Thiên Hoa, thầm nghĩ hắn có nên điểm huyệt y, để y ngoan ngoãn nằm yên trên giường cho hắn ‘hầu hạ’ không?

Nếu y chủ động, thì mấy kỹ thuật khẩu giao khiêu khích sẽ không dùng được.

Hắn rất nghiêm túc suy nghĩ, trong lúc đó, Thiên Hoa đã cúi xuống hôn hắn, chỉ thô bạo cho lưỡi vào liếm lung tung trong khoang miệng hắn, tâm trí vô cùng lạnh tỉnh của Nguyệt Ly lập tức nhận xét về hôn kỹ vụng về của người kia. Theo Hồng Linh bảo, khi hôn phải có đạo đầu, phải nhẹ nhàng nhu nhu hai phiến môi, phải mút mút, quần lưỡi....

Hắn chưa từng hôn ai, chính xác hơn là chưa từng để kẻ nào thân mật được với hắn, khi tiếp xúc thể xác, hắn chỉ cảm thấy như đang chạm vào tảng đá, không có nhiệt độ, không có mềm mại, chỉ có lạnh băng như thể xác ướp, khiến hắn khắc sâu việc mình khác thường thế nào.

Nhưng với Thiên Hoa, y có nhiệt độ, y có mềm mại, y làm hắn ‘cảm thấy’, nên hắn luôn muốn chạm vào y, ôm lấy y...

Hắn nhìn mi mắt y, y cũng như những con người khác, khi hôn bản năng sẽ nhắm mắt lại, hắn quan sát y, hắn biết cũng như Thiên Hoa, toàn thân hắn đã đỏ hồng, phân thân đã cương lên, cơ thể khát cầu được ma sát xoa dịu dục vọng, Phi Tuyết đã nói rằng xuân dược này rất mạnh... nhưng đó là lí trí biết tác dụng của dược hiệu lên hắn, còn chính hắn lại không cảm giác gì.

Khi y hôn hắn, hắn không cảm thấy tim mình đập mạnh điên cuồng như những mô tả trong sách vở, không cảm thấy xúc động hạnh phúc gì....

Nhưng, y nóng ẩm, y không hề lạnh lẽo như tất cả các sinh linh khác trên thế gian này.

Y rất đặc biệt với hắn.

Mà theo Phi Tuyết bảo, khi một người trở nên đặc biệt với hắn hơn bất cứ ai khác trên đời, thì chính là hắn đã yêu người đó.

Yêu ư? Kể như hần có thể yêu được không?

Nguyệt Ly quyết định buông trôi, mặc cho người này áp đảo hần, y không hề dùng mấy kĩ xảo như Hồng Linh dạy, chỉ đơn thuần phát tiết, theo Phi Tuyết nói thì với ái nhân làm thế là cấm kị vì sẽ làm ái nhân khó chịu, nhưng y đang mê muội vì xuân được, hần không còn tỉnh táo để cư xử ôn nhu.

Nhưng với hần thì ôn nhu hay thô bạo cũng như nhau.

Khi thấy y hình như muốn cưỡng hành đâm nhục bồng vào trong hần, hần đột nhiên điểm huyết y, ngón tay đưa xuống, tự chuẩn bị làm trơn cho mình. Nếu cứ để y thô thiển đâm vào, hần bị rách thì không sao, nhưng y sẽ khó di động.

Hần có thể cảm thấy tiểu huyết mình đã tự tiết dịch thủy, làm tay hần dính nhớp nháp, nhưng chừng đó chưa đủ để tạo thuận tiện cho y, hần còn cần mở rộng cái lỗ nhỏ này hơn, theo Phi Tuyết bảo thì phải là, đủ rộng để chứa dị vật, nhưng cũng đủ chặt để ngậm siết thứ đó.

Hần cho ba ngón tay vào, ra vào một lúc, nghĩ cơ nhục quanh hậu huyết đã đủ thả lỏng, hần nhìn sang người kia, mặt y nhăn nhó như đang rất khó chịu, phân thân sưng đỏ chỉ chờ phát động. Hần giải huyết, y lập tức nhào vào hần, đâm vào sâu bên trong.

Thật kì dị, hần có thể cảm thấy thứ nóng bỏng kia trong mình, có thể cảm thấy đường kính hình dạng của vật đó, ban đầu, hần vẫn còn nguyên lí trí lạnh tỉnh, vẫn nhớ việc phải rèn rĩ tạo cảm hứng, phải đón ý nói đùa nghênh từng cử động, mỗi lần y tiến vào, hần đều vận vẹo cơ thể, tạo điều kiện cho y có thể thuận lợi hoàn toàn cắm vào trong hần.

Nhưng dần, lí trí phi nhân của hần mờ đi, vì Diệp Thiên Hoa quá ‘chân thực’, y quá nóng, y bên trong như có thể đốt cháy bằng đá ngàn năm của hần, hần có thể cảm thấy nội bích của hần cùng lửa nóng ma sát, mỗi một lần va chạm đều giống muốn đỉnh đến cổ họng, mỗi một lần rút ra như muốn liền ngũ tạng lục phủ đều phải mang ra. Khi y đâm đến một điểm, cơ thể hần vô thức run lên, một tiếng than không theo dự tính bật khỏi miệng.

Thiên Hoa tiếp tục trườn sát trong hần, hần đột nhiên quay người, đối diện với y.

Ban đầu hần quỳ trên tứ chi, như thế sẽ thuận tiện cho y ra vào trong hần, nhưng như thế hần sẽ chỉ nhìn thấy giường, hần chỉ là đột nhiên rất muốn nhìn mặt y.

Hần nhìn chăm chú gương mặt đã mê muội vì khoái cảm, ghi nhớ nó. Thật ra hần không cần lưu tâm thì vẫn tuyệt không quên được, Phi Tuyết nói trí nhớ của hần là lời chúc phúc của trời, đã nhìn thì sẽ nhớ, đã nghe sẽ không quên.

Nhưng lúc này, hần thật sự, thật sự chăm chú ghi nhớ y. Ghi nhớ con người này. Hần đột nhiên cảm thấy rất muốn ghi nhớ y, muốn kiếp sau kiếp sau nữa vẫn sẽ nhớ được y.

Diệp Thiên Hoa. Đáy lòng hần mặc niệm cái tên này, hần không biết tình cảm của mình có phải là yêu không, nhưng hần cũng không quan tâm cho lắm.

Tại sao cứ phải tự chất vấn hỏi lòng như thế? Hần vốn không phải con người, cũng không hiểu những cảm xúc của con người, mà yêu thì sao, không yêu thế nào? Nếu nghĩ mình không yêu y thì hần sẽ từ bỏ y sao? Chắc chắn không, hần sẽ không thả y đi, vậy đáp án thế nào đâu quan trọng.

Hần muốn giữ y bên hần, vậy thôi.

Nguyệt Ly vòng tay qua ôm lấy y, không phải cánh tay con người xương thịt, mà là gông xiềng, là sợi xích không ai có thể phá vỡ.

Bên ta.

Ta sẽ không để người đi.

Thiên Hoa tỉnh dậy, nhìn đồng hồ hỗn độn là thành quả của mình và kẻ ai cũng biết là ai đấy, nhìn người nằm cạnh đang ôm mình, mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy, biểu tình đầy tuyệt vọng, trông tệ hại như đang bệnh nặng nguy kịch.

Thiên Hoa nằm cứng đờ hồi lâu, nghĩ cái gì không ai biết, sau đó, ‘tảng đá’ đột nhiên sống dậy, bò bò lên lén bỏ chạy như con gián chỉ sợ bị đập chết.

Y bỏ trốn, thần kì làm sao, những thủ vệ của sơn trang tựa như đồng loạt dậy muộn, chẳng ai cản y cả. Y cứ thế một đường chạy trốn.

Ngay khi Thiên Hoa bước khỏi cửa, đôi tử mâu đã bật mở. Thiên Hoa vì vội chạy trốn nên đã không nhận ra, khi y bước khỏi giường, bàn tay vốn đang thả lỏng của Nguyệt Ly đã siết lại, nắm chặt lấy gối.

Nguyệt Ly nhìn cửa vẫn bằng đôi mắt bình thản vô tình, nhưng tay cứ nắm chặt lại, tim như bị ai bóp.

Là đau lòng ư? Nguyệt Ly tự phân tích tâm trạng mình lúc này, so sánh với những miêu tả trong sách vở. Hẳn hình như không phải tức giận? Vậy hẳn đang thất vọng, đang....?

Hắn muốn đuổi theo y, hắn muốn giữ lấy y. Hắn không muốn y rời khỏi.

Nhưng Phi Tuyết đã dặn, hắn không được đuổi theo, y tự có sắp xếp.

Hắn hạ mắt xuống, hắn không hiểu cảm xúc con người, không biết cách thao túng chúng, Phi Tuyết thì rất biết, hắn chỉ có thể tin vào y thôi.

34. Chương 28: Thuyết Phục

Thiên Hoa lúc đó chỉ biết bỏ chạy, vì cậu sợ không dám đối diện với Nguyệt Ly, không dám đối diện sự thật là mình thượng y, dẫu có xuân dược, dẫu y dùng thủ đoạn thì sự thật vẫn là cậu đã thượng Nguyệt Ly.

Cậu không nhớ chi tiết, nhưng vẫn nhớ mình đã rất thoải mái.

Thiên Hoa lập tức cộc đầu vào cây, lần này vẫn đau, vẫn chảy máu, nhưng điều tệ nhất là cậu không còn cảm thấy muốn ồa khóc tìm thuốc nữa, cậu chỉ cảm thấy trống rỗng không có phương hướng, vô vọng, quên cả đau.

Phải làm gì bây giờ?

Thiên Hoa đi vô mục đích, chỉ biết bản năng bước bước, bản năng thấy trời tối thì tìm nhà trọ, gọi bữa thứ gì đó nhét vào bụng, hành động hoàn toàn vô thức, trong đầu trắng xóa.

Cứ như cái xác biết đi móc túi lấy tiền trả, bước về phòng của mình, ngồi đực ra đó một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, rồi lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, tỉnh giấc, Thiên Hoa nhìn thấy một người đang ngồi hiên ngang trong phòng mình, đang tự rót trà xuống.

Cậu nhìn chằm chằm y, mắt không phản chiếu được y, cứ thế bản thân ngơ ngẩn, đến khi y phát bực gõ đầu cậu một cái, nói” Tỉnh ra chưa, tên gốc này? Thượng người ta một lần mà cứ như bị tuyên án tử thế?”

“Không....” Điều y nói làm cậu tỉnh dậy, nhớ tới việc mình làm với Nguyệt Ly, cậu lập tức co rúm người lại, run lên bần bật.

Y càng bực bội hơn, dứt khoát cầm ấm trà dội cả lên đầu cậu, nước nóng khiến Thiên Hoa lập tức bật người kêu la.

“Không bỏng được đâu.” Người kia khó chịu nói, gọi tiểu nhị đến yêu cầu một bộ đồ sạch cho cậu.

Sau đó y ngồi xuống nhìn chằm chằm cậu, cậu tựa quây khó chịu trong ánh nhìn của y.

“Người.... sao người đến đây?” Ta đâu có thói còi.

“Phải hỏi chính người mới đúng.” Giọng y đầy căm phẫn, “Tại sao ta cứ bị dính vào việc tình duyên của người? Âm dạ môn có phải tổ chức chuyên mai mối đâu.”

Thấy ánh nhìn đầy dấu hỏi của cậu, y nói, “Ta đã nhận thù lao để làm thuyết khách đến thuyết phục người. Nghe đây, Diệp Thiên Hoa, thân chủ của ta, uhm, người cũng có thể đoán được là ai, yêu cầu ta làm người tình nguyện trở về bên vương gia kia, và lần này là trở về thật sự, không được bỏ trốn hay tự nghĩ mình bị nhốt nữa.”

Là.... Thiên Hoa nghĩ, hẳn là hoàng đế đệ đệ của Nguyệt Ly? Nhưng tại sao lại đòi hỏi như vậy?

“Ta sẽ không về nữa.” Cậu cúi đầu, buồn bã nói.

“Vậy thì còn phần sau.” Y điềm nhiên nói, “Nếu ta không thể khiến người ngoan ngoãn quay về, vậy thì Âm dạ môn có trách nhiệm vác người tới chỗ thân chủ đó, sau đó với tội danh ăn cắp di chiếu tiên hoàng, người sẽ bị nhốt trong một nhà ngục nguy nga lộng lẫy cả đời này.”

Ăn cắp? Thiên Hoa lập tức kêu la, “Ta không ăn cắp, là Nguyệt Ly đưa cho ta.”

“Mọi thứ đều có thể sửa chữa.” Y gõ bàn, “Lúc đó y tự nguyện đưa cho người, sự thật là vậy, nhưng y là ai và thân chủ của ta là ai, hơn nữa chính người là ai, người đều biết đấy, đó chẳng qua chỉ là chụp bừa một tội thôi.”

Đúng thế, cậu là dân thường không hộ khẩu không thế lực, còn kia là vương gia hoàng đế, chỉ cần gán một tội danh lên đầu cậu là được.

Nghĩ về thân phận hai người, cậu càng chua chát. Cậu thật sự không xứng với Nguyệt Ly, họ cứ như cổ tích phim Hàn giữa tổng giám đốc trẻ tuổi và cô nương nhà nghèo vậy.

“Dừng!” Y đập bàn khiến cậu giật mình, ngẩng đầu lên nhìn y, y nhìn sâu vào cậu, nói, “Không thể cho người cơ hội tự suy nghĩ tự kỉ được. Chúng ta phải trao đổi như hai nam nhân với nhau, Thiên Hoa, người nói toạc ra xem, người đang phiền não việc gì?”

“Ta...”

Y cắt lời, “Căn cứ óc tư duy của người, ta nghĩ người đang phiền não mấy thứ như hai người khác biệt về địa vị, rồi tính cách khác nhau, cùng là nam nhân, còn gì nữa không người bổ sung xem nào?”

“Ta....”

Y lại cắt lời hẳn, “Địa vị, y không để ý đến việc đó thì người để ý cái gì, người e ngại ánh mắt người đời ư? Người cảm thấy vương gia ấy có phải kiểu người e ngại quan điểm người khác không? Bản thân y đã là loại khác người nhất rồi thì y còn e ngại cái quái gì nữa? Nếu người để ý nhiều như vậy thì cứ bảo với y, y sẽ bảo với tên hoàng đế quỷ kế yêu nghiệt kia, vậy thì người đời này có muốn nghe mấy lời đồn cũng không nghe được.”

“Ta....” Chính y bảo là ‘trao đổi’, nhưng sao cậu cứ muốn nói thì y lại ngắt lời?

“Tính cách hai người khác nhau nhưng không có nghĩa không thể sống cùng nhau, không có cặp đôi nào là hoàn mỹ từ đầu, người tưởng đang ghép hình muốn hai bên khớp nhau không sai một ly chắc? Người quá cầu toàn! Cái quan trọng để sống bên nhau là dung thứ lẫn nhau, thấu hiểu và bổ sung cho người kia. Ta không bảo người hay y cố ép mình thay đổi để đáp ứng lại yêu cầu của người kia, ta chỉ nghĩ các người nên mở lòng ra, trao đổi với nhau nhiều hơn một chút. Không ai trong hai người biết thuật đọc tâm đâu, người cứ nghĩ, nghĩ và nghĩ trong đầu, tên kia lại vô cảm không biết biểu lộ, cứ thế hai người chỉ người nào làm việc này, bởi vậy mọi thứ mới bung bét ra như vậy.”

“...” Cậu im lặng, cậu cảm thấy.... y nói đúng. Cậu dường như.... chưa bao giờ trò chuyện thật sự với Nguyệt Ly, biết y có cảm tình đặc biệt với cậu, nhưng cậu lại chưa từng nói gì về việc đó với y, chỉ biết phản ứng tiêu cực là chạy trốn.

“Người không thích y điểm nào thì nói ra, vì yêu người vì muốn người yêu, y sẽ cố gắng thay đổi, nhưng người cũng không thể vì thế mà lợi dụng y, ép y thành một con người khác, người cũng phải chấp nhận con người thật sự của y, chấp nhận những khuyết điểm của y, cũng như y ngay từ đầu đã không để ý đến khuyết

điểm của người vậy. Nếu chỉ chơi đùa nhất thời thì ra sao cũng được, nhưng với việc cả đời thì phải nghiêm túc, phải dùng tất cả những gì người có để đối đãi chân thành với y. Tình yêu, luôn là từ hai phía.”

“....Ta... ta không thích y..... ta...”

“Nếu không thích y thì người đã không phân vân rối loạn như vậy. Thiên Hoa, ta thật không hiểu người lo ngại điều gì, người nói ra xem nào.” Y dừng lại, nghiêm túc nhìn cậu.

“Ta....” Thiên Hoa bật ra, “Ta không nhận được nam nhân.”

Y thở dài, “Ngay từ lúc còn là Niệm Niệm, ta đã cảm thấy người dường như đặc biệt ưu ái nữ giới, quan điểm của người cũng là âm dương giao hòa nam nữ bên nhau theo đúng quy chuẩn. Nhưng thật ra người để ý việc này làm gì chứ? Đồng tính cũng có thể đem lại cho nhau khoái cảm cao nhất, sẽ không thua kém nữ nhân. Hay người thích có nhi tử?”

“Ta thích trẻ con.” Cậu lặng lẽ nói.

Y lại thở dài, “Nếu phân tích ra thì đây sẽ là điều duy nhất tên kia không thể cho người được, y là nam tử, y không thể thay đổi điều đó, y thích người cũng là nam tử, đó cũng là sự thật không thể chối cãi. Nhưng sao người không lùi một bước mà nhìn xem, ngoài hài tử ra thì y đâu thua kém bất kì nữ nhân nào?”

“....”

“Ta muốn hỏi người, nữ nhân khác có thể quyền khuynh thiên hạ mỹ lệ vô song như y không, quan trọng nhất, nữ nhân khác có thể yêu người cả đời không thay đổi như y không?”

“Diệp Thiên Hoa, thay vì theo đuổi lí tưởng sống yên bình: một căn nhà nhỏ vợ đẹp con ngoan, sao người không thử cho y một cơ hội, cũng như cho chính người một cơ hội?”

“Người đứng đây, đứng đây này, cười một cái đi bằng hiệu của ta!!!”

Ngược với yêu cầu của người kia, nam tử ‘bằng hiệu’ giận dữ quắc mắt với y, không thèm nói gì.

“Cười đi mà, mời khách chút giúp ta đi.” Thiên Hoa năn nỉ.

Môn chủ đại nhân nhất quyết không làm.

Năn nỉ một hồi không được, Diệp Thiên Hoa xì mặt xuống, vùng vằng cầm gậy khua ruồi đang định bầu vào bánh bao.

Đúng, bánh bao, môn chủ đi thuyết giảng đạo lý với Thiên Hoa, Thiên Hoa trầm mặc nói hãy cho y thời gian suy nghĩ, và trong thời gian suy nghĩ, Thiên Hoa quyết định đi bán bánh bao.

Đương nhiên y mua bánh bao chỗ khác rồi bán trong cửa tiệm của mình, chứ chính y cũng đâu biết cách làm bánh bao. Nên, đừng nói về vấn đề lời lãi với y, không lỗ vốn là may lắm rồi.

Thiên Hoa không dự tính kiếm tiền, cậu biết mình kiếm cả đời cũng không bằng một viên châu báu Nguyệt Ly tặng cậu, nhưng cậu muốn có việc để làm, không muốn cảm thấy mình quá vô dụng.

Tuy không định kiếm tiền, nhưng nếu hàng của mình được bán hết thì tự nhiên vẫn vui vẻ chứ.

Vấn đề là cái bằng hiệu của cậu chẳng chịu hợp tác chút nào.

Môn chủ đệ đệ này rất anh tuấn có khí phách, nghề nghiệp lại là chuyên giả trang lẫn lộn xã hội, nếu y chịu dõng lòng hỗ trợ, thì tuy chưa chắc có khách nam, nhưng khách nữ chắc chắn không thiếu. Giả dụ là ‘mua ba bánh bao cho bắt tay một cái’, ‘năm cái bánh sẽ cười một cái’ a.

Chỉ là tên này không chịu bán thân để bán bánh bao như thế.

“Thiên Hoa, bao giờ người quay về?”

Môn chủ đi cùng y, mặc kệ y bán bánh bao, chỉ quan sát y, qua mấy hôm mới hỏi lại vấn đề ngày đó.

Hắn không hỏi ‘người nghĩ xong chưa?’ mà hỏi hoàn toàn trực tiếp hơn.

Hắn biết, dù Thiên Hoa nghĩ thế nào thì y vẫn phải trở về sơn trang đó. Việc này không do ý y quyết định.

Khuynh Thành điện hạ a, thân phận vương gia, có một đệ đệ quý kẻ yêu ma, lại còn một tiên nhân đứng sau bảo hộ... trên đời này không có việc gì y không làm được. Dù là hắn cũng không thể đối đầu với y, không, nếu bất chấp hậu quả, hắn có thể, nhưng hắn không thể đánh đổi cả cơ nghiệp của Ám Dạ môn vì dục vọng của mình.

Hơn nữa, chính Thiên Hoa cũng đã động lòng.

Thiên Hoa thích tên điện hạ đó.

Môn chủ hạ mắt xuống.

Nghe câu hỏi ấy, Thiên Hoa dừng lại, một lúc sau không thoải mái nói, “Ta cần suy nghĩ tiếp.”

Môn chủ đại nhân thở dài, hắn đợi được, nhưng hắn biết hai huynh đệ nhà kia không đợi được.

“Thiên Hoa, nếu có thể ta sẽ cho người cả đời để suy nghĩ.”

“Nhưng.... không được đâu.”

Hạn định của hoàng đế kia là ba ngày, hắn đã kéo giãn ra gần gấp đôi rồi. Mà với tính cách chần chừ nhất gan của Thiên Hoa, nếu để y tự quyết định thì sẽ kéo từ ngày này qua tháng khác vẫn chưa nghĩ xong. Y là loại người cần thúc đẩy bắt làm thì mới làm.

Hắn trực tiếp đánh ngất y, khi y tỉnh lại, y sẽ đối mặt với kẻ kia, có thể đối diện với tình cảm của mình.

35. Chương 29: Nghi Ngờ

Bị quăng về sơn trang, bị đối mặt với Nguyệt Ly, Thiên Hoa đầu vẫn còn rất rảnh rỗi để nghĩ về tiệm bánh bao Thiên Bao nhà mình, không biết đệ đệ môn chủ của hắn đã thu dọn tiệm bánh chưa.... việc làm ăn lần này đúng là thất bại thảm hại, gần như lỗ vốn toàn bộ, mấy ngày nay cậu toàn phải ăn bánh bao thay cơm, lần sau sẽ không bán bánh bao nữa, sẽ bán táo, như thế ít ra ăn mấy ngày cũng không ngán.

Nhưng những suy nghĩ loạn thất bát tao đó biến hết khi thấy Nguyệt Ly, nhìn gương mặt vẫn lạnh nhạt điềm tĩnh đó, Thiên Hoa đột nhiên không biết phải nói gì, làm gì, chỉ bật ra được một câu, “Mông của người có đau không?”

Y nhìn cậu, mặc kệ những tảng đá hình người xung quanh, nhàn nhạt nói, “Không đau.”

Ừ thì y không biết đau, Thiên Hoa lại vẫn lơ đãng, nếu là mình chắc mình khóc thét mất, nghe nói bên bị áp sẽ rất đau.

Nguyệt Ly có lẽ thật sự rất thích cậu, nên mới có thể cho cậu áp.

Thiên Hoa tự giấu mình, cậu thật ngốc, nghĩ viễn vông gì chứ? Nếu đơn thuần là thích thì có thể cho phép người khác áp được không? Cậu thích ca ca, nhưng nếu ca ca có ý định làm chuyện đó với cậu, cậu chắc chắn bỏ chạy một nước rồi.

Y với cậu là yêu sao? Yêu? Đúng không? Ái dục chỉ có thể vì yêu thôi, phải không?

“Nguyệt Ly, với người ta là gì?”

“Người đặc biệt nhất.” Y nhàn nhạt nói, nghĩ thế nào lại thêm một câu, “Đặc biệt hơn Phi Tuyết.”

Nguyệt Ly lại phong cách cũ, muốn làm gì cũng phải bắt cậu nghỉ ngơi ăn uống xong đã, rồi Lan Đặc vô cùng biết điều rút người đi, để cậu và y nói chuyện riêng.

Thiên Hoa vân vê cái còi ngọc trong tay, như thể chỉ vô tình hỏi và sẽ không để ý đến câu trả lời của y, cứ thế cúi đầu xuống.

Nguyệt Ly luôn thẳng thắn trực tiếp, nói chuyện với cậu thì chỉ nhìn chăm chăm cậu, chẳng e dè chút nào.

Thiên Hoa khó chịu nghĩ, sao y có thể tự nhiên như thế? Họ đã làm chuyện đó với nhau rồi, y còn bị cậu thượng đẩy, đáng ra y phải xấu hổ hơn cậu chứ. Sao cậu mới như kẻ bị thượng? Hay trong lòng y, việc đó không quan trọng? Không cần lưu tâm?

“Ta đặc biệt đến thế ư?” Còn hơn đệ đệ ruột của người?

“Đúng.” Nguyệt Ly khẳng định, đệ đệ không thể làm hấn có ‘cảm giác’, dù là đệ đệ cũng không thể hôn hấn ôm hấn như thế.

“Người.... nghĩ gì về ta?” Thiên Hoa cứ xoay xoay còi ngọc, không dám nhìn lên.

“...” Câu hỏi này thật sự là làm khó Nguyệt Ly, hấn nghĩ nghĩ, rồi ra được đáp án, “Người ấm.”

Trả lời này như giọt nước tràn ly, Thiên Hoa ngẩng đầu lên, giận dữ nói, “Người vẫn chỉ nói như thế!”

‘Người ấm.’ Câu nói từ hồi họ lần đầu gặp gỡ, vẫn luôn vang vọng bên tai cậu.

‘Người ấm.’ Cái y để ý nhất chỉ là cơ thể cậu, không phải bản thân cậu.

Tình yêu, Thiên Hoa muốn yêu là y sẽ quan tâm tất cả của cậu, không phải vì thân phận dị giới. Ấm ư? Nếu vì thể nhiệt, thì lẽ sau này lại có người xuyên không, lại có một kẻ ‘ấm áp’ khác thì sao?

Thiên Hoa biết bản thân đầy khuyết điểm, cậu yếu đuối, còn rất ngu ngốc, ngoại hình không xuất chúng, cách nghĩ của hai người lại khác nhau, cậu tự biết nếu xuất hiện thứ gọi là ‘tình địch’, cậu chắc chắn sẽ thua. Cậu không biết phải làm sao để lấy lòng y, chưa bao giờ hiểu y đang nghĩ gì, nếu bên nhau họ sẽ sớm nhận ra những khác biệt giữa đôi bên, hấn sẽ suốt ngày tranh cãi, không, với tính cách Nguyệt Ly, y tuyệt không tranh cãi, nếu phật ý, y sẽ chỉ biết ép cậu phải theo ý y, nếu không thể, y sẽ từ bỏ cậu.

Nguyệt Ly là kẻ như thế, khi quan tâm điều gì, y sẽ dốc toàn tâm cho điều đó, ngược lại, khi đã từ bỏ, y cũng sẽ không chớp mắt cứ thế quay đầu. Có khi còn vùng kiếm giết cậu luôn.

Y là kẻ si tình, cũng là vô tình nhất.

Cậu thật sự từng cảm thấy Nguyệt Ly yêu cậu, rằng y là mẫu người si tình đến muôn vạn kiếp, nhưng, con người luôn thay đổi.

Cậu không thể bảo đảm chắc chắn rằng y sẽ không thay đổi. Cậu không thể đánh cược vào một tương lai không thể xác định.

Cảm thấy hình như mình đã nói sai, Nguyệt Ly im lặng nhìn phản ứng phần nộ của người kia, hấn thật sự nghĩ như vậy, không lẽ phải nói dối mới là đúng?

Nguyệt Ly nhớ lại, Phi Tuyết khi tán tỉnh ai luôn dùng những lời hoa mỹ mật ngọt, từng bảo hấn rằng nếu thích ai thì phải nói người kia là thiên thượng địa hạ thể gian duy nhất, như thế người kia mới vui vẻ. Nhưng khi vắng y, hấn chỉ đơn thuần cảm thấy rất trống vắng, rất khó chịu, nhưng vẫn ăn ngủ được bình thường.... không lẽ cũng như Phi Tuyết bảo, hấn nên tăng lên thành ‘khi người không ở đây ta cảm thấy thế gian như mất đi ánh sáng’?

Nguyệt Ly xưa nay chưa từng nói dối, hấn cũng không có ý định nói dối bây giờ, tuy lời nói thật của hấn dường như sẽ khiến y giận, nhưng hấn cảm giác nếu trân trọng một người thì không thể nói dối người đó. Không ai dạy nhưng Nguyệt Ly cảm thấy vậy, khi yêu ai Phi Tuyết cũng luôn dối trá, nhưng cá nhân hấn nghĩ dối đãi người quan trọng không nên như thế.

Tình cảm xây dựng nên từ giả dối có ý nghĩa gì?

Thiên Hoa cáu giận, cảm thấy vô vọng với mối tình này, muốn bỏ đi nhưng lần này lại bị thị vệ sơn trang thực hiện nghĩa vụ đúng đắn của một thị vệ, canh cửa không cho Thiên Hoa đi, cậu nghĩ đến việc thối còi, nhưng lại cảm thấy môn chủ kia đáng ghét quăng cậu vào đây, sao cậu phải mong y đến cứu? Nên Thiên Hoa cứ thế loay quanh trong sơn trang, nhất quyết không chịu nhìn mặt Nguyệt Ly.

Và khi đi đến vườn hoa, cậu thấy một nam tử mặc hoàng y đứng đó. Nam tử ấy có vẻ ngoài rất tốt, mắt phượng cong cong, bàn tay đang nhẹ nhàng nâng đỡ một bông hoa trắng, thấy cậu đến, nam tử ấy bỏ tay khỏi bông hoa, nở nụ cười với cậu. “Chào tiểu bạch thỏ, ta là Phi Tuyết.”

Trầm nghe không bằng một thấy, hình tượng Phi Tuyết cậu tưởng tượng qua những lời đồn là: một nam tử trẻ tuổi bộ dạng mỹ đến yêu nghiệt (em trai của đệ nhất mỹ nhân thì hẳn không thể kém được), tính cách xảo trá phức tạp, ham mê tình sắc, thích tra tấn người khác.... tóm lại ngoài vẻ ngoài ra, thì Phi Tuyết hoàng đế chẳng có chỗ nào tốt cả.

Hắn rót một loại nước vàng cho cậu, nói đó là đào linh đặc sản rất quý gì đó mà y nghĩ cậu sẽ thích, bản thân y lại uống trà.

Đến xuân được cậu còn trúng rồi, hẳn chẳng còn độc được nào tệ hơn đâu, sớm chết sớm siêu sinh, Thiên Hoa mang tinh thần quyết tử uống một hơi, vị ngọt dịu thanh mát lập tức tràn đầy cổ họng cậu, khiến cậu thoáng thỏa mãn thở ra một hơi. Ngon tuyệt! Hơn vô số loại nước trái cây cậu từng uống. Cậu thích uống đồ ngọt hơn, nhưng người cổ đại thế giới này lại thích quân tử uống trà đàm đạo, có đủ loại lá trà, nhưng đồ uống ngọt dịu lại chẳng thấy đâu, đây đúng là loại nước ngon nhất cậu từng uống trong thế giới này a.

“Hợp khẩu vị chứ?” Phi Tuyết cười hỏi.

Thiên Hoa gật đầu, xem ra cũng không có độc được gì. Nhưng cũng chẳng biết được, có thể tên hoàng đế này dùng loại được tác dụng chậm thì sao?

Cậu thở dài, đặt cốc xuống bàn, nhìn Phi Tuyết. Y lúc này mang vẻ rất hòa bình rất ôn nhu, tựa như một nam tử cả gà cũng chưa từng giết, nhưng cậu biết không thể đánh giá người này qua vẻ ngoài. Y còn tặng Hình ngục cho huynh trưởng, thì tuyệt không phải người hiền lành.

“Phi Tuyết, ngươi muốn gì?” Cậu cắn răng, thôi thì đối diện còn hơn lo sợ mãi, nếu muốn cắt đứt với Nguyệt Ly, thì cậu biết mình không thể không gặp Phi Tuyết. Theo Lan Đặc bảo, vị đệ đệ này vô cùng ái mộ ca ca.

Phi Tuyết mỉm cười, đặt tay lên bàn, “Ngươi biết ta muốn gì mà.” Trông vô cùng vô hại.

“Nếu ta không muốn làm?”

“Thì ta sẽ làm ngươi muốn làm.” Y băng quơ nói, như không hề để tâm, rồi cười, mắt híp lại, “Tiểu bạch thỏ, ta có quá nhiều cách để ép ngươi phục tùng ca ca ta, nhưng nhìn thể diện của huynh ấy, ta cho ngươi một cơ hội để lựa chọn tự nguyện phục tùng.”

“Ta.... ta không yêu Nguyệt Ly.”

“Ày da,” y lười biếng nói, “Thì huynh ấy cũng có yêu ngươi đâu?”

Cậu cứng đờ, trợn mắt nhìn Phi Tuyết, y không nhìn cậu, chỉ lơ đãng nhìn khung cảnh bên ngoài, miệng nói, “Ngươi còn chưa biết sao? Huynh ấy chỉ là muốn có một cơ thể ấm áp để ôm ấp, để làm huynh ấy cảm thấy, huynh ấy không quan tâm đến chính ngươi, không cần biết ngươi thế nào, chỉ cần kẻ nào ấm thì huynh ấy sẽ thích kẻ đó a.”

“.... Ta biết....” Cậu biết, luôn biết điều Nguyệt Ly thích ở cậu là cơ thể này, nhưng khi bị nói thẳng như thế, nó.... vẫn đau.

Phi Tuyết vẫn nói như không để tâm đến cảm xúc của cậu, như không hề biết cậu đang rất khó chịu, “Huynh trưởng của ta xinh đẹp đa tài như thế, người không có gì như ngươi xứng được sao? Người không mềm mại, không đáng yêu, nấu ăn còn tệ hơn huynh trưởng của ta, ngươi làm gì được cho huynh ấy mà nghĩ huynh ấy yêu ngươi? Cả Lan Đặc còn hữu dụng hơn ngươi đấy.”

“Ta biết, ngươi không cần nói nữa.” Thiên Hoa đứng phắt dậy, định bỏ chạy, nhưng Phi Tuyết đã lao tới, đá cậu ngã xuống đất, chân đạp lên ngực cậu. Cậu nhìn y giấu cột cậu, cười nói, “Đã nghe phải nghe cho hết chứ a, ta rất ghét kẻ bỏ chạy giữa chừng.”

“....”

“Tiểu bạch thổ, người nói xem, tại sao người nghĩ huynh ấy yêu người?” Phi Tuyết trong sáng hỏi, nếu không phải là y đang đập cậu thì cậu hẳn sẽ cảm thấy khác về y.

Tại sao ư? Là cậu quá tưởng bở....

Cậu thì thâm, “Là ta tự ảo tưởng...” Tự mình đa tình.

“Tự ảo tưởng ư? Hay đây, huynh ấy biểu lộ ra sao mà làm người tự ảo tưởng?”

Có rất nhiều, như việc y nấu ăn cho cậu, hái hoa cho cậu, lôi cậu đi ngắm trăng.... nghĩ đến những điều đó, lòng Thiên Hoa càng chua chát... Nhưng một người thật sự sẽ làm từng đó việc cho người mình không yêu sao? Không biết tại sao, nhưng Thiên Hoa chưa bao giờ nghĩ Nguyệt Ly không yêu cậu, hay bết ra cũng phải là cực cực thích cậu, vì y đã luôn đối cậu ‘đặc biệt’, luôn.... Tuy y lúc nào cũng mặt lạnh, nhưng cậu biết đó là bản tính rồi, không phải là chán ghét cậu.

“Thế nào? Nghĩ ra chưa?”

“....”

“Diệp Thiên Hoa,” Phi Tuyết cười vô cùng trong sáng, “Người tin ta hay tin huynh ấy? Người tin suy nghĩ của người hay cảm nhận của người?”

“....”

“Dùng con tim một chút, dùng cái đầu ít thôi.” Y bỏ chân ra, rồi rời đi, “Cho người một ngày để suy nghĩ, ngày mai hãy đưa ra trả lời cuối cùng.”

“....”

“Huynh trưởng của ta luôn hành động theo cảm tính, tuy thông minh nhưng rất ít dùng cái đầu.” Y quay đầu, chỉ chỉ vào đầu của y rồi cười, “Người nên học theo huynh ấy, huynh ấy không để ý nhiều như người tưởng đâu.”

36. Chương 30: Yêu Người

Đối diện tình cảm của mình và Nguyệt Ly ư? Thiên Hoa thần người ra nghĩ.

Nguyệt Ly không để ý nhiều như cậu tưởng?

Thiên Hoa cứ thế thần thờ ngồi suy nghĩ, cuộc sống từ lúc đến dị giới cứ thế quay cuồng trong đầu cậu, không biết từ lúc nào, tư tưởng cưới gả từ sinh con của cậu đã phai nhạt, lúc nghĩ về bạn đời bên nhau, hình ảnh Nguyệt Ly cứ thế nổi bật lên, những thứ khác trở nên nhạt nhòa.

Y ngây thơ, y cứng đầu kiên quyết, y đệ nhất mỹ nhân, y luôn trung thực....

Thiên Hoa cứ thế ngồi suy nghĩ.

“Bệ hạ, ngài không thuyết phục gì sao?” Lan Đặc hỏi, hẳn cứ nghĩ bệ hạ sẽ mở một bài thuyết giảng vô cùng xuất sắc với Thiên Hoa, khiến y cảm thấy y thuộc về điện hạ nhà hắn chứ. Đằng này ngài ấy chỉ nói chuyện đôi phút, sau đó bỏ đi, yêu cầu mọi người trong sơn trang hãy dành cho tên kia một ngày để tĩnh tâm suy nghĩ.

Phi Tuyết cười nói, “Nói nhiều thành nói đại, chỉ cần gợi một vài điều cần thiết thôi.”

Tiểu bạch thổ đó đã nghĩ quá nhiều trong đầu rồi, hẳn có nói thêm cũng không đủ gây ấn tượng, người khác thuyết phục không bằng chính mình tự nhận ra.

Tự ti vì không bằng huynh trưởng của hắn? Nghi ngờ huynh ấy chỉ thích y vì thể xác? Sợ hãi nếu không còn ‘ấm’, không còn là ‘duy nhất’ thì sẽ bị thể chỗ?

Tiểu thảo ấy đúng là nghĩ quá nhiều. Sao không tin tưởng huynh trưởng của hắn một chút? Huynh ấy mà là loại người sẽ bỏ mối nói cũ sao? Huynh ấy sẽ để ý đến việc y không đẹp bằng huynh trưởng, không tài năng như huynh trưởng sao?

Huynh trưởng của hắn đã yêu thì sẽ yêu cả đời. Dù là ‘cực cực thích’ thì cũng sẽ là ‘cực cực thích’ cả đời. Nhất thế si tâm....

“Yêu. Không yêu. Yêu...” Thiên Hoa ngồi làm việc rất ngu ngốc vô căn cứ là bói lá hoa. Từng cánh hoa bị bứt ra, thả theo gió bay tan tác.

Khi cánh hoa cuối cùng còn lại ứng với chữ ‘Không Yêu’, Thiên Hoa mơ hồ nhìn nó, rồi vứt nó xuống đất.

Không Yêu sao?

Nghe tiếng bước chân từ đằng sau, nhìn ráng trời chiều, Thiên Hoa thở ra một hơi, rồi chậm rãi nói,

“Ta là người bình thường, luôn dự định sống một cuộc đời bình thường, lí tưởng là kiếm đủ tiền nuôi thân, sáng đi làm chiều về, có vợ đẹp con ngoan.”

Người phía sau lạnh nhạt nói, “Ta sẽ nuôi ngươi cả đời.” Y dừng một chút, “Ta không thể sinh con, và người đời này cũng không được có con.”

Cậu bật cười, “Ta biết, ta cũng đâu nghĩ ngươi sinh hài tử được.”

“....”

Cậu nói tiếp, “Ta dự định như vậy, từ nhỏ đã nghĩ vậy, nên khi ngươi đột nhiên đi vào cuộc sống của ta, ta đã rất rối loạn. Ta từ chối ngươi, như để bảo vệ mong ước từ nhỏ của mình, ngươi có hiểu không, để một người luôn mơ mộng về nữ nhân về váy cưới thay đổi, mơ về nam nhân về đao kiếm không dễ dàng.”

“Ta không hiểu.” Nguyệt Ly thật sự không hiểu, hắn tập võ từ nhỏ, chiến đấu đã thành bản năng, thế giới này cũng có chiến tranh giữa các quốc gia với nhau, nên với Nguyệt Ly, giết người là việc quá bình thường. Hơn nữa, thế giới này cho phép tự do luyện ái, nên với hắn nam nhân với nam nhân không vấn đề gì. Bởi vậy hắn không hiểu được bản khoăn của Thiên Hoa.

Nguyệt Ly vô cảm từ lúc sinh ra, không có mơ ước mục tiêu gì, càng đừng nói đến việc mơ cưới nữ nhân sinh con. Với hắn, mỗi ngày đều như nhau, luyện kiếm, ăn uống ngủ, đọc sách.... đều vô vị chỉ để cho qua ngày.

Từ lúc gặp Thiên Hoa, từ lúc biết đến y, hắn cảm thấy cuộc đời mình thay đổi, hắn đã biết suy nghĩ làm sao để lấy lòng một người, cảm thấy dễ chịu khi thấy người kia vui vẻ, trống rỗng khi thiếu vắng y.

Hắn không muốn lại sống vô vị như xưa, nên muốn giữ lấy y, cảm giác chỉ cần nhìn thấy y, hắn sẽ luôn ấm áp.

Thiên Hoa chịu thua câu trả lời của y. Không hiểu? Cậu mới là người không hiểu gì đây này, đang yên đang lành tính cùng ca ca du sơn ngoạn thủy, đột nhiên bị bắt cóc giam lỏng, đột nhiên bị kẻ bắt cóc ra sức dụ dỗ, chạy trốn rồi lại bị bắt trở về, về rồi bị chuốc xuân được thượng luôn tên bắt cóc.... Cứ xoay vần thế nào lại thành ra yêu y.

Không lẽ cậu bị hội chứng thích ngược? Thích bị giam lỏng bị khống chế bị....

Nhưng thôi, ngẫm nghĩ quá nhiều sẽ chỉ cảm thấy đời thật vô vọng, vì cậu hình như đã yêu tên bắt thường là y rồi.

Yêu một kẻ như y, chắc cậu cũng chẳng phải loại bình thường gì.

“Nguyệt Ly, ta không biết mình có yêu ngươi không.” Cậu thật lòng nói, nhưng lại chùng hững vì câu nói của người kia.

“Ta cũng không biết ta yêu ngươi không.”

Y cũng không biết? Thiên Hoa nhìn vào đôi tử đồng trong suốt, nhận ra y đang nói rất trung thực.

Không biết ư?

Nguyệt Ly nói tiếp, “Phi Tuyết bảo ta yêu người, nhưng theo ta tự phân tích so sánh với những biểu hiện trong thư tịch, thì hình như ta không yêu người.”

Cậu nhìn nhìn y, rồi bật cười, cười phá lên không dứt, còn y cứ ngẩn ra nhìn cậu, đôi mắt tím chớp động không hiểu.

Yêu? Không yêu? Y không yêu cậu sao?

Cậu cố nén cười, hỏi, “Người không yêu ta? Vậy để ta đi đi.”

“Không!” Y trả lời nhanh gọn, “Ta sẽ không thả người đi.”

“Vì sao chứ? Người đâu có yêu ta.” Cậu trêu cợt nhìn y.

Y thẳng thừng nói, “Không yêu nhưng ta vẫn muốn có người. Lan Đặc ở cạnh ta cũng đâu vì yêu ta.”

“....Là dục vọng chiếm hữu?” Cậu dò hỏi.

“Đúng.” Nguyệt Ly gật đầu, nói, “Ta thích ôm người, thích thấy người cười, cảm giác người trong người ta rất kì lạ nhưng không khó chịu.... ta muốn người luôn bên ta, luôn vui vẻ, vì như thế ta sẽ rất thỏa mãn.”

“Nhưng ta không muốn ở cạnh người a?”

“Vậy ta sẽ ở cạnh người.” Nguyệt Ly nghĩ một chút rồi nói, “Ở đâu cũng không khác nhau, ở cạnh người là được rồi.”

Thiên Hoa nghĩ một lúc về viễn cảnh Nguyệt Ly đi bán bánh bao với cậu, rồi lại bật cười.

“Người cười gì?” Lần này y hỏi, không đứng nhìn nữa.

“Không có gì, chỉ là tưởng tượng cảnh người làm bánh bao.”

Nguyệt Ly im lặng rồi hỏi, “Tại sao người tưởng tượng như vậy?”

“Vì nếu người bỏ đi theo ta, chúng ta sẽ cần làm việc kiếm sống.”

“Lan Đặc sẽ đi theo ta. Lan Đặc có tiền.” Còn là rất nhiều tiền, mỗi khi đi đâu mua đồ, Lan Đặc luôn là người trả tiền, khiến Nguyệt Ly cảm giác Lan Đặc là cái túi tiền vạn năng.

Thiên Hoa hơi không vui, hỏi, “Tại sao y sẽ theo chúng ta?”

“Vì y thuộc về ta, là quà sinh nhật cho ta, là túi tiền kiêm hộ vệ kiêm cố vấn thắc mắc cho ta.” Lan Đặc theo hẳn từ hồi hán năm tuổi. Chúc năng hộ vệ gần như không dùng tới, nhưng chức năng túi tiền kiêm cố vấn thắc mắc luôn được dùng thường xuyên, cứ có vấn đề gì không tự nghĩ ra được thì Nguyệt Ly lại quay sang hỏi y.

Khóe miệng Thiên Hoa co giật, “Sao quà sinh nhật lại là người?”

Nguyệt Ly nói, “Truyền thống hoàng tộc là khi ngũ tuổi, hoàng tử sẽ được tặng một thân vệ.”

Thiên Hoa im lặng, rồi quyết định không phản nản gì về việc hoàng tộc hại đời bao hài tử nữa.

Cậu hỏi câu cuối cùng, “Nếu ta yêu người, người nghĩ gì?”

Nguyệt Ly nghĩ một lát rồi nói, “Rất tốt, vì như thế người sẽ không rời bỏ ta.”

“Nguyệt Ly a, ta không yêu người đâu, với người ta có lẽ chỉ đang rung động, chỉ đang... tóm lại là không biết làm thế nào nên mới ở bên người. Vậy nên, uhm, ta tạm thời sẽ ở bên người, sẽ cố gắng tìm hiểu người, sẽ cố để yêu người, để bên người sẽ không còn là miễn cưỡng nha.”

“Thiên Hoa, ta không yêu người, nhưng nếu người muốn ta yêu người, ta sẽ cố gắng làm vậy để người vui vẻ.”

“Người thật là... ta phải tốn bao công sức để gạt quan niệm nam nữ sang một bên, cố để coi người như nữ nhân bị vô sinh, người đừng dội gáo nước lạnh vậy được không?”

Hậu truyện của việc bỏ trốn theo trai: khi Thiên Hoa không thích sống trong sơn trang chịu cảnh bị lão bà bao nuôi, xúi giục Nguyệt Ly bỏ trốn theo mình.

Với Nguyệt Ly thì chỉ cần cạnh Thiên Hoa, còn lại ở đâu cũng như nhau, nên cũng cứ thế bỏ trốn, còn nghe lời Thiên Hoa, không để Lan Đặc theo.

“Nguyệt Ly, người có cách gì để kiếm tiền không?”

Không hiểu Nguyệt Ly làm sao mà chế ra một đồng bánh bao nhào nhoẹt chó không thèm ăn.

“Nguyệt Ly, sao ta cảm thấy chúng ta đang bị coi là lũ ngốc nhỉ?”

Thiên Hoa quay sang hỏi Nguyệt Ly khi nhận ra chủ nhà trọ thu giá tiền phòng mình gấp ba lần phòng khác.

“Nguyệt Ly, không được rút kiếm, ta chỉ trò chuyện xã giao thôi mà, đừng ghen tức như vậy!”

“Cảm giác muốn xé xác cô ả kia, sau đó bắt giam người một chỗ chỉ được nhìn ta.... gọi là ghen tức sao?” Nguyệt Ly hỏi lại với vẻ nghiến ngấm, đôi mắt tím lóe sáng như đã thấu hiểu được điều gì.

“Hey, Nguyệt Ly, đừng tỏa sát khí như vậy, làm thế ai dám mua hàng của chúng ta.” Thiên Hoa bắt đắc dĩ khuyên nhủ khi tên kia cứ nhìn chăm chăm vào khách nhân, khiến nàng chạy mất dép. Hắn mới chỉ cười chào hỏi nàng ta một cái thôi mà.

“Nguyệt Ly, thế giới không thể chỉ có hai người, chúng ta cần bằng hữu, phải biết phép tắc cư xử.” Thiên Hoa cố gắng giải thích về sự quan trọng của việc mở rộng quan hệ xã hội. Theo tư tưởng của cậu, dù có ái nhân thì cậu cũng cần có vài người bạn, để ít ra nếu bị y áp bức thì còn có người tâm sự a.

Nguyệt Ly im lặng nhìn người hắn đã nuôi đến béo tròn trắng trẻo trong sơn trang, giờ lại gầy hăn đi, người cũng đen đi vì nắng.

Thiên Hoa thích gầy đi một chút, còn Nguyệt Ly thích béo lên, càng béo càng tốt, như vậy ôm mới thoải mái.

Tiềm thức Nguyệt Ly cho rằng: gầy là yếu đuối dễ ốm, béo là khỏe mạnh vui vẻ ăn uống no đủ, nên bản năng thích thấy y béo, hay ít ra cũng phải nặng cân một chút.

Nhìn y gầy đi, có vẻ rất vất vả, hắn tự nhiên không vui.

Hắn nghe nhưng không để những lời liên miên của Thiên Hoa thật sự vào đầu, tâm trí nhớ về lời Phi Tuyết từng nói khi biết hắn sắp ‘bỏ trốn theo trai’ (nguyên văn lời Phi Tuyết)

“Huynh thích đi thì cứ đi, nhưng đệ nói trước, theo tính cách của huynh, và sự vô tri ngốc nghếch của tên đó, thì căn bản không sống được bên ngoài đâu, chứ đừng nói đến việc thế giới hai người du sơn ngoạn thủy.”

“....”

“Huynh không chịu được cảnh tên đó cười nói với người khác, thấy y phải làm việc vất vả kiếm tiền đâu.”

Phi Tuyết vỗ vai hắn, nói rất chân thành đầy thâm thía, “Khi nào không chịu đựng được nữa, cứ mang y về đây, đệ đã chuẩn bị một cái lồng thật đẹp rồi, huynh có muốn xem trước không?”

Nguyệt Ly đang cúi đầu, Thiên Hoa cứ tưởng y đang nghe giáo huấn của mình, nên hoàn toàn không thấy được ám quang lưu chuyển trong đôi mắt y.

Ở sơn trang Phi Tuyết nhận xét với Lan Đặc đang chán chường vì bị bỏ lại: “Huynh trưởng nhà ta, diện hạ của người đó, huynh ấy thích dưỡng ái nhân như dưỡng heo, không muốn thấy người kia phải lăn lộn kiếm sống, muốn người kia của mình có thể vô tư hết ăn lại nằm tận hưởng hết phú quý nhân gian, người kia sẽ chỉ biết đến huynh ấy, huynh ấy là quan trọng nhất, cũng là duy nhất của người đó. Với bản tính như thế, người bảo huynh ấy có thể cùng Thiên Hoa bỏ đi đến thế giới bên ngoài không, đương nhiên huynh ấy sẽ suy nghĩ sẽ chịu đựng vì huynh ấy biết nếu bắt giam sẽ khiến Thiên Hoa giận, nhưng sớm thôi, lo ngại

không muốn bị tiểu thổ giận sẽ sớm trở nên quá nhỏ bé khi thấy tiểu thổ của mình cứ lao đầu vào kiếm tiền, rồi lại mở rộng quan hệ gặp gỡ người khác a.”

Lan Đặc nghĩ rồi nói, “Thuộc hạ đã đưa rất nhiều tiền...”

Phi Tuyết cười khẩy, lắc lắc ngón tay, “Vấn đề không phải tiền, vấn đề là ở tính cách của tiểu thổ. Tên nhóc ấy không muốn thành heo, tên nhóc ấy mong có thể tự lực, tự bằng chính mình nuôi sống bản thân và huynh trưởng ta a, đây là vấn đề danh dự, là lòng tự hào của một nam nhân muốn tự lực cánh sinh, không trông chờ ai nhân đưa tiền. Ý tưởng rất tốt, nhưng huynh trưởng của ta lại không thích thấy y vất vả kiếm tiền, trong đáy lòng huynh ấy muốn bảo bọc tiểu thổ, muốn nuôi tiểu thổ cả đời, hơn nữa nếu tiểu thổ tỏ ra quá tự lập thì huynh ấy lại cảm thấy bất an, ta nói rồi, huynh ấy muốn tiểu thổ phải dựa vào huynh ấy cả đời. Cả độc chiếm dục và khống chế dục của huynh ấy đều rất cao.”

“....”

“Hơn nữa, huynh ấy rất tự bé, tiểu thổ với huynh ấy là duy nhất là quan trọng nhất, ta, và người, cũng coi như miễn cưỡng có một phần trong lòng huynh ấy. Tóm lại thế giới của huynh trưởng ta nhỏ lắm, quay đi quay lại chỉ có ba người, ngoài ba người này ra thì với ai cũng dừng hòng huynh ấy có sắc mặt tốt. Nhưng còn tiểu thổ, a, y lại thích giao tiếp, y thích có bạn bè, y thích kết giao, dù với người không quen biết y cũng sẵn sàng cười đùa trò chuyện giúp đỡ.... thế giới của y quá rộng, và luôn sẵn sàng mở rộng hơn. Y cười với người khác, có nhiều bằng hữu.... tất cả đều làm huynh trưởng ta không yên lòng.”

Lan Đặc gật đầu, hoàn toàn hiểu ý bệ hạ, rằng hai người kia nhất định sẽ quay về đây. Chính xác hơn là điện hạ nhất định sẽ mang Thiên Hoa quay về, vì chỉ trong một nơi do ngài ấy khống chế, đảm bảo mình luôn có người kia, người kia chỉ có mình, ngài ấy mới an tâm.

Nhưng.... như vậy Diệp công tử chắc chắn sẽ không vui, sẽ phản đối.

Phi Tuyết bệ hạ nháy mắt, “Đương nhiên y sẽ chống cự, nhưng qua lần ra ngoài này, hiểu nếu để y ra ngoài thì thế nào, huynh trưởng nhà ta tuyệt không nghe lời bỏ trốn với y nữa đâu, sẽ giam y ở lại đây, mang tâm thái ‘người muốn gì cũng được nhưng muốn ra ngoài thì không được’ a.”

Lan Đặc thở dài.

“Tính cách hai người này đối ngược nhau, ta chắc người sẽ thấy nhiều vụ Thiên Hoa nổi giận muốn trốn đi đấy, nhưng y yêu huynh trưởng nhà ta, nên sẽ dần chấp nhận, dần quen cách sống của heo thôi.”

“Bao lâu để quen a?”

“Ai mà biết được, một năm, ba năm, mười năm, khi y nhận ra phản kháng là vô vọng thì sẽ chấm dứt thôi.” Bệ hạ cười đùa, “Đây là so đầu xem ai chịu thua trước, ai từ bỏ tư tưởng của mình trước. Tiểu thổ là người thường, huynh trưởng lại bất thường, nên ai thắng ai thua đã sớm quyết định rồi.”

37. Chương 31: Phiên Ngoại Ngũ

Tập hợp những đoạn ngắn về cặp đôi Thiên Hoa – Nguyệt Ly (xin lưu ý là sắp xếp không theo trình tự thời gian nha ^^)

Đoạn ngắn 1:

“Ta yêu người.”

Hôn nhẹ lên trán y, nhu tình mật ý, chân thành từ đáy lòng. Là lời tỏ tình đầu tiên.

Yêu người.

“....”

“...Ta cũng biết không nên trông mong nhiều từ một khối băng sơn, nhưng người ít ra phải có điểm phản ứng chứ?”

“Nên phản ứng gì?” hần hỏi, khi nghe y nói vậy, lòng hần thoáng thoải mái, hần cũng lơ mơ cảm thấy mình nên làm gì đó, nhưng làm gì là làm gì? Cũng nên nói lại “Ta yêu người” sao?

Nhìn vẻ mờ mịt ngây ngốc của y, Thiên Hoa hoàn toàn là chán chường muốn nói thêm.

“Thôi, đi ngủ đi.”

Nguyệt Ly nhìn người kia quay lưng lại với mình, cảm thấy hình như y đang giận? Nghĩ nghĩ một lúc, đánh giá tâm trạng mình, rồi hần lay lay y, y vùng vằng hất hần ra, nhưng hần không để tâm, thì thầm, “Ta yêu người.”

“...Ta không cần người nói.” Thiên Hoa khó chịu bảo, ai đời ái nhân với nhau, y nghe cậu tỏ tình mà còn phải nghĩ một lúc mới tỏ tình lại không? Mặt vẫn bình thản tỉnh bơ như không có gì vậy.

Bao năm bên nhau, cậu đã sớm biết không thể dựa vào vẻ ngoài để phán đoán y, rằng tên này vô cảm tâm tình nhàn nhạt hơn bất cứ ai khác trên đời, nhưng dấu vậy.... cậu vẫn khó chịu.

“Ta yêu người.” Hần nói tiếp, đây là lần đầu hần nói câu này với một người.

Yêu người.... giờ hần đã biết, cảm giác này gọi là yêu.

Đoạn ngắn 2:

Thiên Hoa giận dữ vì bị giam lỏng, trong đầu luôn hoạch định kế hoạch bỏ trốn, không biết bao lần đã tự hỏi tại sao mình yêu một kẻ ích kỷ như Nguyệt Ly, nghĩ lại thì ngoài bộ dáng ra thì y chẳng có gì tốt cả, tính tình khó chiều không hiểu phong tình, cậu tặng quà hay nói mấy lời ngọt ngào thì y vẫn giữ bộ mặt tỉnh bơ lạnh lùng.

Dù cậu mặt đỏ lên, bối rối xấu hổ khi cố gắng bày tỏ tình cảm với một nam nhân, khi thử tặng quà hay chủ động ôm hôn y, thì y vẫn luôn thản nhiên như thế, khiến cậu luôn cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Hình như Nguyệt Ly đại nhân không bao giờ biết đến thứ gọi là ‘xấu hổ’. Dù khi ái ân, y vẫn thẳng thắn bình thản vuốt ve hôn hôn cậu, mặt không đổi sắc khi.... liếm mút chỗ đó của cậu, khi cậu không biết làm sao để tiến vào thì y còn hướng dẫn cậu.... nét mặt từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Họ đúng là không hợp nhau, không hợp từ cách nghĩ đến tư tưởng. Cậu rất dễ xấu hổ, Nguyệt Ly thì... Cậu thích giao thiệp thích tự do, Nguyệt Ly không thích điều đó... Dù chuyện đối lập nhau chan chất, khiến Thiên Hoa nhiều khi cảm thấy tuyệt vọng với tình cảm này, cảm thấy hình như mình đã tự dấn thân vào vực thẳm không lối về rồi.

Một tháng đầu, cậu nhịn nhịn, nghĩ yêu nhau phải chấp nhận nhau, cậu có thể từ từ thuyết phục Nguyệt Ly.

Ba tháng sau, thuyết phục rồi đến nổi giận nhưng tên kia vẫn lạnh lùng ngàn năm không đổi. Nguyệt Ly nghe, Nguyệt Ly hiểu, nhưng y cứ nhất quyết không chịu đáp ứng tôn trọng tự do của cậu.

Nửa năm.... cậu cố gắng hết mức, tự nhủ yêu người nào phải thay đổi vì người ấy, tên kia cứng đầu hơn kim cương, có nắn cũng không nắn nổi, nên cái đứa mềm mềm dễ đổi như mình phải chịu thiệt, đừng chấp nhặt những khuyết điểm to lù lù của y.

Một năm qua, cậu tức điên lên, cả ca ca của cậu còn bị Nguyệt Ly cấm cửa không cho vào, nước tràn ly rồi, giờ thì cậu nhìn chỗ nào cũng thấy ghét Nguyệt Ly, y quá mức lạnh lùng, y chỉ coi cậu là súc vật, y.... cả vẻ ngoài mỹ quá mức của y giờ với cậu cũng thành của hồ ly tinh.

Chia tay đi. Thiên Hoa nói thế, rất nghiêm túc thẳng thắn, theo đúng phong cách của Nguyệt Ly.

Và y trả lời bằng cách xích cậu lại. Xích bằng bạch thiết quanh cổ, rất có mỹ cảm, chỉ còn thiếu việc lột đồ cậu ra là sẽ y như nuôi con chó trong nhà.

Bị xích lại, Thiên Hoa rầu rĩ tự chửi mình ngu, muốn rời đi muốn chia tay thì phải ngậm miệng lại, sao lại giận dữ nói cho y biết? Giờ thì bỏ trốn làm sao đây?

Đoạn ngắn 3:

Sau đủ mọi khúc mắc khi sống chung với nhau, Thiên Hoa quyết định đặt ra một quy ước, đó là mỗi tối trước khi ngủ, họ sẽ tâm sự với người kia, nói cảm nghĩ của mình về việc đã làm trong ngày.

Thiên Hoa bắt đầu dĩ lắm mới phải đặt hẳn quy định như thế, vì Nguyệt Ly thật sự là quá kín bưng rồi, y không nói ra thì cậu đừng hòng biết y đang nghĩ gì.

Và cậu nhanh hối hận vì việc đó, vì Nguyệt Ly thực hiện quy định này rất nghiêm túc, căn bản y làm việc gì cũng nghiêm túc, và chỉ cần không dính đến việc thả cậu đi, thì y sẽ rất chiều cậu theo cách của y.

Y tối nào cũng ‘tâm sự’ với cậu, ‘tâm sự’ không thiếu chút gì, cả việc y viết thư cho Phi Tuyết, trong đó viết những gì, việc y đi vệ sinh mấy lần cũng khai sạch. Cậu nhất định phải ngồi nghe hết, không nghe hết đừng hòng được ngủ, đừng hòng được ôm y làm việc nọ việc kia.

Mà cậu có cần nghe chi tiết đến vậy đâu. Nghe đến mấy canh giờ, nghe xong cũng gần sáng rồi.

Đoạn ngắn 4:

Sống với nhau, y là ái nhân của cậu, dù biết tên kia không thiếu thứ gì, bản mặt lúc nào cũng lạnh băng, nhưng Thiên Hoa theo lẽ thường vẫn muốn lấy lòng y, muốn làm y vui vẻ. Nên, vào ngày sinh nhật của Nguyệt Ly, cậu đã tặng quà.

Hoàng đế đệ đệ của y gửi lễ vật rất đắt tiền, còn cậu nghĩ mãi nghĩ mãi, cuối cùng quyết định làm bánh gato. Thế giới này không có bánh ngọt, cũng không có tục lệ thắp nến hát chúc mừng, nên làm thế này hẳn sẽ gây được ấn tượng cho y a.

Vật lộn một hồi, cuối cùng cũng làm được một cái bánh, tuy kem hơi chảy một tí, bánh hơi cháy một tí, nhưng cậu tự thấy người ăn vào sẽ không bị đau bụng, nên có thể tặng được rồi, đây dầu sao vẫn là tâm ý a.

Nến thắp lên, dưới yêu cầu của cậu, Nguyệt Ly thổi nến, sau đó nhắm mắt lại, cầu ước, cậu không biết y ước gì, nhưng vẫn thầm mong nguyện ước của y thành hiện thực. Dầu vậy, Thiên Hoa suy đoán, với tính cách của y thì đến chín phần nguyện ước sẽ liên quan tới cậu.

Nguyệt Ly ăn cái bánh ‘tâm ý’ của cậu, rồi nhẹ gật đầu nói, “Ăn ngon” với cậu. Cậu lập tức trầm mặc, cậu biết Nguyệt Ly có tư tưởng: ‘đồ cậu nấu có là thứ gì cũng phải khen ngon’, cũng biết y không nếm được vị, nhưng... cậu vẫn muốn làm bánh mừng sinh nhật, muốn bày tỏ rằng cậu rất thích Nguyệt Ly, tuy y bị điên phá hủy cuộc sống của cậu, nhưng cậu vẫn thành tâm vui mừng vì đã có y trên đời.

Nguyệt Ly thấy cậu không vui, y nghĩ một lúc, rồi đưa tay ra ôm cậu vào lòng, “Người không vui sao, ta đã rất vui.”

Vui mà mặt vẫn tỉnh bơ lạnh nhạt như vậy? Y đang an ủi cậu à? Thiên Hoa không thoải mái, nhưng cũng không đẩy y ra, cậu biết Nguyệt Ly rất thích ôm cậu, tuy bị ôm như vậy rất xấu hổ khi y rõ ràng là ‘vợ’ của cậu, nhưng y thích thế, cậu phản đối mãi y cũng chẳng thay đổi, nên cũng dần quen với việc này.

“Người biết ta đã ước gì không?” Giọng Nguyệt Ly rất trầm, trong, như tơ lụa, luôn bình đạm không mang cảm xúc, nhưng lúc này đây cậu thoáng cảm giác được một chút ôn nhu trong nó.

Nghe y hỏi, cậu lập tức nói, “Người không được nói.” Nói ra nguyện ước sẽ không thành hiện thực.

Y vẫn như thường, mặc kệ cậu, nói tiếp, “Ta ước người mãi bên ta, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa.... vì có người thật sự rất dễ chịu.”

“....”

“Ta không tin thần, không tin phật, nguyện ước của ta, ta không cần ai thực hiện thay ta, tự ta sẽ biến nó thành hiện thực.” Y nhìn cậu, nói, “Nếu thần phật cản trở nguyện ước của ta, ta cũng sẽ đấu với chúng.”

Thiên Hoa biết Nguyệt Ly đang nghiêm túc, y luôn nghiêm túc.

Chấp niệm ư? Thiên Hoa luôn lơ mờ cảm thấy y với cậu là một loại chấp niệm, một thứ khát vọng muốn chiếm hữu... nếu cậu chết trước y, không chừng y sẽ đun nấu xác cậu ăn vào với tư tưởng ‘để người hòa làm một với ta’ lắm, y đủ điên khùng để làm điều đó.

Nhưng... được sở hữu, có người muốn có mình... thật ra không tệ. Tuy y quá mức ích kỉ, nhưng... cậu vẫn yêu y, nên sẽ cố gắng để yêu cả tính ích kỉ của y.

Sau cùng, y ích kỉ chỉ vì đã yêu cậu thôi, phải không?

38. Chương 32: Phiên Ngoại Lục

Thiên Phong bức bối nhưng nín nhịn trong lòng, khi an toàn về phòng trọ, hắn mới bắt đầu xổ ra:

“Sao có thể như thế? Tên vương gia đó cho đệ đệ ta ăn bùa mê gì vậy?”

“....”

“Chắc chắn là y dụ dỗ đệ đệ ta, tiểu Hoa Hoa vừa vào đời, còn non nớt dễ bị lừa gạt, nên mới bị bản mặt của y mê hoặc.”

“....”

“Không được, Triệt, ta nhất định phải cứu đệ đệ ta khỏi ma quỷ.”

Thiên Phong quyết tâm nói.

Triệt chán nản thở dài, “Người đừng như mèo bị dấm đuôi nhảy dựng lên như vậy, Thiên Hoa là cam tâm tình nguyện ở cạnh y, người có phản đối thế nào cũng vô dụng thôi.”

“Đệ đệ nhà ta bị dụ dỗ!!!!”

“Ừ thì dụ dỗ.” Triệt lắc đầu xuôi theo ý Thiên Phong, nói tiếp, “Vậy cứ để y bị dụ dỗ cả đời đi, dù sao chúng ta cũng đánh không lại y.”

“... Thái độ của người vậy là sao? Chưa đánh đã tuyên bố đầu hàng,” Thiên Phong gầm lên, “Ta không để đệ đệ ta thành đoạn tụ đầu, nhất là không được đoạn tụ với một tên quái vật như thế.”

Triệt im lặng không nói gì, chỉ biết giương mắt nhìn một con mèo bị chọc tức đang nổi điên, lòng rất muốn nói, ‘nếu nói về quái vật thì ta mới là quái vật chứ, sao người luôn coi ta như một con người bình thường?’

Phụ mẫu hắn đã vì hắn là quái vật mà từ bỏ hắn, thậm chí còn muốn giết hắn.

Khuynh Thành diện hạ tuy có khiếm khuyết rất lớn về cảm xúc, nhưng đáng ngoài thật không có chỗ để chê, bao kẻ điên cuồng trước vẻ đẹp của y...

Vậy tính ra, hắn quái vật hơn y chứ? Tại sao Thiên Phong luôn quá tốt với hắn như thế, tại sao y luôn coi vẫy đuôi mắt đỏ của hắn là một dạng đặc biệt bẩm sinh, tựa như ngoại quốc nhân một dạng?

“Triệt, người nói xem, trên đời có đệ muội nào cấm cửa không cho huynh trưởng vào không?”

“....”

“Ghen tị cả với ta, y độc chiếm như vậy thì tiểu Hoa đâu thể kiếm được bằng hữu?”

“....”

“Này, người nói gì đi chứ,” Thiên Phong bắt đầu dĩ nhiên, “Ta đâu muốn độc thoại một mình.”

Triệt lắc đầu thở dài, “Ta chỉ thấy người nên mặc kệ việc của đệ đệ kia đi.”

Thiên Phong thật sự rất coi trọng tình thân, rất có nghĩa khí, là loại người vì bằng hữu mà có thể nhảy vào núi đao biển lửa, mắt cũng không nháy lấy một cái.

Nhưng đồng thời cũng là người rất cứng nhắc, rất bao che bảo hộ, y coi trọng ai thì người đó làm sai y cũng khẳng khái bao che tới cùng, đặc biệt là với đệ đệ duy nhất kia.

Đệ đệ nhỏ tuổi hơn, y là ca ca, nên y càng nhận định mình phải che chở người kia. Giả dụ đệ đệ giết người, thì y tuyệt đối sẽ là kẻ chôn xác, nếu không che dấu nổi thì y sẽ tự nhận mình là thủ phạm, sẽ làm hết khả năng vì đệ đệ quan trọng.

Vì thế, nên y càng có vẻ... như gà mái mẹ. Đệ đệ gặp chút chuyện là xù lông nhảy dựng lên, với hấn y cũng không hề táo bạo hăng hái như vậy.

Hấn nghĩ vì Thiên Phong biết hấn còn mạnh hơn y, hấn tự bảo hộ tốt bản thân, còn đệ đệ nhà y da mềm thịt mỏng không có võ công, ai cũng có thể giết chết y.

Triệt tự an ủi mình như vậy, không muốn công nhận sự thật rằng rất có thể, với Thiên Phong, hấn không quan trọng bằng tên đệ đệ nhất kia.

“Mặc kệ thế nào, ta chỉ có một đệ đệ thôi, nó rơi vào tay giặc sao ta có thể yên tâm.” Thiên Phong kêu lên, rồi nắm tay lại quyết tâm, “Người đợi xem, ta nhất định sẽ cứu được nó ra.”

Triệt lại thở dài, cứu cách nào? Vũ lực trị giá không bằng y, không có thuộc hạ sai khiến như y, đối tượng muốn cứu lại đặt tâm vào tay y.... thật sự chẳng thấy tia sáng nào cả.

Cá nhân Triệt cảm thấy tên vương gia đã hết mực nương tay với họ rồi, y nổi danh sát phạt quyết đoán, nhưng không hề truy sát hấn với Thiên Phong, cũng chỉ đánh Thiên Phong trọng thương chứ không hạ sát thủ... thật sự đã rất tha thứ đến không giống như y.

Chỉ là hiển nhiên, người bị đánh nằm giường không cảm thấy thế.

“Ta nhất định không tha thứ cho y!!!” Thiên Phong gầm lên, rồi rên rỉ, đau quá đi mất, gãy ba cái xương sườn, tay phải cũng gãy mất tiêu...

“Từ từ, hạ hỏa nào.” Triệt an ủi, không đụng vào y vì không muốn làm y đau hơn bây giờ, tay cầm bát cháo, “Muốn báo thù cũng phải tỉnh dưỡng ăn uống xong đã. Há miệng nào.”

Thiên Phong vừa ăn vừa chửi bới tên kia, hấn gạt đầu thỉnh thoảng à ừm cho y có hứng chửi tiếp bớt giận.

Bị đánh, dưỡng thương, bị đánh, dưỡng thương, như vòng tuần hoàn, lần hiếm hoi được gặp đệ đệ, thì cũng chỉ gặp được mấy phút, đệ đệ y lại nói tuy gã điện hạ bị khùng (chính y cũng công nhận tên đó bị khùng) nhưng bản tính không tệ, bảo ca ca kiên nhẫn kiên nhẫn, y sẽ thuyết phục tên kia.

Triệt ngán ngẩm nghĩ, thuyết phục được mới lạ, tư tưởng của kẻ điên là loại đá cứng nhất trên đời.

Gặp đệ đệ như khiến Thiên Phong ngộ ra điều gì đó, y trầm tư nửa ngày, sau đó quay sang hỏi hấn, giọng rất ưu tư, “Người nói xem, có phải ta quá cổ hủ không?”

“....”

“Không lẽ trên đời thật sự có định luật: nếu kẻ bắt cóc đẹp trai thì nạn nhân sẽ yêu kẻ bắt cóc?”

“... ”

“Ta cứ kiên quyết tách đệ đệ khỏi người nó thích, vậy có đúng không?”

“....”

“Ta quá nhiều chuyện sao?”

Cuối cùng người cũng hiểu ra rồi đấy. Triệt nói trong đầu, sau đó hấn ngồi xuống, thừa cơ nội tâm Thiên Phong dao động tiến hành công kích, muốn y từ bỏ việc cứu đệ đệ, hấn cũng không muốn thấy y bị thương suốt chút nào.

Tên điện hạ tuy hơi khùng, giam lỏng Thiên Hoa, nhưng ngoài việc đó ra thì y đối rất tốt với Thiên Hoa. Hơn nữa y còn có vẻ là mẫu người rất chung thủy, chưa từng nghe nói y có quan hệ tình cảm với ai ngoài Thiên Hoa, vũ lực cao cấp sẽ bảo vệ Thiên Hoa rất tốt.... hắn cứ lảm nhảm như thế, nhằm khiến Thiên Phong cảm thấy có thể giao đệ đệ vào tay kẻ kia, giảm bớt tư tưởng gà mái mẹ đi.

Thiên Phong sắp xếp đồ đạc, hẩn quan sát y rồi hỏi, “Người định đi đâu?”

Y vứt quần áo vào trong bao rồi nói, “Đi lang bạt giang hồ. Đệ đệ đã có người sống với nó cả đời, ta cũng không cần ở lại đây làm gì.”

“... ”

“Người có muốn đi với ta không?”

“... ” Triệt không thể tin nhìn y.

“Thôi nào,” Thiên Phong chán nản nói, “Chẳng lẽ người lại định về ngọn núi chim không đẻ trứng kia? Sống một mình như thế không thấy chán à?”

“Nếu ta đi cùng, người sẽ gặp phiền phức...”

Hắn không muốn tạo tiếng xấu cho thanh danh của Thiên Phong. Sau cùng, hẩn là ‘yêu quái’.

Thiên Phong nhú mày, Triệt luôn quá để ý tới mức gần như tự ti về ngoại hình của mình. Cứ ra ngoài là y quần mình kín mít, hẩn phải lôi kéo gần như van nài thì y mới chịu mặc bộ đồ kín bưng đi dạo phố với hẩn.....

Thật ra y nghĩ nhiều vậy làm gì? Về ngoài không tốt nhưng nội tâm y còn đẹp đẽ hơn vô số kẻ mặt người dạ thú ngoài kia. Thiên Phong luôn muốn kéo tên bằng hữu này đi cùng, cho y được thưởng ngoạn cảnh đẹp thế gian, được tận hưởng một cuộc sống đầy màu sắc, muốn thế gian biết Yêu đồng của Xích La quốc là một nam tử hán chân chính, y trân trọng bằng hữu, y bảo vệ người yếu, y chỉ giết những kẻ đáng giết....

Biết đâu đấy, có khi sau này y cướp được trái tim công chúa nào đó thì sao?

“Được rồi, nói thật vậy nhé, ta... uhm, tính ta dễ gây chuyện, năm ngoái ta đã bị Hắc Long bang truy sát, năm kia bị Trương gia tầm nã, phải chạy trốn giao đấu liên tục, nếu cứ đơn độc thì không chừng ta không còn sống để lại trên ngọn núi kia cầu cứu người đâu.”

“... ”

“Coi như ta cần bảo tiêu đi, Triệt a, người không nỡ để hảo hữu của mình khốn khổ chạy trốn rồi bị giết đâu đúng không?”

Triệt nghĩ, thật ra chỉ cần người biết điều, ngoan ngoãn thu liễm đừng gây sự là được chứ gì. Thật ra đâu cần hẩn đi cùng.

Nhưng hẩn đã không nói ý nghĩ ấy ra, khi Thiên Phong đưa tay ra với hẩn.

Lại là bàn tay ấy. Vẫn là bàn tay đã đưa ra cứu mạng hẩn khi hẩn đang cận kề cái chết.

Hẩn nắm lấy tay y, thâm thở dài, thôi vậy, ta nợ người một đời, giờ sẽ dành đời này để bảo vệ người.

“Ta muốn tiền lương, muốn phúc lợi.”

“...Người học ở đâu kiểu đòi hỏi đó vậy? Bằng hữu mà vậy à?”

“Giờ ta làm bảo tiêu chứ không phải bằng hữu của người. Quy tắc đầu tiên: mỗi đầu tháng, ta được cầm một nửa tiền của người. Quy tắc thứ hai: cấm tự tiện gây chuyện thị phi, thấy ngứa mắt muốn đánh ai cũng phải nói với ta trước, nếu ta thấy hợp lý thì cứ để ta đánh thay người, dấu sao danh tiếng của ta đã quá tệ, người có thanh danh tốt thì phải biết giữ lấy. Quy tắc thứ ba:...”

“Nếu ta chỉ có một đồng thì sao?”

“Thì bẻ đôi nó ra, có vậy cũng phải hỏi ta à?” Thiên Phong luôn không biết tiết kiệm, lại còn tốt bụng quá mức, bao lần đưa hết tiền cho khát cái, chỉ bằng đưa một nửa cho hắn thì họ ít ra vẫn sẽ còn tiền tiêu.

“....”

“.... Chừng nào người muốn hủy giao ước thì cứ nói, được chứ?”

“Được, nhưng ta sẽ không đuổi việc người đâu.” Thiên Phong bắt đầu nói, “Tuy người rất nghiêm khắc, nhưng ta kiếm đâu ra một bảo tiêu kiêm quản gia kiêm bảo mẫu kiêm quân sư như người chứ?”

Ngoại truyện:

Hoàng huynh, huynh là ái nhân của Thiên Hoa, nên xét ra huynh là đệ muội của Thiên Phong, Thiên Phong là ca ca của huynh, vậy nên, dù khó chịu với y thế nào, thì huynh cũng phải đối đãi ‘nhẹ nhàng lịch sự’ một chút, nhìn thể diện của Thiên Hoa một chút. Không giết, không gây thương tật vĩnh viễn, cố gắng nhẹ nhàng hết mức như đối đãi với một quả trứng vậy a.

Vì Thiên Phong là ‘ca ca’, nên Nguyệt Ly đã rất nhẹ tay, đánh xong lập tức cho y sư chữa trị ngay tại chỗ, còn rất ít tự mình ra tay, phần lớn để Lan Đặc giải quyết, vì hắn không muốn mình lỡ tay giết chết y.

39. Chương 33: Phiên Ngoại Thất

Phi Tuyết là nhị hoàng tử, luôn biết mình có một hoàng huynh, hoàng huynh của hắn vô cùng đẹp, còn là thiên tài, mặt nào cũng ưu tú, nếu không vì huynh ấy có khuyết điểm nho nhỏ là không cảm xúc, hơn nữa còn không hứng thú với quyền lực, thì hoàng vị tuyết sẽ không rơi lên đầu hắn.

Thân là hoàng đế, phải có quyền mưu, vũ lực cá nhân của hoàng huynh rất cao, đầu óc rất tốt, nhưng lại không biết sử thủ đoạn không chế nhân tâm, không hiểu thuật trị quốc, không biết tạo thế cân bằng triều chính, nên tuyết không phải hảo tài liệu cho một hoàng đế.

Phi Tuyết đã được nuôi dạy như một đế vương tương lai, một thái tử, còn huynh trưởng của hắn.... gần như huynh ấy thích học gì thì cho học nấy, cầm kì thi họa xạ lễ.... cá nhân hắn cảm thấy sở học của hoàng huynh thật tạp nham, thứ gì cũng có, thứ gì cũng biết, nhưng hầu như không thật sự phát huy cao độ được thứ gì,

Hoàng huynh tựa như có hứng thú đặc biệt với võ công. Phi Tuyết còn nhớ rõ ấn tượng của mình về lần đầu tiên thấy hoàng huynh, huynh ấy lúc đó đang múa kiếm giữa đầy trời tuyết trắng, thoát tục phi thường, làm hắn bị mê hoặc.

Phi Tuyết từ hồi đó đã bị huynh trưởng nhà mình bài cong.

Là thái tử nên hắn rất bận rộn, không có thời gian gặp hoàng huynh, hơn nữa hoàng cung quá rộng, khóa nghiệp của họ lại khác nhau, cứ khi hắn chạy đi tìm gặp thì lại nghe bảo huynh ấy đã đi chỗ khác, nên mãi đến hồi sáu tuổi hắn mới có cơ hội vô tình thấy huynh trưởng trong truyền thuyết của mình, và bị vẻ đẹp trịch tiên nhân ấy hút hồn.

Đến giờ hắn cũng không biết tại sao mình bị mê hoặc, có phải vì ấn tượng quá mạnh buổi đầu gặp gỡ nên hắn không thể quên được hình ảnh hoàng huynh, hay đơn giản vì huynh ấy mỹ quá mức chấp nhận? Hắn vẫn luôn tự hỏi, nếu lần đầu mình thấy huynh ấy là khi huynh ấy đang ngồi đánh cờ hay bôi bác hơn nữa là đang ‘đi theo tiếng gọi tự nhiên’, thì liệu hắn có bị mê hoặc đến mức cả đời không quên như vậy không?

Nhưng dù sao, không ai thay đổi được quá khứ, hắn cũng vậy.

Hồi sáu tuổi ấy, hắn còn chưa biết mình ‘tiêu đời rồi’, chỉ là trầm trồ trước việc huynh trưởng của mình rất soái rất có khí thế, luôn bám theo huynh ấy, thậm chí còn lơ là cả việc học. Hoàng huynh tuy lạnh lùng, không hề thân cận, không trò chuyện nhiều, nhưng dường như cũng chấp nhận một đệ đệ là hắn, chỉ cần hắn không làm phiền thì sẽ không đuổi hắn đi.

Đáng tiếc, chưa được bao lâu huynh ấy đã rời cung ra ngoài phiêu du, trước khi đi huynh trưởng không hề báo trước, không có dấu hiệu gì, cứ thế thần nhiên rời đi. Khi không tìm được huynh ấy, hấn chạy đi gây náo với phụ mẫu đòi họ dắt hấn đi tìm hoàng huynh, nhưng họ đã thuyết phục được hấn, bảo hấn phải tôn trọng ý muốn của hoàng huynh, huynh ấy rất mạnh có thể tự vệ, hơn nữa còn có lão thần tiên nào đó bảo hộ, sẽ không sao đâu, việc hấn có thể làm là học thật tốt, lớn lên đi tìm huynh ấy.

“Nếu hài nhi không làm hoàng đế, vậy huynh ấy sẽ làm hoàng đế phải không?” Hấn đột nhiên hỏi thế, theo hấn biết, nam tử luôn thích quyền lực, hoàng vị cao như vậy, huynh ấy có thích nó không? Hấn không muốn vì một cái ghế mà phải tranh giành xung đột với hoàng huynh.

“Đúng, nhưng hài tử ấy.... không được đâu.” Phụ thân nhìn hấn nói.

“Nếu Tuyết nhi muốn mãi làm huynh đệ với Ly nhi, muốn bảo vệ Ly nhi, thì Tuyết nhi phải làm một hoàng đế xuất chúng.”

“....”

“....Hãy bảo vệ hoàng huynh của con khỏi những thói nát chốn thâm cung, hãy dùng sức mạnh của hoàng đế để bảo vệ y.” Phụ thân nói, “Tâm hồn Ly nhi rất trong sạch, không biết gian kế, không có dối trá, con hiểu không?”

Phi Tuyết hồi đó thật sự muốn có thể cả đời bên hoàng huynh, đã nghĩ đến việc mình phải ngang hàng với hoàng huynh, sẽ không đứng sau chờ hoàng huynh bảo vệ mà có thể bảo vệ lại hoàng huynh, nên hấn cố gắng học làm hoàng đế, quyết định sẽ gánh vác giang sơn này thay hoàng huynh, không để gánh nặng ấy rơi lên vai hoàng huynh trong sạch của hấn. Nếu cần vậy bản, thì cứ để hấn bản thủ. Tính hoàng huynh dễ dãi tội kẻ khác, thì ‘kẻ khác’ đẩy để hoàng đế đẩy đối phó. Huynh ấy võ công cao thì vẫn chỉ một mình, hãy để hấn thống lĩnh đế quốc này, dùng lực lượng một nước bảo vệ hoàng huynh.

Khi lớn hơn, có năng lực hơn, hấn ra ngoài tìm gặp huynh ấy, Phi Tuyết thiếu niên tinh lực thịnh vượng, giờ đã biết cảm tình của mình là ‘yêu’, cũng hiểu cảm tình này không đúng là cấm kị, nhưng vẫn quyết định hành động theo trái tim, cấm kị thì cấm kị, hấn là hoàng đế đây, cùng lắm ra pháp lệnh là được. Mà coi như không thể ra pháp lệnh vì sẽ gây hỗn loạn, thì chẳng lẽ hoàng đế này không thể yêu đương lén lút, biến quan hệ giữa huynh đệ này thành bí mật công khai chốn thâm cung sao?

Hấn cố tình làm những hành động mập mờ, nhưng, hoàng huynh tuy không từ chối đôi chút va chạm thoáng qua với hấn, bất quá cũng chưa bao giờ hưởng ứng đáp lại, hoàn toàn dừng dừng với những lời tán tỉnh bóng gió của hấn. Đáy lòng Phi Tuyết biết, hoàng huynh để hấn chạm tay chạm người một chút là vì hấn là đệ đệ, nếu không vì hấn là đệ đệ, thì huynh ấy chắc chắn sẽ tung chưởng. Nếu không là đệ đệ, thì hấn đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Hấn biết mình đặc biệt với huynh ấy, nhưng nhận thức ấy chỉ làm hấn càng thêm buồn bực, vì huynh ấy chỉ không công kích vì hấn là đệ đệ, chứ không phải vì có cảm tình đặc biệt gì với ‘Phi Tuyết’.

Hấn càng chán nản khi nhận ra, huynh ấy căn bản là không có cảm giác khi đụng chạm thể xác, hấn chạm vào huynh ấy chẳng khác tảng đá chạm vào bao nhiêu. Và vì không có cảm giác, nên huynh ấy bản năng bài xích tiếp xúc da thịt với người khác, đệ đệ hấn có thể nắm tay chạm mặt, nhưng nếu thử ôm hay làm gì xa hơn thì huynh ấy sẽ không cho.

Ánh mắt hoàng huynh nhìn hấn vẫn luôn thờ lạnh nhạt, có chăng chỉ là huynh ấy biết đây là đệ đệ, nên bao dung hơn một chút thôi. Phi Tuyết càng lúc càng sâu sắc nhận ra, mình chẳng có cơ hội khiến huynh ấy yêu mình, khi ngay cả tình thân huynh ấy cũng chưa từng có.

Huynh ấy không hề yêu thích gì hấn, có chăng chỉ là nhận thức rằng hấn là đệ đệ, là người cùng dòng máu, nên phải bao dung không được đánh hấn mà thôi.

Hoàng huynh xưa nay luôn rất lí trí.

Mong huynh ấy chủ động thậm chí chấp nhận tình cảm của hấn e chỉ là trong mơ, tình được không được, đe dọa không xong.... chẳng lẽ hấn thật phải cường bạo rồi nhốt huynh trưởng lại?

Nghe nói có đan được gọi là Tù Long Đan, sẽ phế bỏ võ công người ăn nó, hẳn có nên...

Nguyệt Ly hoàn toàn không biết, người đầu tiên Phi Tuyết có ý định tù cầm là mình.

“Hoàng huynh, mẫu hậu sắp chết.”

“....”

“Hoàng huynh, phụ hoàng muốn gặp huynh lần cuối.”

“....”

Hai lần, hai lần chia xa hai đấng sinh thành ra mình, nhưng hoàng huynh đều không về kinh, tang lễ cũng chưa từng về thăm, phẳng phất như lần ra cung khi mười tuổi ấy đã cắt đứt tất cả liên hệ máu mủ giữa họ rồi.

Nhưng hẳn biết, khi hẳn im lặng phụng bồi hoàng huynh, nhìn huynh ấy đọc sách trong khi biết ở nơi kinh thành, phụ thân họ đang sống những thời khắc cuối cùng, hẳn biết.

Hoàng huynh cư xử theo lí trí, rồi cung năm mười tuổi, có thật vì muốn phiêu bạt giang hồ, hay vì không muốn để phụ mẫu phiền lòng vì mình nữa? Hẳn biết huynh ấy hiểu hiểu đạo, biết những kì trận Lan Đặc thu được (Lan Đặc rời cung theo hoàng huynh, huynh ấy giết ai thì Lan Đặc tự động lục xác lục nhà kiếm báu vật) đều chạy lại về hoàng cung, biết huynh ấy đã xông vào Thần y cốc cướp Y vương vút đến cửa hoàng thành khi phụ mẫu lâm bệnh....

Huynh ấy biết một hiếu tử cần làm gì, nhưng không biết được một hiếu tử khi phụ mẫu không còn sẽ cư xử thế nào, nên huynh ấy không đi.

Hoàng huynh không biết khóc, không biết gào thét bi thương... nếu về, huynh ấy quá nửa chỉ đứng nhìn phụ mẫu chết.

Nên huynh ấy không về.

“Phi Tuyết, thật kì lạ...” Hoàng huynh chậm rãi nói. “Rất khó chịu, khó chịu hơn bình thường rất nhiều, mà ta không biết phải làm sao để nó mất đi.”

Nguyệt Ly thật sự không hiểu, bình thường cảm giác khó chịu luôn có lí do, hẳn chỉ cần từ lí do đó để giải quyết. Nếu có kẻ nào làm hẳn khó chịu, giết kẻ đó đi, nếu vì bệnh thì uống thuốc là được, nhưng giờ... không có lí do gì cả.

Phi Tuyết nhìn hoàng huynh, nhận ra, huynh ấy có cảm thấy, chỉ là huynh ấy không thể hiểu.

Với huynh ấy, mọi cảm xúc đều chỉ là ‘khó chịu’, ‘dễ chịu’ mà thôi.

Hắn đưa tay ra, ôm choàng lấy huynh ấy.

Huynh ấy lắc người, tránh đi, hẳn chớp mắt lại thấy hoàng huynh đã cách xa cả mét, tay hẳn rơi vào khoảng không, hẳn cười khổ, “Lúc này nên để đệ ôm một cái an ủi lẫn nhau, đệ cố tình ở lại vì sợ huynh cô độc, thật làm đệ tổn thương a.”

Huynh ấy chớp mắt nhìn hẳn, đôi tử đồng vẫn trong sạch vô tà.

Tay huynh trường nhuốm rất nhiều máu, nhưng huynh ấy vẫn luôn trong sạch.

Phi Tuyết cười, rồi cười lớn, hẳn muốn làm gì vậy, đợi phụ mẫu – chương ngại cuối cùng mất đi, đợi khi mình ngồi lên đế vị thì sẽ tù cầm huynh trưởng? Phế bỏ võ công? Ha, hẳn nhập ma rồi sao?

Huynh ấy không có cảm giác gì với hẳn, cố chấp như vậy sẽ được gì chứ? Đâu phải mấy thứ tiểu thuyết ngược riết thành yêu? Đến cuối đời này, huynh ấy vẫn sẽ chỉ nhìn hẳn bằng đôi mắt lãnh đạm như vậy thôi.

Được thế xác ư? Cái gọi là tình yêu của hẳn chỉ vì cái vỏ ngoài mỹ động thể nhân của hoàng huynh sao? Không có võ công kinh thế, không có sự cao ngạo trịch tiên, thì đó còn là người hẳn yêu sao? Hẳn bảo vệ huynh ấy khỏi sự nhơ bẩn của hoàng cung, rồi đẩy huynh ấy vào một cái lồng vàng son?

“Hoàng huynh, thần đệ muốn huynh hạnh phúc.”

Nếu hấn không thể khiến huynh ấy hạnh phúc, thì nên để cơ hội cho người khác, cố chấp sẽ không được gì, cả quan hệ huynh đệ mong manh cũng sẽ đứt đoạn.

Ấy da, buông tay vì mong người kia hạnh phúc, Phi Tuyết tự giễu, hấn cao thượng thật đấy.

Mãi mãi, Nguyệt Ly không hề biết, lý do Phi Tuyết chơi bởi tán tỉnh nhiều người như vậy là hấn. Thất bại trong tình đầu khiến Phi Tuyết trở thành một hoa hoa để vương.

Hoàng huynh thích một người, Phi Tuyết ghen tị vì có người có thứ mình từng muốn mà không có được, nhưng trong đáy lòng cũng thầm vui vì huynh ấy đã bắt đầu biết rung động, có thể có hạnh phúc.

Hoàng huynh với tiểu thỏ... là yêu từ cái nhìn đầu tiên? Nhất kiến chung tình? Không, theo người hầu mô tả là kiểu như ‘Nhất chạm chung tình’ hơn. Huynh ấy vô tình chạm vào, biết người kia có nhiệt độ, vậy là...

A, hấn hiểu mà, một người mãi đời trong băng tuyết, tự nhiên sẽ yêu chết ngọn lửa nhỏ bé vừa tìm được.

Hoàng huynh luôn lạnh, mà con người luôn khát vọng ấm áp.

Hoàng huynh dù thế nào cũng chỉ là người thôi.

Khi mọi việc đã ổn, tiểu thỏ vào tay, hấn nhìn hoàng huynh, mỉm cười, rồi cúi xuống, chạm môi lên trán hoàng huynh.

“Hoàng huynh, chúc huynh hạnh phúc.”

Không có tình dục, không phải vì yêu, mềm mại như tơ lụa, là nụ hôn chúc phúc.

Ban đầu là yêu, là ái dục với hoàng huynh, nhưng sau bao năm, sau khi đã quyết định buông tay, đến lúc này, hấn với hoàng huynh không còn dục niệm, có chăng chỉ là huynh đệ tình thâm. Phải không?

Huynh phải hạnh phúc.

Vì thần đệ sẽ dùng tất cả để đảm bảo cho hạnh phúc của hoàng huynh.

40. Chương 34: Phiên Ngoại Bát (thượng)

Ám dạ môn, tổ chức lập thân từ tình báo, mang uy vọng là tình báo đứng đầu, tọa lập tại một địa phương không ai biết đến.

Trên ghế chủ tọa, nam nhân trung niên cầm một tờ giấy, đọc yêu cầu trong đó, rồi nhìn hài tử đứng thứ sáu, “Ám Lục, ý của người thế nào?”

Hài tử ấy là nữ nhi thân, trong đôi mắt đã không có chút trong sáng ngây thơ của lứa tuổi mình, mà mang đầy cương quyết hiểu chuyện như người đã trưởng thành.

“Theo Ám Lục thấy, chúng ta nên đáp ứng lời yêu cầu này.”

“A, lý do?” nam tử trung niên cười hỏi, như một phụ thân từ ái.

Ám Lục nói, “Uy tín môn phái cần giữ vững, nếu từ chối sẽ như chúng ta sợ thất bại.”

Môn chủ cười, không nói gì, rồi hỏi sang hài tử khác, “Ám Ngũ, còn người?”

Ám Ngũ đã luôn là hài tử trầm lặng nhất trong mười đứa trẻ, lúc này khi được hỏi, mới ngẩng đầu lên, mắt lóe tinh quang, nói đầy chắc chắn, “Không nhận việc này.”

Hấn cười, nhìn y chờ đợi.

Ám Ngũ nói tiếp, “Ám Dạ môn không phải tổ chức chuyên gỡ rối ái tình, y thân là người chồng, làm thê tử giận bỏ đi, thì chính y phải tự tìm về, sao chúng ta lại phải tìm giúp y?” dừng một chút rồi nói tiếp, “Hơn nữa y tự tìm mới là biểu lộ thành ý muốn xin lỗi thê tử, đây là mâu thuẫn giữa họ, không phải việc chúng ta nên xen vào.”

“Còn danh dự môn phái?” Hắc cười hỏi. Ám Ngũ nói đầy chắc chắn, “Danh dự Ám Dạ môn không cần những việc nhỏ như vợ chồng giận dỗi nhau xây nên.”

Ám Dạ môn môn chủ mỗi đời sẽ thu nhận mười hai tử mô cô, lấy tên đầu là Ám, tên sau là số thứ tự nhận họ. Môn chủ sẽ dạy dỗ bảo ban chúng, chọn một trong số đó kế nhiệm mình.

Chỉ có luyện thành ‘Càn Khôn Đại Na Di’ mới được ngồi trên môn chủ vị, mà công pháp này chỉ có thể luyện từ nhỏ, nên những hài tử này cũng tránh được những mối lo ám sát từ những kẻ khác nhằm tranh ngôi, hơn nữa chính chúng cũng không cần nghĩ đến việc ám hại nhau, vì riêng yêu cầu luyện thành công pháp ấy đã quá đủ để loại bỏ những kẻ không xứng đáng rồi, coi như một hài tử ám hại thành công chín người kia mà không luyện thành nó thì cũng thất bại thôi.

Ám Dạ môn chú trọng nhân tính, không hề là tà giáo bắt hài tử phải giết hại lẫn nhau, cũng không như chính giáo rao giảng đạo nghĩa, Ám Dạ môn chú trọng việc tự do phát triển, cho chúng kết bạn, tạo nên tính cách. Công pháp trấn môn là yêu cầu học tập bắt buộc, còn có những tri thức khác về vấn đề tình báo, về thế giới này... chúng đều phải học hết. Có ‘Càn Khôn Đại Na Di’ cũng chỉ tạo được vẻ bề ngoài như ý muốn, những phong thái của người mình cần đóng vai, cách bắt chước ngôn ngữ cử chỉ... chúng cũng cần học.

Mười hai tử ấy liều mạng học, vì chúng được dạy như thế, mười hai tử chín sẽ chết, chúng không muốn chết, nên dốc sức vào học. Dẫu vậy, khắc khổ nỗ lực có thể bằng nhau, nhưng thiên phú lại là bẩm sinh, là khoảng cách không thể thay đổi.

Ám Ngũ là hài tử xuất chúng nhất, môn chủ hài lòng với y nhất.

Quy củ môn phái, kế kế nhiệm môn chủ vị phải thu thập thông tin về kẻ khó lấy tình báo nhất thế gian, sau đó hạ sát môn chủ đời trước.

Ám Ngũ đi lấy tình báo, mang về tình báo rằng tên tiên nhân kia thích ăn gì, sau đó đối mặt với tiền nhiệm môn chủ.

Môn chủ ấy cười nói, “Người đã trở nên rất ưu tú.” Sau đó thản nhiên nhắm mắt lại, chờ đợi.

Kiểm của Ám Ngũ đâm xuyên qua tim môn chủ ấy, qua người hắc đã coi là phụ thân.

“Từ nay, ngươi là Dạ.”

Môn chủ nói rồi ngừng thở, Ám Ngũ – giờ đã kế thừa cái tên ‘Dạ’ nhìn y tan biến một lúc rồi bỏ đi.

Không cần những lời cam đoan rằng ‘Ta sẽ đưa môn phái đến đỉnh huy hoàng’, cũng không cần những lời căn dặn như ‘Ta giao Ám Dạ môn vào tay ngươi’, người kế nhiệm và môn chủ kia đều hiểu, đều biết y sẽ làm như thế. Ngôn ngữ chỉ là dư thừa.

Chân chính để tin là hành động, không phải những lời hoa mỹ.

Lên môn chủ vị, Dạ mới biết chín hài tử ngày trước không ai chết cả, họ chỉ trong ‘cái chết giả’ nhằm tạo áp lực khiến những người còn lại đều cố gắng. Khi môn chủ phán định ai tuyệt đối không có cơ hội để kế nhiệm mình, đưa trẻ ấy sẽ ‘chết’ trước mặt những đứa khác, để dọa sợ chúng, cũng nhằm sớm loại bớt người. Cứ thế, cho đến lúc chỉ còn một, là Ám Ngũ.

Ám Dạ môn thật sự không phải tà giáo, không hề tàn nhẫn, giảm thiểu tối đa sự tranh đấu nội bộ, thậm chí trong toàn môn, chỉ Ám Ngũ có được đầy đủ truyền thừa, nên coi như muốn đoạt vị cũng cần moi hết truyền thừa trong đầu hắc ra đã, nhưng, moi được sao?

Ám Dạ môn đứng đầu tình báo, sẽ để kẻ khác moi được tình báo từ mình sao? Hơn nữa, lại còn là môn chủ... Dạ bật cười, liệu trên đời có ai lấy được tin từ hắn không?

Bởi vậy, toàn môn tận lực bảo toàn tính mạng môn chủ, ở Ám Dạ môn cũng không bao giờ xảy ra việc phó môn chủ hay trưởng lão nào đoạt vị. Người trong môn phải đều từ cô nhi mà ra, được nhật về từ nhỏ, coi đây là nhà, điều đó cũng đảm bảo lòng trung thành của họ.

Lên làm môn chủ, cũng không có bao đại sự, hắn chỉ ngồi trong chính cung ra lệnh, đôi lúc gặp việc khó khăn ngoài năng lực thuộc hạ thì đích thân xuất mã, nếu vô sự quá thì bế quan luyện công.

Rồi lời yêu cầu từ hoàng tộc gửi đến, nhờ tìm kiếm thông tin của một người: Diệp Thiên Hoa.

Chưa cần một canh giờ, họ đã biết Diệp Thiên Hoa có ca ca là Thiên Phong, cũng biết Thiên Phong là nhật y về nhận làm đệ đệ, cách đây không lâu, Ám Dạ môn đã có tư liệu đầy đủ về việc thân đệ đệ của y đã chết thế nào.

Nhưng ngoài những việc vụn vặt ra thì không còn gì nữa. Không biết quê quán, không biết phụ mẫu, thậm chí cái tên Diệp Thiên Hoa có phải tên thật không cũng không biết, quá khứ của y hoàn toàn bí ẩn, đây là điều gần như chưa từng xảy ra với hệ thống tình báo hùng hậu của Ám Dạ môn.

Khi thuộc hạ chịu thua, môn chủ đại nhân xuất quan. Hắn đọc tư liệu, nhớ ra phụ mẫu của Thiên Phong là cặp phu thê hồi nhỏ mình từng nghe môn chủ đọc, người chồng từng nhờ Ám Dạ môn tìm kiếm tung tích thê tử, nhưng mình đề nghị là từ chối nên Ám Dạ môn đã từ chối.

Hắn nghĩ vì môn chủ lúc ấy cũng nghĩ như thế, lời hắn nói đã hợp ý y nên y cứ thuận theo làm vậy.

Hắn đánh giá tiếp, đối tượng ở Bạch Vân sơn trang, đột nhập có thể nhưng mang người đi thì rất khó, chỉ là Thiên Phong và Yêu Đồng Triệt đang ở quanh, hắn định cứu đệ đệ.

Nếu đã có đối tượng sẵn sàng mạo hiểm thì môn chủ đây đâu cần phái thuộc hạ đi, cứ ngồi làm ngư ông đắc lợi là được.

Cướp người khỏi tay Thiên Phong, đóng vai nữ nhân giảm sự cảnh giác, dàn dựng kịch bản đủ hợp lý và nguy hiểm nhằm tạo cơ hội để hai bên tin tưởng dựa vào nhau. Theo hắn biết, những đồng bạn đã chung vai cùng trải qua hiểm họa sẽ dễ dàng tín nhiệm người kia hơn vô vàn lời nói đầu môi thông thường.

Hắn dùng một kĩ thuật vô cùng cổ điển là lấy thân chấn dao, để y thấy hắn ‘vô hại’, thấy hắn vì cứu y mà bất chấp tính mạng, để làm y cảm động, và cũng cho y cơ hội khám người hắn, để y biết chắc hắn là thân nữ nhi. Tuy đã cảm giác y không đủ trí tuệ để nghi ngờ giới tính thật của hắn, nhưng hắn sẽ không coi thường mục tiêu, khi làm nhiệm vụ, hắn sẽ luôn dốc toàn lực không tạo sơ hở gì, bởi Dạ biết, thời gian không quay ngược lại, hắn sẽ không để mình sau này hối hận nghĩ ‘Đáng ra ta nên...’

Niệm Niệm, một cái tên thông thường, một quá khứ đủ bi thảm, một thân thể yếu đuối cần chăm sóc, một vẻ ngoài thuần lương với tính cách mềm mại luôn dựa vào Thiên Hoa, hắn đóng vai cô nương muối muối ấy, âm thầm quan sát phân tích y, ra vẻ thích nghe chuyện xưa để nũng nịu đòi y kể về quá khứ của y. Tất cả những cử chỉ điệu bộ của một nữ nhân hắn đều làm đến thiên y vô phòng, vì mình là nam tử, nữ nhân khó diễn, nên hắn từng dành hẳn một năm để vào đời quan sát nữ giới, vào kĩ viện, ngồi trong hành quán, lén quan sát các cặp gia đình, để biết nữ nhân sẽ thế nào. Cơ thể nữ tử hắn có thể dựa vào ‘Cần Khôn Đại Na Di’, nhưng chính ngôn hành cử chỉ mới là yếu tố để hắn thành một nữ nhân, thêu thùa may vá, nấu nướng chăm hài tử, hắn tin mình đều có thể làm giống nữ nhân hơn cả nữ nhân.

Quá khứ của Thiên Hoa đích xác như một câu chuyện xưa, như truyền thuyết về thế giới hắn chưa từng biết, một thế giới không tồn tại trên đời, nhưng Dạ không nghi ngờ lời của y. Hắn biết người kia đang nói thật, hơn nữa tư tưởng của Dạ lại rất thoáng, luôn tin không gì không thể, nếu đã có tiên nhân trên đời thì có dị giới cũng là điều có thể chấp nhận, Dạ nghĩ thế.

Hắn đã thật tâm thật lòng lắng nghe quá khứ của Thiên Hoa, tuy ở quê nhà, y dường như chỉ là thường dân, nhưng thế giới qua y kể thật kì thú, thật xinh đẹp, thật hấp dẫn, khiến hắn yêu thích. Hắn lắng nghe,

đã không hẳn vì nhiệm vụ nữa, mỗi tối, Niệm Niệm làm nũng đòi được nghe truyện, và Dạ im lặng nghe người kia kể.

Hắn chưa từng được nghe kể chuyện xưa, phụ mẫu hắn đã không còn nhớ, tiền nhiệm môn chủ chưa từng có thời gian chăm sóc đỡ hắn đi ngủ bằng cách kể truyện xưa, những mục tiêu hắn từng nhắm đến trong các nhiệm vụ đều quyền khuynh thiên hạ, uy nghiêm cuồng ngạo, dù sủng ‘hắn’ thì cũng không làm việc ấu trĩ như thế, có chăng cũng chỉ lẩn qua lộn lại trên giường, Diệp Thiên Hoa là mục tiêu đầu tiên đủ gây thớ để có kiên nhẫn kể chuyện cho hắn mỗi đêm.

Hắn giả bộ ốm, và y mớm nước cho hắn, dấu đây là việc quá bình thường trong quãng đời tình báo của hắn, đây còn không phải một nụ hôn, thì hắn vẫn thấy trái tim đã chết lặng từ lâu của mình rung động.

Hắn không trong sáng, không thuần khiết, cả thân thể lẫn linh hồn hắn đều đen đặc hơn cả bóng đêm, vì lấy được tình báo, hắn đã lên giường với bao nhiêu kẻ rồi hắn cũng không biết nữa, công pháp trấn môn giúp hắn dù giả nữ tử thì vẫn sẽ có thể tạo ra âm đạo giao hoan bình thường. Hắn hiến linh hồn cho Âm Dạ môn, cho tình báo, mà trên giường, là nơi dễ lấy tình báo nhất.

Hắn rung động, hắn sợ hãi khi biết mình dường như động tâm với mục tiêu, đây là điều cấm kỵ trong tình báo.

Không được phép động chân tình. Không thể. Hoàn Phiến Ngoại Bát (Thượng)

41. Chương 35: Phiến Ngoại Bát (hạ)

Hắn tiết lộ sự thật cho Thiên Hoa, và Thiên Hoa vẫn chấp nhận đứa ‘muội muội’ này như trước, y thật quá đơn thuần, quá khác với hắn.

Hắn nói ra tất cả đã là không đúng, nếu là những mục tiêu trước, hắn tuyệt không làm vậy, nhưng với Thiên Hoa.... hắn lại lợi dụng việc không có quy tắc cấm việc đó để nói hết với y, ai bảo hắn động tâm với y a.

Coi như đây là lần ích kỷ duy nhất của hắn đi. Hắn không muốn y quên hắn, không muốn y chỉ biết đến Niệm Niệm mà không biết hắn.

Ngày đưa y về sơn trang, hắn không tiễn, chỉ lệnh người khác dẫn y đi, hắn đang ngồi ở cửa sổ, im lặng uống rượu, Âm Nhất đứng sau hắn đột nhiên nói,

“Thật ra đâu cần buông tay.”

Hắn dựa đầu vào cạnh cửa sổ, nói, “Vậy người muốn ta làm gì? Bắt cóc y luôn? Sau đó lôi cả Âm Dạ môn vào thế đối lập hoàng thất?”

“....”

“Âm Dạ Môn coi như chống lại được hoàng thất, thì cũng không đấu nổi tên tiên nhân đứng sau gã điện hạ.”

“....”

“Hơn nữa, quan trọng nhất là môn chủ không thể vì tư tình liên lụy đến cả Âm Dạ môn.”

Hắn gánh trên vai vinh quanh môn phái, sinh mệnh lòng tin của mọi người trong Âm Dạ môn, hắn không thể vì bản thân mà làm họ gặp phiền phức, đẩy họ vào cảnh nguy hiểm. Đầu phải tình yêu quan trọng hơn bất cứ thứ gì, có thể với tên điện hạ là vậy, nhưng, với hắn, trách nhiệm mới là quan trọng nhất.

Hắn tự an ủi mình, còn nhiều thời gian, hắn đây chỉ thoáng rung động, không phải đã yêu.

Sau này hắn sẽ yêu người khác, sẽ có thể chân chính theo đuổi người ấy, không phải chấp nhận buông tay như lần này.

Hắn uống thêm ngụm rượu nữa.

Hắn chỉ gặp y thêm một lần khi hoàng đế đưa ra yêu cầu muốn hắn thuyết phục y, hắn, lại một lần nữa vì tư tình mà nhận việc này.

Trên đường đi, Dạ đã tự mắng mình không biết bao nhiêu lần, sao hắn lại tự làm khổ mình như thế? Sao phải khuyên y đáp lại tên điện hạ?

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn làm việc đó, vì hắn muốn y hạnh phúc, hắn không thể bảo hộ y cả đời, không có tư cách giữ lấy y, nhưng kẻ kia thì có thể, nên hắn muốn y ở bên kẻ kia.

Những lần sau, dù y thối còi, hắn cũng chỉ lệnh thuộc hạ đi gặp giúp đỡ y.

Hắn không thể liên tục dung túng mình phạm sai lầm, y với hắn chỉ là người quen, coi như là ‘ca ca’ của hắn, chỉ vậy thôi.

Không gặp, sẽ không nhớ, sẽ dễ quên.

Thời gian qua đi, mười năm, rồi hai mươi năm..... đôi lúc, khi ngồi một mình, khi đang bế quan, hắn sẽ thoáng nhớ về lúc y kể chuyện cho hắn, lúc y lôi hắn đi bán bánh bao, đôi lúc sẽ cười nhạt, tự hỏi y đang làm gì, có còn suốt ngày kêu la bảo tên vương gia giam lỏng y không, sau đó quên đi làm việc khác. Tình cảm với y cũng chỉ nhàn nhạt, không day dứt nhất thế si tâm như hắn lo sợ.

Xem ra, với y hắn mới chỉ là động tâm. Thật may.

Thời gian qua đi, hắn nhận nuôi mười hai tử, dạy dỗ chúng, như ngày trước vậy, chỉ khác lần này vị trí không như xưa.

Ám Lục xuất chúng nhất, sẽ kế nhiệm hắn.

Trong lúc đợi Ám Lục đi hoàn thành nhiệm vụ cho thừa kế giả của Ám Dạ môn, hắn ngồi trên chủ tọa, nghiêm túc suy nghĩ. Hắn nghĩ gì, chính hắn cũng không biết.

Hắn nghĩ mình đã là một môn chủ tốt, tuy không thể vang dội cổ kim, nhưng ít ra cũng không phụ kì vọng của môn chúng, không gây nguy hại cho môn phái, lần đe dọa lớn nhất là hắn lỡ sơ suất để mình động tâm, nhưng cũng đã nín nhịn qua đi rồi.

Hắn nghĩ mình đã sống như một hảo môn chủ, giờ hắn chỉ còn công việc cuối cùng thôi.

Kiểm đàm xuyên qua tìm hắn, hắn thở ra, lập lại lời truyền cái tên Dạ cho Ám Lục, sau đó bỏ đi.

Kiểm đàm xuyên tim, hắn lại không hề phòng vệ, chắc chắn phải chết.

Nhưng trước khi chết, hắn còn muốn làm một việc.

Hoành Văn vốn luôn quan sát thế gian, nhận ra tiền nhiệm môn chủ Ám Dạ môn đang muốn vào sơn trang, hắn quan sát y một thoáng, rồi thở dài, tay vung lên, tất cả người trong trang, kể cả Nguyệt Ly đều đồng loạt ngã xuống.

Tiền nhiệm môn chủ kia đã chết rồi.

Lại là một kẻ si tình, hắn thành toàn nguyện ước cuối của y cũng đâu sao, coi như trả một chút nhân tình cho các đời môn chủ Ám Dạ môn.

Trong khi những người khác ngủ hết, Thiên Hoa lại không hề ngủ, thấy người kia bay xuống trước mặt, y bất ngờ, “Dạ? Sao ngươi đến đây? Ta đâu có thối còi?”

“Ngươi không gọi thì ta không được đến sao?” Hắn cười nói. Lần này đến cũng chỉ vì chút chấp niệm, không ngờ lại vào được đây, ban đầu hắn nghĩ mình cũng sẽ chỉ đứng ngoài trang một lúc thôi.

Thiên Hoa nhanh nói, “Không, ngươi muốn đến lúc nào cũng được, nhưng...” y hạ giọng nói, “Cố đừng để Nguyệt Ly thấy nhé, y hay ghen lắm.”

“... Mà sao mấy lần trước ta thối còi ngươi không đến?”

“Ta có việc bận...”

“....”

“Giờ người sống thế nào rồi? Hạnh phúc chứ?”

“Uhm, ta rất tốt, Nguyệt Ly tuy hơi ích kỉ, không, quá mức ích kỉ, nhưng cũng rất yêu ta.”

“Còn người.... người yêu y chứ?”

“Yêu...” Thiên Hoa cúi đầu nói, có vẻ hơi xấu hổ.

Hắn mỉm cười, quan sát y, qua bao năm rồi nhưng y vẫn có dáng ngoài thiếu niên như cũ, cả tên vương gia cũng bất lão như vậy, hắn đoán điều này có quan hệ với tiên nhân kia.

“Ta đi ngang qua, đến thăm người một chút thôi. Giờ ta phải đi đây.”

Thiên Hoa hiểu chuyện, không nài ép, hơn nữa nếu để Nguyệt Ly thấy y sẽ giận mất, tên đó dễ ghen kinh khủng. Cậu nói thêm, không nhận xét gì về mùi hương nồng nặc từ y, đến đây lâu đầu óc mở mang, cậu biết nam tử dùng chút hương xông không hiểm thấy, “Vậy người đi nha, sau này nhớ đến thăm ta đó.”

“..... Ta sẽ đến.” hắn cười, “Nhưng sợ sẽ rất lâu lâu đó, ta bận lắm, chẳng biết bao giờ đến được.”

“Người cứ đến là được rồi.” Thiên Hoa nói.

Hắn cười, chỉ có thể cười. Gật đầu hứa với y.

Không một cái ôm, không một nụ hôn tạm biệt, không một lời tỏ tình, hắn chỉ đến nói mấy câu, hứa một điều mình sẽ không thực hiện được, rồi lặng lẽ đi.

Khi đi đủ xa, ở một nơi không người, hắn đứng im tại chỗ, mùi hương nồng nặc tỏa ra, qua thời gian nhạt dần, rồi không còn ngửi được, sau đó, áo đen chậm rãi thối rữa, màu đỏ hòa vào đen không thể nhận ra. Trái tim hắn sớm đã không dùng được ngay sau một kiếm kia.

Oanh Túc hương, cho người đã chết thêm một chút thời gian.

Môi hắn cong lên hình thành nụ cười, a, đời này hắn đã sống rất đủ, hiến dâng tất cả cho môn phái đã nuôi dạy chăm sóc hắn, để đệ tử thừa kế giả giết hắn... thật sự đã sống đủ rồi.

Gương mặt anh tuấn chậm rãi vỡ ra, da thịt trên gương mặt chậm rãi thay đổi, để lộ diện mạo môn chủ Âm Dạ môn không để lộ với bất cứ ai.

Không như cái mặt nạ anh tuấn Thiên Hoa và các thuộc hạ trong phái thấy, gương mặt thật của môn chủ sẽ làm người khác nhìn phải khiếp đảm, không như khuôn diện con người, vô cùng xấu xí.

Cần Khôn Đại Na Di, công pháp chỉ dành cho môn chủ các đời Âm Dạ môn, luyện đến đại thành sẽ mất đi năng lực sinh dục, đồng thời.... hủy dung.

Không có tử tự, gương mặt như ma quỷ.... là cái giá cho năng lực hóa trang thành bất cứ ai, hắn tự thấy cái giá ấy đã quá rẻ rồi, công pháp trấn môn ấy quá thần kì, biến nam thành nữ, nếu muốn hắn còn có thể cải tạo thân mình thành hài tử... đã như tiên thuật rồi, không còn cái cũng đâu sao, còn gương mặt, Âm Dạ môn nổi tiếng với hóa trang, chưa từng có ai nhìn thấu được cái mặt nạ này của hắn. Bởi thế, trong mắt người thường, hắn đây cũng là bất lão.

Âm Lục cũng sẽ bước đi trên con đường hắn đã đi.

Thiên Hoa, mong y hạnh phúc, hắn nhắm mắt lại, cảm nhận từng tế bào tan vỡ, cũng như môn chủ trước, hắn sẽ tan biến thành tro bụi, không để lại gì trên thế gian này, cái tên Dạ cũng đã được kế thừa, hắn sẽ không còn là ai cả.

Hắn chết đi, suy nghĩ cuối cùng là cầu thần, nếu trên đời có thần, xin ngài hãy cho Thiên Hoa hạnh phúc.

Vì, dù qua bao nhiêu năm, gặp rất nhiều người....

Hắn cũng chưa từng động chân tình với người thứ hai.

42. Chương 36: Phiên Ngoại Cửu (thượng)

Hoành Văn đã được sinh ra như một hài tử bình thường, hắn từng có cha mẹ, từng có huynh đệ họ hàng, nhưng qua thời gian, những điều này cũng dần tan biến.

Hắn không nhớ cái tên phụ mẫu đã đặt, cũng không còn nhớ gương mặt của những thân nhân quan trọng ấy, cái còn sót lại chỉ là cảm giác ấm áp khi mẫu thân ôm hắn vào lòng, rồi cảm giác rất muốn khóc nhưng không thể khóc khi nhìn họ chết đi.

Thời đại hắn ra đời đã ở xa lắm, hắn chỉ loáng thoáng nhớ mình đã nhặt được bí tịch, tư chất bản thân lại là loại yêu nghiệt quá mức, vận may rất tốt gặp đủ kì ngộ, nên hắn tu luyện thuận buồm xuôi gió. Hình như hắn từng nỗ lực kéo dài mạng sống cho phụ mẫu, nhưng cuối cùng cũng không chống lại được thiên mệnh.

Tất cả những người hắn quen biết đều chết đi, chỉ có hắn là tồn tại, bất diệt, sống mãi. Hắn không biết mình sống vậy để làm gì, nhưng hắn không muốn chết, nên cứ thế tiếp tục tu luyện. Chỉ tu luyện và tu luyện.

Bởi thế, hắn khá bao dung Ám Dạ môn, vì họ đã để lại một chút thay đổi trong quãng đời tu luyện của hắn.

Ngày này qua ngày khác, hắn tu luyện, có lúc nhàm chán thì đi làm vài việc, thuận tay cứu người này, tức giận thì hủy hoại tà giáo nọ, đôi lúc gặp phải hoàng đế. Vì hành tung bí ẩn và lực lượng siêu việt, nên hắn được người đời gọi là tiên nhân. Ừ thì điển tịch hắn tu đúng là tiên môn công pháp.

Nhưng tiên nhân thì sao, cũng từng là người, chẳng qua trước kia là người, giờ đã quên mình là con người thôi.

Thời gian qua đi, thất tình lục dục trong hắn bị bào mòn, hắn chưa từng yêu ai, cũng chưa từng hận ai, nhìn cảnh thâm trầm của thế nhân cũng không còn dậy được chút thương cảm, thấy mỹ lệ cũng chưa từng động tâm... Cứ sống vô vị như thế, hắn tính toán, tiên lực sắp đại thành, hắn sẽ phi thăng đến dị giới, cuộc sống ở dị giới sẽ thế nào? Tiên tịch cũng chưa từng ghi chép, có thể nơi đó sẽ tràn đầy nguy hiểm, cũng có thể chỉ là chốn hoang vu, nhưng dầu sao, hắn nghĩ nó cũng không thể nhàm chán hơn hiện tại.

Sống thì sao, chết lại thế nào, sinh tử thế gian hắn đã thấy quá nhiều, đến chính bản thân hắn cũng không còn coi trọng nữa, còn sống đơn giản vì không muốn tự sát, không muốn bị một kẻ hèn kém giết mình, muốn thử đến dị giới một chuyến thôi.

Khi đại thành, hắn hấp thu nguyệt lực, chuẩn bị phi thăng, với thế giới này hắn không có quá nhiều lưu luyến, không quen một ai, không có vương bạn, tâm ma sẽ không xuất hiện, hắn việc phi thăng sẽ đơn giản nhẹ nhàng.

Nhưng khi chuẩn bị phi thăng, hắn nhận ra tiên lực trong mình đang trôi đi nhanh chóng, nếu cứ thế này, hắn sẽ chết.

Là thiên kiếp?

Thế gian đều nghĩ thiên kiếp là lôi đình đánh xuống, thực ra đó chỉ là biểu hiện cụ thể nhất của thiên kiếp, muốn phi thăng rời khỏi nguyên giới tự nhiên sẽ nhận sự trừng phạt, sẽ nhận sự từ chối xâm nhập từ dị giới.

Nhưng không ngờ lại là sự bào mòn tiên lực. Hắn nghĩ khi đại thành lực lượng đã đủ, cũng không có trói buộc gì với thế giới này, nên hắn sẽ phi thăng thành công, không ngờ...

Hoành Văn thoáng bối rối, nhưng rồi lập tức trấn định lại. Mất tiên lực thì có cách khác bổ trợ, là....

Hắn dùng ý chí áp đặt, ép tất cả người trong hoàng cung ngủ say, sau đó hạ xuống bay vào phòng của hoàng hậu.

Hắn nhìn bụng người kia, thai nhi đã được bảy tháng, đã định hình người, hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập, cảm nhận sinh mệnh kì diệu trong nó. Sinh linh ra đời là một kì tích của tạo hóa, hắn tôn trọng sinh mệnh, không bao giờ chủ động tổn hại người vô tội, nhưng bây giờ đành phải vậy.

Hắn cần tiên thiên chi khí của thai nhi, mà phải là thai nhi của đế vương, có long khí ủng hộ.

Long khí là hoàng vận, để vương thiên tử tự có sự ban ân của thiên đạo, tiên thiên chi khí của một hoàng tử sẽ chống lại được thiên kiếp.

Vào thời điểm này, ở những quốc gia khác cũng có phi tần đang mang thai, nhưng hần đã không đủ lực lượng để thuận di ra xa hơn, hần nhìn xuống người phụ nữ kia, người này, hài tử này là sự lựa chọn duy nhất hần có.

Hần đặt tay lên bụng hoàng hậu, hần biết việc mình làm sẽ để lại hậu quả gì, hài tử mất tiên thiên chi khí sẽ trở nên không hoàn chỉnh, ra đời được không cũng là vấn đề, hơn nữa, với tình trạng hiện nay, hần buộc phải lấy hết cả long khí, nên.... Con người có ba hồn bảy phách, nhưng hài tử này sẽ thiếu hụt, cơ thể ốm yếu bệnh tật, tuổi thọ giảm xuống, còn sẽ như người ngốc bởi hồn phách không đủ.

Hần biết hết, nhưng không có cách nào.

Chọn giữa chính mình và người khác, hần tự nhiên sẽ chọn mình.

Khi hần sắp xuống tay, hần thấy một giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt hoàng hậu. Hần dừng lại, nhìn.

Rõ ràng vô ý thức, nhưng sâu thẳm trong linh hồn vẫn cảm thấy có người muốn hại con mình sao?

Hần nhìn giọt nước mắt ấy một lúc, hần thường không nói lời xin lỗi, bởi hần quan niệm nếu thấy có lỗi thì đừng làm, nhưng lúc này, khi hấp thu hài tử ấy, dù biết vị mẫu thân này không nghe được, thì hần vẫn cảm thấy mình nên nói xin lỗi.

“Ta xin lỗi.” Hần thì thầm.

43. Chương 37: Phiên Ngoại Cửu (hạ)

Vượt qua thiên kiếp, hần có thể phi thăng bất cứ lúc nào. Nhưng, trước ngưỡng cửa phi thăng, hần đã dừng lại.

Hần sẽ ở lại trên thế giới này một trăm năm nữa.

Nếu đã xin lỗi, thì dù là vô nghĩa, hần cũng muốn chuộc lại dù chỉ một phần lỗi lầm của mình. Dù biết không giúp hài tử kia cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc phi thăng của hần, hần luôn có thể quay lưng đi như chưa từng có gì xảy ra, nhưng.... có lẽ, trong hần vẫn còn chút thiện lương.

Vì lấy đi tiên thiên chi khí, thậm chí cả một phần hồn phách của hài tử kia, nên hần đã cố gắng bù đắp lại. Hoàng hậu không hề biết hần đã đổ vào thai nhi ấy vô số trân bảo quý giá nhằm giữ được mạng sống của y, để y có thể chào đời khỏe mạnh. Hần đến phòng hoàng hậu ban đêm, ẩn hiện trong hoàng cung để trao đổi được liệu hoàng hậu sẽ uống, đôi lúc cải trang thành thái y để trực tiếp khám bệnh cho hoàng hậu, sau đó lại thay đổi kí ức của thái y thật.... A, đã bao lâu rồi hần không thật sự dốc tâm vì ai như thế.

Hài tử ấy không phụ nỗ lực của hần, y đã chào đời, khỏe mạnh, nhưng vĩnh viễn không bình thường.

Vì hần nghĩ cần chuộc lỗi, hần sẽ tặng hài tử kia những thứ tốt nhất hần có thể để bù đắp, nên hần đã để y nhận được rất nhiều linh khí, cải biến hoàn toàn thể chất của y từ trong bụng mẹ, khiến y có trí não tốt nhất, vẻ ngoài hoàn mỹ nhất, lực lượng tốt nhất.... đến mức thành ra y chẳng còn giống phụ mẫu của y.

Thật ra lúc nhìn thấy hài tử bé bỏng mắt tím tóc bạc, hần còn thoáng chột dạ, thay đổi ngoại hình đến chừng này thì liệu phụ mẫu của y có nghĩ y là yêu quái không?

Nhưng may mà họ vẫn chấp nhận thương yêu y, mức độ bao dung của họ tốt hơn hần tưởng, khác hần hoàng tộc bên Xích La quốc, hoàng tử chỉ có mắt đỏ có đuôi có vảy mà đã bị chối bỏ coi là Yêu đồng rồi.

Trong những năm đầu của hài tử ấy, hần luôn quần quanh hoàng cung, chăm sóc bảo hộ y, hài tử rất bé rất yếu ớt, tuy y khi lớn lên sẽ rất cường đại rất thông minh, nhưng hiện tại bất cứ thứ gì cũng dễ dàng tổn thương y, hần luôn cần cẩn thận bảo bọc y.

Hần chỉ lạnh nhạt nhìn khi phụ mẫu y phát hiện con trai của họ dị thường, y không có cảm xúc. Hài tử ấy bẩm sinh đã thiếu hồn phách, khiến y căn bản không thể có những cảm xúc như một con người bình thường, đây là khiếm khuyết tận linh hồn, dù có bao nhiêu trân bảo linh khí cũng không bù đắp được.

Hắn chỉ có thể nhìn hoàng hậu hoàng đế lo lắng dùng đủ mọi cách có thể để chữa ‘bệnh’ cho y, hắn không thể nói hết sự việc nên cũng không thể ngăn cản họ làm hết trách nhiệm của bậc phụ mẫu, không thể nói họ đang làm vô dụng công. Khiếm khuyết đó của y cả hắn còn không làm gì được, thể nhân càng không thể có ai. Đôi lúc hoàng tộc mới được một vài kẻ có linh năng, mấy kẻ đó cũng đoán ra hoàng tử bị thiếu hồn phách, còn thử chiêu gọi hồn phách thiếu cho y.

Hồn phách của y đã tan ra hòa làm một với hắn, chiêu gọi hồn phách không chỉ vô ích mà còn là tấn công hắn, dù hắn không chủ động công kích thì mức độ chênh lệch thực lực quá cao giữa hai bên sẽ khiến thuật chiêu hồn của họ tự phản ngược lại họ, những lúc đó chính hắn lại phải ra tay che đỡ bảo vệ họ một phen. Thật rất phiền phức.

Nhưng tất cả đều là tấm lòng của phụ mẫu, nên hắn không hề ngăn cản gì.

Không có long khí, tự nhiên không có mệnh đế vương, hoàng tử ấy dù là trưởng tử nhưng cũng đã chắc chắn rằng đời này vô duyên với đế vị, mà dù sao y cũng chẳng để tâm.

Với mức độ chuộc lỗi của hắn với y, y đã có thiên phú tốt nhất, về ngoài hoàn mỹ nhất, xuất thân lại từ hoàng gia... tóm lại là hơn xa vô số con người bình thường, dù vậy, đôi lúc hắn vẫn thoáng nghĩ, nếu bảo y đổi tất cả những gì y có để lấy được một cơ thể bình thường đủ thất tình lục dục, liệu y có đồng ý không?

Nhưng hắn không thể cho y điều đó.

Khi y đủ lớn, bắt đầu luyện công, hắn dần rời đi, chỉ quan sát y từ xa, thiên phú quá cao khiến y chỉ cần một năm để hơn xa những con người luyện võ cả đời, trí tuệ cao, trí nhớ cực tốt, về ngoài nam nữ thông sát... nếu y bớt lạnh lùng hắn sẽ là mẫu lang quân trong mộng của nữ nhân.

Nữ nhân.... hài tử ấy cũng cần một gia đình. Hoành Văn nhìn y, gia đình ư? Y có thể yêu không?

Hắn bảo hộ y, nhân tiện bảo hộ luôn cả đệ đệ y, bảo hộ hoàng triều của y. Phụ mẫu y sống an bình không bệnh tật, ra đi khi đã tận hưởng hết vinh hoa phú quý, quốc gia không có họa chiến tranh, đệ đệ y có hắn hỗ trợ, dù không yêu nghiệt như y thì cũng đủ năng lực thành bậc quân vương xuất sắc...

Chỉ là.... y lớn lên, trưởng thành, như trước không hề có cảm xúc, không hề động tâm.

Cứ thế này y sẽ sống cô độc một đời. Hắn đây cũng cô độc đến mấy trăm năm, nhưng hắn còn có việc tu luyện, lúc nhàm chán còn có việc nọ việc kia, y ăn không thấy ngon, thậm chí còn không biết đói không biết buồn ngủ, vì lâu dài không có cảm xúc không có giác quan, nên y tự hình thành một chế độ sống quy củ đến đáng sợ, đúng giờ này đi ngủ, đúng giờ này sẽ ăn, đúng giờ này sẽ đi vệ sinh... hắn nhìn mà thấy chán nản, sống như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Y ra cung, hắn liên lạc với đệ đệ y, xây cho y một sơn trang ở nơi bảo địa. Ngoài bảo vệ y, chức năng quan trọng hơn của sơn trang này là nhằm kéo dài tuổi thọ cho y.

Khuynh Thành điện hạ, Nguyệt Ly, thiếu hồn phách, không có tiên thiên chi khí, dù hắn bổ cứu thì y mệnh định vẫn không sống quá 30 tuổi.

Hắn sẽ không để y chết trẻ như thế, nên mới tốn công xây sơn trang, y chỉ cần lâu dài ở trong đó, thì thiên địa nguyên khí sẽ tự động tụ tập vào thân, kéo dài mệnh vận chết trẻ của y, cái giá là nếu y rời trang quá một năm thì sẽ chết ngay lập tức, rời trang càng lâu thì thời gian cần ở lại trang để ổn định tuổi thọ cũng càng lâu. May nhờ y không có tính thích du ngoạn, nên dự tính này mới thành công.

Nên, khi Thiên Hoa dụ dỗ kéo y rời trang lang bạt bên ngoài, hắn đã nhắm tính thời gian, chỉ cần y ra ngoài quá 8 tháng thì hắn sẽ lập tức dùng mọi cách khiến y trở về.

Thiên Hoa, Diệp Thiên Hoa, là người có thể sống bên Nguyệt Ly cả đời, là người chính hắn lôi từ dị giới về.

Hắn không tới dị giới khi chưa trả hết nhân quả với Nguyệt Ly, nhưng khi thấy Nguyệt Ly cứ ngày ngày sinh hoạt theo quy trình như vậy, hồng tuyến chẳng thấy đâu, hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Y thiếu hồn phách, điều này khiến cảm xúc của y mờ nhạt vô cùng đến mức như không có, nhưng đó là trong nội bộ thể giới này.

Nếu y đến dị giới, hay người từ dị giới đến gặp y, thì liệu điều này có thể thay đổi không? Tuy không phi thăng, nhưng trước ngưỡng cửa phi thăng hắn đã cảm giác được, rằng dị giới có nhân loại, nhân loại thể giới đó cũng như ở đây, cũng có linh hồn có thất tình lục dục.

Y đến dị giới, không thể, hắn không có năng lực đưa người khác đến dị giới, khuyết thiếu hồn phách khiến y cũng không thể tu luyện thành tiên thân.

Còn về người dị giới đến đây, hắn làm được. Hắn viết sinh nhật của y ra giấy, lấy chính y làm vật dẫn, để gọi người từ dị giới đến. Hắn lấy y làm vật dẫn để người được triệu hồi sẽ có độ phù hợp cao với y, sẽ có thể bổ sung cho sự thiếu hụt của y.

Hắn thành công.

Một người từ dị giới đã giáng xuống.

Hoành Văn đánh giá người kia, cảm thấy rất hài lòng, hắn đã chuẩn bị tình huống xấu nhất là triệu về một cụ già, giờ triệu được một người thường độ tuổi mới trưởng thành đã là tốt không thể tốt hơn.

Đúng như hắn chờ mong, họ đã yêu nhau, bên nhau. Hắn tặng họ thuốc bất lão, giúp họ vĩnh trú thanh xuân, còn bất tử... chính hắn còn không được.

Tuổi thọ của họ sẽ là 100, mức tối đa cho nhân loại, đúng sinh nhật đủ một trăm tuổi, họ sẽ chết đi yên bình.

Trước ngày Nguyệt Ly 100 tuổi, y kêu gọi hắn đến, nói họ muốn tiếp tục bên nhau kiếp sau, kiếp sau nữa, muôn kiếp bên nhau.

Hắn đáp ứng, cũng nói với họ điều hắn làm được và không làm được, họ chấp nhận.

Sau đó, ngày Nguyệt Ly đủ 100 tuổi, y chết đi, Thiên Hoa chết cùng, y và Nguyệt Ly cùng uống rượu độc, chết rất nhẹ nhàng, chôn cùng một chỗ.

Hắn dự đám tang của hai người họ, nhìn quan tài của họ vào hoàng lăng, lòng thầm cầu mong, chúc cho họ có thể biến ngân tuyến thành hồng tuyến.

Hồng tuyến chỉ có trong truyền thuyết, bằng tình cảm cá nhân xây dựng nên hồng tuyến là rất khó đến mức không thể, nhưng, biết đâu đấy....

Ngày đó, hắn cũng chính thức phi thăng, đáp xuống dị giới.

Chư thiên vạn giới, vô tận không gian, nơi hắn đến là dị giới quê hương của Diệp Thiên Hoa, đó là dị giới gần với không gian hắn sống nhất, nếu thấy ở đây không tốt, hắn sẽ cần tiếp tục tu luyện, khi phi thăng được lần nữa sẽ lại đến thể giới tiếp theo.

Dù thực lực ở tối đỉnh phong trong thể giới của mình, thì khi đến thể giới khác tự nhiên sẽ nhận sự chế tài từ pháp tắc thể giới đó, chung quy cũng là không thuộc nơi này, bị bài xích là đương nhiên, hắn đánh giá lực lượng thân mình, rồi xem xét thiên địa nguyên tố ở đây, vì có căn cốt đỉnh phong nên tu luyện sẽ dễ dàng hơn trước kia, bất quá nơi này không có nhiều linh khí, có lẽ phải mất gần trăm năm mới thành công phi thăng lần nữa.

“Người.... người từ trên trời rơi xuống?” Một giọng nói vang lên, hắn quay nhìn, một thiếu niên trẻ tuổi đang kinh ngạc nhìn hắn, kêu lên, “Người là siêu nhân sao?”

Hắn im lặng, người này không phải mối nguy hiểm, không cần mới đến đã tạo sát nghiệp, hắn định bỏ đi, nhưng nhận ra mình không đi được.

Hắn lại quay đầu quan sát y, nhận ra mình không thể rời khỏi y quá 5 mét.

Tại sao đây? Hắn không biết, xem ra sẽ cần thời gian để tìm hiểu, nhưng trước mắt, hắn không thể rời y được, hắn cũng không có chỗ ở, không quen thuộc thế giới này, đi theo y một thời gian cũng không sao

“Nhà người ở đâu?” Hắn lạnh nhạt hỏi, hắn đã dò xét tâm trí Thiên Hoa, biết ngôn ngữ của thế giới này.

“A?”

44. Chương 38: Phiên Ngoại Thập

Thiên Hoa đã yêu, thật sự rất yêu Nguyệt Ly, chung sống với nhau hơn năm mươi năm, sống đến cả đời người bên nhau đã khiến cậu quen dần và chấp nhận tính sở hữu của y, khiến cậu nhận ra y có rất nhiều mặt tốt, y vô cùng chung thủy với cậu, rất sùng nịch cậu theo cách của y.

Rõ ràng y cường hơn cậu, nhưng lại cho cậu lên trên, thế là quá đủ để biết y là người yêu tốt thế nào rồi.

Hoành Văn tiên nhân cho cậu và y thuốc bất lão, cậu rất biết ơn y vì điều này. Thiên Hoa không xa với đến mức mong mình sống bất tử, cậu học đủ nhiều để biết con người sinh ra để chết đi, có được một cơ thể mãi mãi không già, giữ vững vẻ ngoài trẻ tuổi, thì cậu đã may mắn hơn rất nhiều người.

Khi sinh thần thứ 100 của Nguyệt Ly, cũng là ngày chết của y sắp đến, y đã nghiêm túc hỏi cậu có muốn bên y đến vĩnh hằng, cùng yêu nhau đến những kiếp sau nữa không? Cậu đã cười, ôm y, chấp nhận. Yêu nhau đến đời đời kiếp kiếp là mơ ước của bao ái nhân, sao cậu sẽ không muốn thế chứ. Cậu không nghĩ trên đời này còn có nam tử nào tốt với cậu, yêu cậu nhiều hơn y, dù là trong muôn kiếp sau.

Hoành Văn tiên nhân nói y không thể đảm bảo cậu và y trong những kiếp sau sẽ gần độ tuổi, thậm chí cũng không thể cam đoan hai bên sẽ cùng là con người, kismet kiếp này cũng không chắc giữ được, y chỉ khẳng định: cậu và y, đời đời kiếp kiếp, sẽ gặp nhau.

Cậu đồng ý, cậu tin dù không còn kismet, chỉ cần gặp lại thì cậu vẫn sẽ yêu y.

Mà, Thiên Hoa trầm nghĩ, với tính cách của Nguyệt Ly, coi như cậu không yêu thì y cũng sẽ trối cậu lại điều giáo đến khi yêu y thì thôi lắm, y là loại bám dai người mình yêu đến tận kiếp sau a.

Y và cậu cùng uống rượu độc, cùng chết. Cậu đã từng nghĩ sau khi y chết đi, mình có nên dùng năm năm tự do để rong chơi, làm những việc y còn sống sẽ không cho cậu làm không (Y lớn hơn cậu 5 tuổi), nhưng những ý nghĩ đó nhanh mờ đi, trước sự thật, y chết.

Cậu không nghĩ mình sẽ tận hưởng được tự do khi y đã chết đi.

Bởi bây giờ dù chủ nhân có mở lòng, chim hoàng yến bên trong cũng không còn muốn bay đi nữa, nên cậu quyết định đi cùng y. A, có lẽ sẽ chỉ tăng gánh nặng cho y thôi, theo tưởng tượng của Thiên Hoa thì y dù có là linh hồn cũng sẽ rất cường thế, nếu bị hồn ma khác bắt nạt thì hẳn y sẽ đứng ra bảo hộ cậu... Nhưng dù thế nào, thì cậu vẫn muốn theo y.

Yêu y. Có lẽ cậu thật sự bị điều giáo mất rồi.

Những đứa trẻ trong viện mồ côi quây quanh giường viện trưởng, những bé gái bé trai đã hiểu chuyện khóc nức nở, những hài tử chưa đủ hiểu thế nào là sự chết chỉ giường đôi mắt tròn xoe nhìn cụ ông đã luôn hiền lành xoa đầu chúng, giờ đang nằm trên giường, với đủ thứ dây chằng chặt dính lên người.

Những nhân viên làm việc trong viện, rồi những người khác cũng lục đục chạy đến, họ đã lớn lên trong nơi này, có người khi trưởng thành ở lại đây tiếp tục chăm sóc những hài tử mồ côi khác, có người kiếm được việc làm, ra ngoài xã hội, nhưng hiện tại, tất cả đều tụ họp lại đây, để vĩnh biệt người đã cứu vớt cuộc đời họ, người đã luôn yêu thương và cho họ một gia đình.

“Viện trưởng...” Người lớn khóc, những đứa trẻ khóc, những em bé chưa hiểu gì quan sát không khí tang thương, như cảm nhận điều gì cũng òa lên khóc.

Viện trưởng của họ vẫn chỉ mỉm cười, ông đã sống rất tốt, ra đi không có gì luyến tiếc, viện mồ côi của ông đã có người kế nhiệm ưu tú, thế này đã quá đủ.

“Viện trưởng...” Một cặp vợ chồng chạy đến, trong tay họ là một hài nhi, là con trai họ, họ đã được viện trưởng chăm sóc, giờ đến vĩnh biệt ngài, họ mang theo hài tử đến, muốn hài tử nhìn thấy người đã như phụ thân của cha mẹ họ.

“Đây là gia gia của con đây, chào ngài đi.” Họ cười với ngài, nụ cười mang nước mắt, hài tử mắt đen lầy tròn to, bụng bẫm đáng yêu, tràn ngập tò mò nhìn người đang nằm trên giường.

Khoảnh khắc bốn mắt tương giao, trong đôi mắt ngây thơ trong sáng của một hài tử lóe lên quang mang, là một tia dị sắc mà hài tử không nên có.

Viện trưởng nằm kia nhìn hài tử, miệng mang ống thở oxy, không thể nói gì, chỉ có thể gật đầu môi khẽ cười.

Các người đã sinh ra một hài tử tốt.

Và... hần cười nhẹ, nụ cười làm những vết nhăn khóe mắt nhú lên, càng mang vẻ già nua của tuổi tác.

Hài tử a, chúng ta gặp nhau quá muộn rồi.

Hần nhắm mắt lại, ngừng thở, ý thức rơi vào hư vô, những tiếng khóc dậy lên, trong những bi thương ấy, một hài tử lặng lẽ chảy lệ.

Phụ mẫu hài tử đều ngạc nhiên, đứa bé này xưa nay chưa từng khóc, đến y tá khi đỡ đẻ cho y còn thấy lạ, họ còn thăm sợ hài tử bị chứng tự bế, bây giờ sao nó lại chảy nước mắt, tựa như đang khóc? Nhưng nếu khóc sao lại im lặng đến thế? Khóc im lặng đến mức khiến người bất an.

Trong nước mắt của nó như mang bi thương mà một hài tử không thể có.

Nó đáng ra không nên biết cái chết là gì, càng không thể bi thương đến thế.

Gặp nhau quá muộn....

Thế giới ngầm là thế giới tội phạm, thế giới của tất cả những xấu xa tội lỗi loài người sẽ không để lộ ra bên ngoài, ma túy, mại dâm... tất cả. Và Hắc Long hội thống trị thế giới đó, khắp đất Trung Quốc đều có dấu ấn của Hắc Long hội. Tổ chức ấy không chế thế giới ngầm, những tội phạm nghe tên Hắc Long hội đều cúi đầu sợ hãi, cảnh sát cảnh giác tránh những vụ có Hắc Long hội nhúng tay.

Chủ nhân của tổ chức ấy còn rất trẻ tuổi, nhưng những người quen biết đều nói y là một thiên tài, chấn hưng và thao túng bang phái tốt như thế, là hảo tài liệu để làm hảo lão đại hắc bang.

Vị chủ nhân ấy chỉ có một nhược điểm, mà gần như không phải nhược điểm.

Đó là y nuôi thỏ.

Một con thỏ lông trắng xù, giống Đức, nghe nói y mua nó từ khi nó còn chưa mở mắt, nuôi lớn đến giờ. Y đi đâu nó cũng đi theo. Y thường bế nó trong tay.

Lão đại hắc bang bế một con thỏ trắng, nghĩ đã thấy mất hình tượng, nhưng với vẻ mặt băng lạnh sát phạt quyết đoán của y, thì sự mất hình tượng ấy lại thành biểu tượng đặc biệt của riêng y.

Bao lần y bế con thỏ lông nhuộm máu đỏ vào phòng tắm, tắm đến khi lông trắng trở lại.

Y rất sủng con thỏ, có chăng chỉ là tiểu thỏ bị dưỡng tốt đến mức mất cân đối dinh dưỡng, béo phì quá mức.

Tuổi thọ loài thỏ ngắn ngủi, y chôn nó trong nghĩa trang, đóng một quan tài tốt nhất, bên cạnh quan tài bé bé của thỏ là một quan tài lớn hơn, cho chính y.

Thỏ và người cùng chôn chung một mộ.

Thời đại khoa học kĩ thuật, máy móc hỗ trợ cho con người.

Thiên Hạo nhìn bé gái trước mặt, rồi liếc nhìn bao kẻ đang đuổi bắt mình, nhanh nói, “Nguyên Y, cháu mau đi đi, tìm một gia đình tốt, che giấu thân phận rồi sống yên bình.”

Khoa học mang đến hiểm họa, thời đại này kĩ thuật quá phát đạt, các tổ chức ngầm đã bí mật cho phát triển loại vũ khí bị cấm: ‘Người sinh hóa’. Máy móc kết hợp với cơ thể sống, tạo nên cỗ máy chiến tranh hoàn hảo.

Thiên Hạo là một gián điệp trà trộn trong tổ chức ngầm, còn Nguyên Y là người sinh hóa nạn nhân của tổ chức.

Hắn đã tận mắt thấy Nguyên Y bị giải phẫu khi còn là một hài tử, đã nhìn Nguyên Y lớn lên trong bóng tối ghê rợn ấy, coi cô bé như cháu gái mình vậy. Hắn thật lòng mong Nguyên Y trốn thoát, cô bé là người sinh hóa hạng S cao cấp nhất của tổ chức, hoàn toàn có thể thoát thân, còn có thể xâm nhập vào Internet giả tạo thân phận cho mình, các vi mạch cho phép thay đổi diện mạo và mẫu gen.

Chỉ cần thoát thân, thì sau khi trà trộn vào xã hội rộng lớn ngoài kia, không ai sẽ tìm được cô bé nữa.

“Còn ông?”

Nguyên Y lạnh lùng nói, Thiên Hạo đã quen thái độ này, mọi người sinh hóa đều lạnh lùng khô cứng như cỗ máy.

Nhưng cũng như hắn coi trọng Nguyên Y, Nguyên Y dường như cũng đặc biệt coi trọng hắn.

Hắn nhìn Nguyên Y tự bạo, các vi mạch trong cơ thể hoạt động với công năng cao nhất, cho ra sức mạnh lớn nhất trước khi nổ tung, bên tai là tiếng Nguyên Y lạnh lùng như băng tuyết, “Ông chiến đấu vì chính nghĩa của thế giới, còn tôi chiến đấu vì ông.”

“Liên nhi, chúng ta sắp đến nơi rồi.” Phụ thân hào hứng nói, “Con sẽ thích nhà mới của chúng ta cho xem.”

Đứa trẻ tên Dương Liên ngồi ghế sau ầm ừ một tiếng, cậu không thích chuyển nhà tí nào, nhưng công việc của phụ thân yêu cầu, buộc phải nghe thôi.

Đến nơi, Dương Liên nhìn căn nhà mới của mình, không thể phủ nhận nó là một căn nhà xinh đẹp, có đầy tường xuân đang nở hoa trang trí xung quanh.

Phụ mẫu bắt đầu chỉ huy những người dọn nội thất bê đồ vào nhà cho họ, Dương Liên còn bé, phần của cậu chỉ là ôm chặt hộp đồ chơi, không cho ai đụng vào, mắt quan sát căn nhà mới và hoàn cảnh xung quanh.

Trong khi họ đang chuyển đồ, Dương Liên thấy một chiếc xe tải khác đi tới, dừng lại tại căn nhà bên cạnh.

“A, xem ra chúng ta có bạn chung hoàn cảnh rồi.” Mẫu thân vui vẻ nói.

Đúng như mẫu thân nói, nhà hàng xóm mới đó cũng vừa chuyển tới, cậu nhìn nhìn, họ cũng như nhà cậu, phụ mẫu y đang dọn đồ, một bé trai tầm tuổi cậu đang đứng cạnh, hẳn đó là con của họ.

Đứa bé trai đó đột nhiên quay người, mắt họ giao nhau.

Khoảnh khắc ấy, tim Dương Liên dừng lại, rồi một điều gì đó vỡ òa trong đầu cậu, khiến cậu muốn nghẹt thở, nhưng môi lại cong lên.

Là người.

Phụ mẫu hai bên lên tiếng chào hỏi nhau, cùng là mới chuyển tới nên tự nhiên cảm thấy đồng cảm thân thiết...

Trong lúc đó, Dương Liên và đứa bé kia chỉ nhìn nhau. Không rời.

Bao thế luân hồi, bao lần chia cách, ngân tuyến Hoàn Văn buộc đã thành hồng tuyến trong truyền thuyết, chỉ định họ sẽ vĩnh kiếp bên nhau.

Có hồng tuyến nổi nhân duyên, sẽ không có những trái ngang như vừa gặp đã thấy người kia chết, một bên là người một bên là thú nữa, hồng tuyến sẽ khiến họ có thân phận có thể yêu người kia, cũng sẽ giữ được kí ức của những lần luân hồi.

Đây mới thật sự là đời đời kiếp kiếp chỉ yêu một người, phải không?

Hoàn Phiên Ngoại Thập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-doat-tinh>